Ára 20 fillér

Magyar Cserkész

Kinek a lapja a Magyar Cserkész?

Minden magyar fiúé: nyolctól tizennyolc évesig. Talál benne olvasnivalót a diák, a tanonc, a munkás. A városi fiú éppen úgy, mint a falusi. Akár cserkész, akár nem!

Mit akar a Magyar Cserkész?

Szórakoztatni! Gyönyörködtetni! Élvezetes olvasmánnyal, tanulságos cikkekkel. Segítségedre van jellemed kifaragásában éppen úgy, mint a szabad időd hasznos eltöltésében. És mindezt fillérekért!

Mit ad a Magyar Cserkész?

Izgalmas regényt — mingyárt kettőt egyszerre. Rövidebb elbeszéléseket a legjobb ifjúsági írók tollából.

Szakcikkeket: a repülés, a rádió, a honismeret, a történelem, a magyar néprajz, a csillagászat, fizika stb. teréről.

Játékokat, mókákat, kacagtató eseteket.
Irásokat a cserkésztudomány minden ágából.
Nagyszerű fejtörőket, rejtvényeket.

Barkácsoláshoz, bélyeggyüjtéshez, ijászathoz, bumerangozáshoz, sieléshez, turisztikához tapasztalt szakemberek tanácsait.

Megértő és megbizható eligazitást a fiúélet minden kérdésében.
Gyakorlóteret az irodalmi és kisérletezési szárnypróbálgatásokhoz.

És mindezért nem kér többet, mint

KÉT PENGŐT EGY ÉVRE!

Fizesd be ezt az összeget még ma** a csatolt befizetési lappal, hogy a legközelebbi számunkat is megkaphasd. A befizetési lapra ird fel olvashatóan a **nevedet, lakásodat,** ha cserkész vagy, a **csapatod számát.

ENRILO-NAK

a kitünő szomjcsillapítónak, egyetlen kulacsból sem szabad hiányoznia.

*

Jól cukrozva üdítő és egészséges ital, mely különösen hosszabb túráknál nagy ellenállóképességet kölcsönöz.

*

Kizárólagosan honi nyersanyagokból gyártja a

FRANCK HENRIK FIAI RT.

nagykanizsai és mosonszentjánosi hazai gyáraiban.

XV. évf. 17. sz.
Egyes szám ára 20 fillér

MAGYAR CSERKÉSZ

1934. szept. 15
Egész évre 2 pengő

A LILIOMOS IFJUSÁG LAPJA ✱ SZERKESZTI: VELŐSY ELEK

Kedves Fiaim!

A „Magyar Cserkész" új alakban köszönt be hozzátok. Az új forma nem egyszerű ruhacsere az ősz küszöbén, hanem újabb nekilendülést jelent a régi nyomokon.

Az életben nincs megállás. Választanunk kell: vagy haladunk előre, vagy elkerülhetetlenül hanyatlani kezdünk. Ez áll a cserkészmunkára is!

A magyar cserkésztörténet multját jelentős mérföldkövek jelzik. Minden kimagasló eseményünket, minden ilyen határkövünket — elkezdve a Vágon rendezett tutajtáborozástól, Kopenhágán, Káposztásmegyeren át Birkenheadig — mindenkor a cserkészéletnek egy-egy újabb lendülete követte.

Legutóbbi nagy teljesítményünk a gödöllői világjamboree volt. Ez után sem következhet megpihenés! Ez a világraszóló cserkésztettünk is újabb nekilendülést parancsol. Mert *minél biztatóbb a mult: annál nagyobb a felelősségünk a jövőért.*

A fejlődést, a nekilendülést azonban ezúttal nem külső terjeszkedésben keressük, hanem inkább meglevő birtokunk megerősítésében, *a cserkészlelkület elmélyítésében.* A jamboree kifelé megtette a maga kötelességét úgy az országért, mint a vendégül látott egyetemes cserkészetért. Most ismét önmagunk felé fordul tekintetünk és önmagunkkal akarunk behatóbban foglalkozni. S a szervezeti kapcsolatok mellett, amelyek eléggé ki vannak építve, most már a lelkieket is ideálisabbá kívánjuk fejleszteni.

A „Magyar Cserkész" tizenötéves útja párhuzamosan halad a magyar cserkészetével és mindenkor elsősorban a lelki megalapozás szolgálatában állott. Bár elvitathatatlan sikerei voltak a multban, egyet még sem tudott elérni: azt, hogy eljusson minden cserkész kezébe és hogy minden cserkész el is olvassa. Pedig hát hogyan értsünk szót, ha az anya szava nem ér el fiaihoz? Hogyan gyúrjuk át a lelkeket az új és jobb jövő érdekében, ha a legmélyebben szántó gondolatok is olvasatlan, holt betűk maradnak a cserkészek ezrei számára?

Az új köntös, az új forma ezen a bajon kíván segíteni, amikor az eddigieknél is *többet nyujtva, hozzá akar férni minden magyar cserkészhez* és elviszi írásainkat mindazokhoz, akiknek a lelkét meg akarjuk hódítani. Azokhoz, akikért él ez a lap és akiknek az érdekeit szolgálja.

A fejlődött nyomdatechnika minden vívmányát a lap szolgálatába állítjuk. Irógárdánk fokozott lelkesedését és mindannyiunk egész lelkét visszük bele az új formába, hogy eljussunk minden cserkész szívéhez és nélkülözhetetlenné tegyük számára a cserkészek lapját. *És mindezekért a legminimálisabb árat, csupán filléreket kérünk,* hogy minden cserkésznek lehetővé tegyük a lap megszerzését.

Csupán a ti megértő támogatásotok szükséges most már ahhoz, hogy az új lendület sikerüljön és mától kezdve közös kincsünk legyen mindaz a szellemi érték, amelyet lapunkban felhalmozunk. Tőletek függ, hogy amikor olvasva élvezitek a lapot, lélekben mindig közelebb jöjjünk egymáshoz és lelkileg eggyé is olvadjunk.

A cserkészet szervezete újabb és újabb rétegeket hódít most már a felnőttek társadalmában is. A különböző korosztályok egyedüli közössége a cserkésztörvény, amelyet lelkiekben mindeniknek egyként kell felfogni. De a cserkésztörvényt nem lehet az élet minden körülményeire kötött szabályokba szedni, írott útmutatásokba foglalni Azoknak vérré kell válni minden cserkész ereiben. Ezt a célt szolgálja a cserkész irodalom. Ennek a szolgálatában áll az új „Magyar Cserkész" is.

Ezekkel a gondolatokkal bocsájtom útjára lapunkat új alakjában. Fogadjátok szeretettel. *A tietek akar lenni és rajtatok áll, hogy a tietek is legyen.*

Jó munkát!

Papp Antal

NYÁR

Csend. Az Este halkan a réteken,
pirosra csókol szőke búzatáblát,
valahol délen a Nyár muzsikál még
— rózsaujjakkal penget aranyhárfát —

. . . s a kertben őszről zizegnek a nyárfák.

Álmodó fűzfák lombján csurog a holdfény,
nagy, felnyúlt jegenyék — sötét gárdisták —
komoran, mereven őrzik az álmod . . .

A szérűn az alvó föld lélegzete reszket,
fűszál-fészkükből tücskök cirpelnek
Éj királynőnek esti szerenádot.

Apró tűznyilak hullnak az égből,
piros pipacsok kacagnak az égre . . .
Szél zizzen az erdőn. A fákra, a rétre
fázósan az Ősz sejtése esőz.

(Valahol északon egy kasza szisszent,
ott már virágot arat az ősz.)

Szabó Zoltán László

Látogatás gr. Khuen-Héderváry Főcserkész úrnál az ősi hédervári kastélyban

A főcserkész úr.

Főcserkész urunk a dániai jamboreeval kapcsolatban kezdte meg voltaképpeni tevékenységét, tehát immár tíz éve áll mozgalmunk élén. Ezt az alkalmat használtuk fel arra, hogy véleményét és irányítását több pontban kikérjük.

Győrben elhelyezkedtünk az autóban — 40 perces út visz innen Hédervárra — és máris robogtunk a dúsan termő földek között. Másutt 5—6 q termést adott a búza, itt 11—14-q-t. A jó Isten áldása van a földeken és a munkán, csak az a bökkenő, hogy mostanában nincs ára a búzának.

Hídon megyünk át: vajjon milyen folyó ez?

— Ez az árvízlevezető csatorna — magyarázza a főcserkész úr. — Sok kis csatorna szolgál egy főmederbe és annak a végén szivattyúval emelik át a vizet a szabad Dunába.

Az Ármentesítő Társulatnak a Főcserkész úr az elnöke fiatal kora óta. Senki sem gondolná, hogy már 23 éve! Több mint 20.000 hold föld vált ezalatt művelhetővé.

Mikor megpillantottuk a kastélyt, egyszerre felvillant a fotóriporterünk szeme: van itt képnek való téma bőven! Úgy egyeztünk meg, hogy ők kívül „dolgoznak", amíg mi a Főcserkész úr dolgozószobájában folytatunk „beszélgetést". A fényképészek jó munkáját az itt bemutatott felvételek igazolják, beszélgetésünk pedig alább következik. Nem megvetendő előnye az volt munkamegosztásunknak, hogy míg kívül 35° C. meleget mértek, itt bent a szobában 17° Celsiust mutatott a hőmérő.

A beszélgetés.

— Amikor a Kormányzó úr főcserkésszé kinevezett — mondotta a feltett kérdésre, — első benyomásom az volt, hogy rendkívül lelkes gárda élére kerültem. A cserkészetben akkor még sokféle volt a felfogás. Még nem volt meg az egységes kiképzés, a próbák rendszere még nem alakult ki és mindez külsőleg is megnyilvánult. Emlékszem rá, hogy 1923 őszén, a főcserkészi fogadalomtétel alkalmával a felvonuláson szembetűnt, hogy minden jószándék mellett is sokféle a felszerelés, a ruha, a külső megjelenés. De azt is láttam, hogy minden lehetőség megvan a mi ideális mozgalmunk naggyáfejlesztésére és bíztam benne, hogy a közömbös közvélemény hamarosan lelkes pártfogássá alakul át.

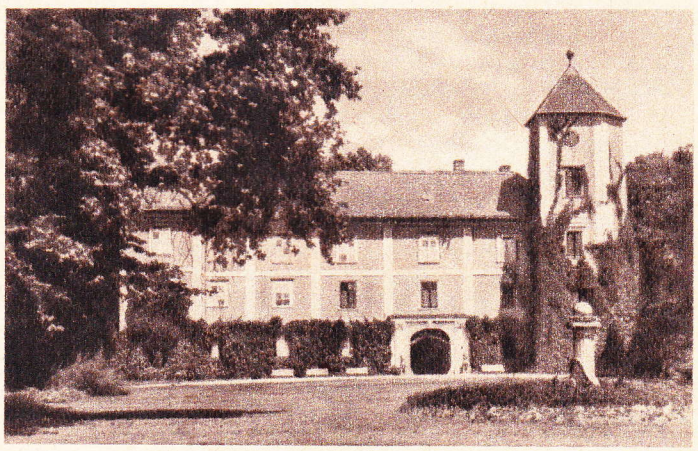

Az ősi kápolna gótikus kapuja

Kopenhága.

— Tulajdonképpen most van Főcserkész úr működésének 10 éves fordulója — vetettük közbe, — hiszen a dániai jamboree alkalmából tetszett megismerni széles körben a cserkészetet. Milyen érzéssel emlékszik vissza erre a jamboreera?

— Amikor Kopenhágában maroknyi csapat élén büszkeséggel láttam és hallottam a teljesítményeket, melyekkel a versenyző magyar fiúk cserkészetünket világszínvonalra lendítették, mikor eredményhirdetés után a magyar táborban a Himnuszt énekeltük: akkor tudtam, éreztem, hogy a kopenhágai légkör által teremtett lelkesedés lángja most már magával ragadja az *egész magyar társadalmat* a megismerés és támogatás terén.

A kastély

Tiszti táborok.

— A magyar cserkészet első tiszti táborait Hédervároń rendezte. Mindnyájan büszkeséggel gondolunk vissza a hédervári napokra. Szabadna a magyar tisztképzés megindulásáról nyilatkozatot kérnem?

— Dánia után tömegesen jelentkeztek a fiúk cserkésznek és mi láttuk, hogy csak akkor fogadhatja be őket a cserkészmozgalom, ha megfelelő számú vezetőre tudunk szert tenni. Az volt a döntő, hogy az ország minden részén a vezetés, a felfogás, a kiképzés, a cserkészszerű viselkedés *egyöntetű* legyen. A dániai jamboree hatása alatt jelent meg könyvalakban a cserkészkiképzés első kodifikálása: a *Cserkészkönyv* és ehhez járult az egyöntetűvé tétel szolgálatában az 1925-ben megalakult hédervári tisztitábor. Tulajdonképen ez volt a kiinduló pontja a vezetői kiképzésnek, amely később az őrsvezetőképzés bekapcsolásával olyan szerencsés folytatást nyert a Cserkészparkban.

Magyarabb magyart és emberebb embert!

— Hogyan látja a magyar cserkészet jövőjét? — tettük fel a kérdést.

— 1924-ben a dániai jamboree idejében 10.000 volt a cserkészet létszáma, ma több mint 40.000. Ennek *egynegyede* munkásifjú csapat. A cserkészmozgalom az ideális nemzeti ügy szolgálatában áll. Hazafiakat és

embertársai iránt érző, áldozatkész embereket formál azokból, akik önként állanak sorába.

A jó hazafi fogalma szorosan összefügg a honvédelemmel és a magyar cserkésznek sohasem szabad szem elől tévesztenie a honvédelem gondolatának hathatós ápolását. Másrészt a magyar cserkészek soraiban levő munkásifjak vállvetve dolgoznak együtt a középiskolai ifjúsággal. Ebben látom a magvát annak a szolidaritásnak, amelyet osztály és társadalmi rétegeződés nélkül mindenkinek vállalnia kell. *Ebben a gondolatban látom a magyar cserkészet főerejét* és azt az ideált, amelynek elérésére minden munkánkkal törekszünk. A mai zűrzavaros időkben, amikor az emberek egymást tiporják a tülekedésben, mi idővel olyan típust nevelünk, amely hajlandó a közért embertársaival egyetértésben dolgozni.

Levente testvériség.

És még valamit! Cserkészeinknek egynegyed része leventeköteles. Legnagyobb örömömre állapítom meg, hogy apróbb nehézségek után *teljesmértékű a harmonia* a magyar ifjúság nevelésére hivatott intézmények között.

Gödöllő.

— Tulajdonképpen ezen a nyáron ér véget teljesen a gödöllői nagytábor; a szövetség és csapatok most fejezték be teljesen. Milyennek látja Főcserkész úr a Jamboree hatását?

— Amint a kopenhágai jamboree adta meg a lendületet az egész magyar cserkészet egyöntetű *megindulásához* és amint szüksége volt mozgalmunknak a *fellendüléshez* az 1926-iki Nemzeti Nagytáborra, úgy vívta ki az 1929-iki Arrowe parki szereplésünk nemzetközi sikereinket és pecsételte meg jó hírnevünket úgy, hogy ezzel majdnem akaratunkon kívül *reánk kényszerítették* a Világjamboree megrendezését. Ezzel elesik a vita arról, hogy kellett-e nekünk vagy sem?

Hogyan hatott a fiukra jamboree?

— Nem kétséges, hogy a cserkészszellem bizonyos pontig szenved az ilyen látványos összejöveteleknél. Ez, sajnos, elkerülhetetlen. De ha mérlegre tesszük a jót és a rosszat, a magyar ügy külföldi szolgálatát, barátaink táborának növelését, a szervezési tökéletesítéseket stb., kétségtelen, hogy a rossz volt a kevesebb és több a jó hatás.

Második Nemzeti Nagytábort?

— Sok a nehézsége annak, hogy mi a külföld mindenféle táborában résztvegyünk. Szükségesnek látjuk tehát, hogy *újabb Nemzeti Nagytábor gondolatával foglalkozzunk.* Ez még csak gondolat, de azt hiszem, csak előnyére válhatik mozgalmunknak, ha két év mulva, 1936-ban újabb Nemzeti Nagytábort rendeznénk. A csapatok táborozási adataiból kitűnik, hogy a többség vágyódik a Balaton mellé. Ez a tény vetette fel az eszmét, hogy *a II. Nemzeti Nagytábor színhelye a Balaton legyen.*

Őszintén megvallom, nagy izgalom fogott el a Főcserkész úrnak erre a nagyjelentőségű kijelentésére. Ujabb Nemzeti Nagytábor! Még hozzá a Balaton mellett! Tisztában voltam vele, hogy itt a magyar cserkészetnek az összes eddigieknél is nagyobb megmozdulásáról van szó.

Az első tisztitábor szállása

— Ugy gondolom — folytatta a Főcserkész úr, — hogy ebbe a táborba minden magyar csapat jelentkezik és annyi cserkészét hozza el, amennyit csak lehetséges. Itt azután nem egy helyre zsúfolt táborra gondolok, hanem az egész Balaton Nemzeti Nagytábor lenne. Ez a terv szép, önálló feladatot juttatna valamennyi kerületünknek. A központi egységes irányítás mellett az egyes kerületek önállóan szerveznék meg altáboraikat önálló programjuk alapján.

Alapgondolat?

— Ennek a II. Nemzeti Nagytábornak alapvető gondolata már nem a cserkészszerű táborozás lenne, amely feladat Gödöllőn oly szép megoldást nyert, hanem teret adnánk az ambiciónak, módjával megszerveznők a cserkészszerű versenyeket és lehetővé tennénk a megkülönböztetést, de nem az egyén, hanem a csapat javára. Bizonyos kategóriák tennék lehetővé a csapatok számára a mérkőzést.

— Szívesen beszélnék ebben az ügyben minden magyar fiúval külön-külön, de nem tehetem. Azért a nagy Magyar Cserkésszel üzenem, hogy mindenki igyekezzék külföldi összeköttetést keresni és ápolni, hasznosítani, amit eközben hall, lát, tapasztal. Legyen valamennyi jó magyar cserkész és világosítsa fel a külföldieket Hazánk viszonyairól. Természetesen mindig csak azt mondja és írja, ami kiállja a komoly bírálatot.

Minden magyar cserkész iparkodjék képzettségét fokozni. Ma már a köztudatban van a jó cserkész értékelése és ez az életben való elhelyezkedést is eredményesen szolgálja.

Cserkészujság, cserkészsajtó.

Megkértük még a Főcserkész urat, hogy a nagy Magyar Cserkész első számának olvasói számára is tegyen nyilatkozatot. A Főcserkész úr *döntő fontosságúnak* tartja, hogy a nagy Magyar Cserkész minden célkitűzését, elsősor-

Amikor a Kormányzó Ur főcserkésszé kinevezett . . .

ban az olcsóságát biztosító nagy példányszámot a magyar cserkészet és a magyar nemzet javára elérje. Csak akkor lehet a hozzáfűződő többi tervet is megvalósítani: olvasnivaló *könyvek, szakkönyvek sorozatát,* a szellemi *gyönyörködtetést, új, friss erőknek, tehetségeknek megsegítését* és számukra *tér biztosítását.* Egyébként olvasóinknak a következőket üzeni:

— A magyar ember egyik fő hibája, hogy nem olvas. Azt sem olvassa, amit a sajátmaga érdekében köteles volna olvasni. Csoda-e, ha így sokszor lemarad arról, ami egyéni érdekeit érinti? *Tanácsolom és kérem, hogy a Magyar Cserkészt valamennyien gondosan olvassátok.* Hogy a cserkészirodalmat pártoljátok! Hiszen minden cserkészfrás elolvasásával magát az ügyet is szolgáljátok, amelyre fogadalmat tettetek.

Szépen megköszöntük a nyilatkozatot, mely évekre megszabja munkánk irányát. Aztán a szívélyes magyar nagyúr vendégszeretetét élveztük s végül a legjobb hangulatban, új gondolatokkal gazdagon búcsúztunk Főcserkész urunktól.

v. Temesy Győző.

Tíz éve jártunk Dániában!

A dániai Jamboree minden résztvevő számára felejthetetlen élmény marad s ha nyomozni kezdenénk a magyar cserkészet mai *gyakorlati munkájában,* hamarosan rájönnénk arra a *felbecsülhetetlen, nagy hatásra* is, melyet ez a Jamboree programja, felépítése folytán a magyar cserkészetre gyakorolt. Olyan dolgok, melyek nélkül gyakorlati munkánkat elképzelni nem is tudnók (portyázás, akadályverseny, bumerang, krinolin stb., stb.), mind Dánia után *terjedtek el* végleg a magyar cserkészetben, ha voltak is előzőleg elszigetelt kezdeményezések e téren.

A többi Jamboreeval szemben a dániait főként két vonás jellemezte: a *kis létszám* és a *versenyekre* épített program. Az 5—6000-es létszám valóban lehetővé tette az ismerkedést, gondos megfigyelést, a táborok felkeresését, a kedélyes, mindenek felett álló testvéries hangulatot. A közös tábortüzek az e célra szinte predesztinált völgykatlanban, minden mesterséges technikai felszerelés (színpad, reflektor, hangszóró) nélkül, *háttérben* a végtelenül kedélyes és imponálóan fegyelmezett dán közönséggel, igazán cserkésziesek, bensőségesek voltak. A kötelező versenyek *szilárd gerincet, határozott irányt* biztosítottak a különben kissé „szétfolyni hajlandó" Jamboree programnak. (A versenyzések itt-ott mutatkozó árnyoldalain könnyen lehet segíteni.) Az a sok előnyös hatás, amit a dániai Jamboree a gyakorlati cserkészetre gyakorolt, elsősorban ezeknek a kötelező versenyeknek köszönhető.

Dániába érkezésünkkor rögtön fel kellett tünnie, hogy itt bizony nem volt háború. *Rend, tisztaság, jólét, kedélyesség, egészen „megdöbbentő" becsületesség az egész vonalon!* (Igaz, hogy jólétben könnyebb becsületesnek lenni, ez azonban nem csökkenti ezt a mérhetetlen értéket!) Egész idő alatt nem láttam rongyos (sőt még különösen kopott) ruhás embert, nem is szólva a koldusokról, akik itt egyá'talában nem találhatók. Az őrzés, lakat, lánc stb. nélkül mindenfelé hagyott kerékpárok, autók, csomagok úgy hatottak ránk, mintha valami meseországban járnánk. A fogadtatás, amelyben a lakosság részéről mindenütt részesültünk, mingyárt Dániába érkezésünktől kezdve valami láthatatlan, meleg szeretetgyűrűvel vett körül bennünket.

Annakidején nagyan feltűnt mindnyájunknak az a *hatalmas kerékpárforgalom,* amely a kitünő, széles utakon mindenütt szerteárad. A másik, ami feltünt, ezeknek a sűrű kerékpárostömegeknek a *fegyelmezettsége* volt. A tábortüzekhez a közönség majdnem kivétel nélkül kerékpáron jött ki (a „kivétel" autókon jött). A kerékpárok ezrei álltak a réten őrizet nélkül a tábortűz folyamán s a tábortűz végén alig néhány perc alatt mindenki a saját kerékpárján (nem a másén!) karikázott hazafelé. A rendőrök hatalmas, előkelő, tengerésztisztszerű jelenségek, egyetlen fegyverük szolgálatban egy pirosfehér csíkos karszalag; így igazgatják nagy nyugalommal a még nagyobb forgalmat.

Árvalányhaj

Nálunk, Magyarországban messzire *fehérlenek* a falvak házai. Dániában *vörösek a faluk,* a házakat vörös téglából építik. Szokatlanul hatnak. Amikor elsőízben utaztunk vonaton Dánia földjén, őszintén megbámultuk a nagy, barnaszínű szarvasmarhák illedelmes viselkedését, amint nyíl-egyenes sorban, egymástól egyenlő távolságra legeltek a dús legelőn. Utóbb tudtuk csak meg, hogy *a szarvasmarhákat — kipányvázzák* a legelőn, hogy tervszerűen és alaposan legeljenek a mesterségesen hízlalt réteken. A mi honi legelőinken ezt nem volna érdemes utánozni: kora nyártól úgyis alig van már lege'nivaló a legtöbb legelőn — hát legalább ne unatkozzanak szegény állatok.

Feltünő Dániában a nagy *zászlókultusz.* Talán nincs is ház zászlórúd, zászlóárboc nélkül, ahová vasárnapokon, ünnepeken, sőt családi ünnepeken is (születésnap, névnap stb.) felvonják a fehérkeresztes vörös lobogót. Sok magyar cserkésznek kedveskedtek a kopenhágai szállásadó családok ágy fölé, aszta! közepére szerelt kis magyar zászlócskával.

*

A dán Jamboree rendezőségének jutott eszébe ama azelőtt és azóta is páratlan ötlet, hogy a Jamboree résztvevőit egy hétre dán családoknál vendégségben elhelyezi. Soha ennél kedvesebb és szeretetreméltóbb gondolat nem támadt, amely lehetővé tette sok ezer külföldi cserkésznek azt, hogy a vendéglátó ország társadalmi berendezéseit, életét oly közelről és olyan barátságos módon megismerje.

A dán közönség eleinte igen nagy lelkesedéssel karolta fel az eszmét és az első ezer jelentkezés napok alatt befutott. Valamely érthetetlen okból azonban a többi jelentkezés csak nagyon-nagyon szórványosan futott be és a dán táborparancsnokságnak e kérdés intézésével megbízott tagja a lehető legnagyobb gondok között nézett elébe a külföldiek érkezésének.

Ezek a gondok állandóan fokozódtak és sajnálattal kell megemlékeznünk e lelkiismeretes dán cserkésztestvérünkről, aki a Jamboree kezdetét megelőző második napon kénytelen volt ideggyógyintézetbe vonulni, mert idegei teljesen felmondták a szolgálatot.

A véletlen azonban úgy hozta magával, hogy a magyar csapatnak Kopenhágába való érkezése és zenekarral való végigvonulása — amelyről a lapok is hosszasan megemlékeztek —

egy csapásra ismét megmozgatta a dán közönséget és a magyar csapat érkezését követő 24 órán belül az összes külföldiek vendéglátása biztosítva volt Ez volt valószínűleg a cserkésztörténelem legnagyobb önkéntelen kumulatív napi jótettje.

*

A Kopenhágában töltendő hétre egy nagykereskedő családhoz szállásoltak be. Pompás dolgom volt, kedvességük, figyelmük a legcsapongóbb fantáziát is felülmulta. Volt azonban a beszállásolásnak egy komikus pontja is: a familia egy 14 éves magyar fiút kért s kapott egy 24 évest. Az előkészületeket azonban a 14 éves fiúra szabták s így kerültem a távollevő kisfiú gyerekszobájába. Pici ágy, hintaló, a polcon állatok, játékkatonák, képeskönyvek. Ez azonban cseppet sem zavart, sőt valami kedves hangulatot adott a szállásomnak. Külön szenzáció volt a naponta becsomagolt tízórai csomag. Dán specialitás: vagy 6—8 vékony kenyérréteg s minden rétegben más-más finomság: hal, sajt, sonka stb., stb. Amikor aztán valahol útközben tízóraira került a sor, megindult a nagy cserebelés: sonkát halért, halat sajtért stb. A családhoz való megérkezésemkor a „háztartási alkalmazottat" úgy mutatták be, mintha családtag volna. Bárha a háziasszony saját lányaként mutatta volna be, az sem lepett volna meg.

Kopenhága uccáin láttunk először hármas sorokban menetelő katonákat. Akkoriban nálunk még a „kettős rendek" voltak divatban. A Kronborg vár fala mentén elhelyezett öreg ágyúk mellett *vörös köpenyes* tüzér állt őrt. A cserkészek megérkezésekor az egész őrség fegyverbe lépett.

Márton mesterrel együtt rendeztük a Jamboree-kiállítás magyar részét egy kopenhágai kiállítási csarnokban. Nagyon jól hatott volna a magyaros tárgyak közé egy cserép magyaros muskátli. Hozattunk volna a hozzánk beosztott roppant szolgálatkész dán cserkészbarátunkkal, de a muskátli nevét még németül sem tudtuk, nem hogy „dánul". Egyszerre Mártonka odakap, hol fészkel a — ceruza és gyorsan lerajzol egy cserép virágzó muskátlit, ahogy azt legszebbnek képzelte. A fiú elrobog a „mintával" és pár perc mulva boldogságtól sugárzó arccal hozza a cserép szabályszerű muskátlit, pontosan olyan á'lású virágokkal, ahogy azt a „minta" előírta. Tanulság: ha valaki nyelveket nem tud — tudjon rajzolni! (Csak aztán vigyázzon, hogy a pincér *gomba* helyett ne — *esernyőt* hozzon neki!)

*

Ma, amikor szerte az országban már nemcsak a cserkészek, hanem leventék, sportolók is lelkesen és tele torokkal kiáltják a „Huj, Huj, Hajrá"-t, talán nem lesz érdektelen megemlékezni arról, hogy ezt a régi magyar kiáltást a mai magyar ifjúság csak 1924 óta ismeri.

A kopenhágai Jamboree alkalmával rendezett nemzetközi versenyek egyik versenypontjaként szerepelt ugyanis a „Yell", azaz csatakiáltás. Mikor a versenyfeltételek megérkeztek, a Jamboree előkészítői körében nagy fejtörést okozott ez a pont. Kétségtelen volt, hogy mint minden versenyszámban, úgy természetesen a csatakiáltás-versenyszámban is kellett indulnunk. A bökkenő azonban ott volt, hogy mindezideig nem is ismertük a csatakiáltást és nem is volt semmiféle olyan alkalmas tömegkiáltás, amelyik ennek a célnak megfelelt volna. Hosszas töprengés után került felszínre többek közt a „Huj, Huj, Hajrá!", amelyet az ismert háromszoros ismétléssel a fiúk betanultak. Ezzel szándékoztunk indulni ebben a versenypontban.

Dániába kiérkezve, a többiek megfigyelése alkalmával azonban rájöttünk arra, hogy ezzel a rövid kis csatakiáltással bizony a többiekhez viszonyítva szégyenben maradunk, mert a versenyző külföldiek többnyire ennél lényegesen hosszabb szövegű csatakiáltásra készülődtek. Ujabb lázas fejtörés után elhatároztatott, hogy pótlólag még az „Üsd, vágd, nem apád!" ugyancsak régi magyar kiáltással fogjuk megtoldani.

Mikor a dán király őfelsége megszemlélte a Jamboree résztvevőit, a Jamboree magyar versenycsapata már nagyszerűen tudta ezt a megtoldott csatakiáltást. Ugy, hogy mikor a király a magyarok elé lépett, a csapat előtt álló és a királyt tisztelgéssel fogadó magyar főcserkész vezénylésére már tele torokkal kiáltották a legújabb magyar csatakiáltást.

A baj csak ott kezdődött, amikor a csatakiáltás elhangzása után őfelsége rendkívül szeretetreméltó mosollyal fordult Khuen-Héderváry Károly gróf főcserkész úrhoz azzal a kéréssel, hogy lenne szíves a csatakiáltás szövegét részére angolra lefordítani . . .

*

Távol a Hazától sokkal jobban érezzük, egynemzetbeliek, az összetartozást, a *közös Haza csodálatos összetartó erejét*. Talán leginkább akkor éreztük ezt, amikor Szent István napján Kopenhága egyik templomában Sik Sándor mondott ünnepi szentmisét és rövid, felejthetetlen beszédet a magyar csapat katolikusainak.

Hazafelé mindig türelmetlenebbül vártuk, lestük a Csonkaország határát. A vonat mind bántóbb lomhasággal cammogott. Végre itt a határ! Komáromhoz közeledünk. A sínek mellett álló magyar határőr talán ma sem sejti, mi volt az oka annak a harsány, lelkes „Éljen"-nek, amit akkor tőlünk kapott.

Komárom! A Szövetség nevében ft. Jandik József várja és üdvözli a magyar csapatot. Egyúttal meglepő hírt is közöl: csak néhány óra mulva utazunk tovább, mert Budapest ünnepélyes fogadásra készül! Lett erre nagy izgalom. Kefe, cipőpaszta, „szépítőszerek" — elő! Akinek volt mit borotválnia, lelkes borotválkozásba kezdett. Úgy készülődtünk, mint va'ami győztes hadsereg a diadalmes hazatérésre! És a fogadtatás: a sok virág, a lengő zászlók, a könnyes arcok, sapkát lengető, kiabáló öreg katonatisztek, soha nem látott ismeretlen emberek lelkes kézszorongatása — soha Budapestet ilyen lelkesedésben nem láttam azóta sem. Nem is a versenycsapat vonult be Budapestre, hanem a *Magyar cserkészet* vonult be a *Magyar Társadalom* szívébe.

Hahó! Legyetek résen! Szeptember 15-én délután 5 órakor hallgassa meg minden cserkész a „Magyar Cserkész" bemutatkozását a rádión!

Az élő cserkésztörvény

Közli:

Dr. Csaba Jenő

Dr. Csaba Jenő az eddigiekben az első négy cserkésztörvényre vonatkozó történeteket, eseteket, adomákat sorolt fel, mégpedig olyan gazdagsággal, hogy új olvasóink jól teszik, ha megszerzik, vagy elolvassák a M. Cs. XV. évfolyamának 8.—16. számait.

V. törvény:

A cserkész másokkal szemben gyöngéd, magával szemben szigorú.

Míg a cserkésztársadalmon kívül egymással szemben áll a páncélszekrény a koldustarisznyával, a kultúrember az analfabétával, velencei csillár a pislogó olajmécccsel, tobzódó élvezés a lefojtott életigenléssel, pazarlás a nélkülözéssel, öntelt gőg a határtalan elkeseredéssel, mi nem akarunk alkalmat adni Krisztus feddően kérdő szavaira: miért bántasz engem? Mi arra neveljük magunkat, hogy másokkal szemben mindenkor gyengédek bírjunk maradni. Akár azért, mert arra rászorulnak, akár azért, mert megérdemlik. De egyben arra is neveljük magunkat, hogy magunkat mindenkor a markunkban tarthassuk, hogy magunkkal szemben állandóan szigorúak tudjunk lenni. Az ötödik törvényünk erre nevel bennünket.

Megmutatom nektek, mi ellen harcol ez a törvény és hogy mit akar ez a törvény!

*

Hermann Antalnak, az ősz etnográfusnak, egyszer dolga akadt a belügyminisztériumban. Belépett az előszobába, ahol már egy főispán várakozott.

Az öreg úr odaszólt a titkárnak:

— Beszélni akarok a kegyelmes úrral.

A főispán nem ismerte Hermannt, odament hozzá és vállon veregetve mondta neki:

— Hallja, öregem, itt az nem úgy megy. Itt az ember először beküldi a névjegyét.

A bozontos öreg úgy tett, mintha csodálkoznék.

— Tudja maga — folytatta a főispán — mi az a névjegy? Egy olyan cédula, amelyre az ember neve van rányomtatva.

Hermann erre kihúzta a zsebében levő német folyóiratot, címszalagjáról letépte a nevét és odatette a titkár elé.

Ekkor nyílott az ajtó; kikukkantott rajta a kegyelmes úr. Megpillantva az ősz tudóst, feltünő melegséggel intett neki:

— Mingyárt rendelkezésére állok, kedves Tóni bácsi, csak előbb egy kis ügyet intézek el a főispán úr őméltóságával.

Valami negyedóra mulva kijött a főispán. Odabent megtudta, ki az a kopott öregúr odakint. Egyenesen Hermannhoz lépett, bemutatta magát és mentegetődzött:

— Bocsánat, nem ismertem.

Hermann legyintett:

— Nem tesz semmit!

Mintha csak erre az esetre írta volna Mikszáth Kálmán:

— A tudatlanságnak egy takarója van, a nyelv; minek azt mozgatni?

*

Amikor Anna királyné lépett Anglia trónjára, a számtalan gratuláló sorában megjelent Normamby márki is, akit a hercegnő már régen és őszintén kedvelt. Jókívánságait olyan elragadó formában adta elő, hogy a királyné szinte megbűvölve hallgatta és egyetlen köszönő szót sem tudott mondani. Amikor a márki üdvözlő beszédét befejezte, a királyné mélyet sóhajtott, azután hosszabb szünet után így szólt:

— Milyen meleg van! — és legyezni kezdte arcát.

— Felséges királyné, hogy is lehetne ez másként? — mondta a márki. — Amióta áll a világ, ilyen szépen és melegen még nem sütött Anglia fölött a nap!

Ennek a szeretetreméltó bóknak meg is lett a maga következménye. A márkiból rövidesen Buckingham hercege lett.

*

Assisi szent Ferenctől megkérdezte az útitársa, mit tart magáról?

— Nem hiszem — felelte, — hogy nálam nagyobb bűnös lenne a földön!

— De az a sok rabló, gyilkos mégis csak rosszabb nálad!

— Nem, mert ha azok az emberek olyan sok isteni segítséget kaptak volna mint én, bizonyára sokkal jobban fölhasználták volna . . .

*

XII. Lajos francia királynak átnyújtottak egy papírlapot, amelyre a király titkos ellenségei voltak felírva. A király mindegyik névhez egy † jelet tett. Az illetők azt hitték, hogy ez halálos ítéletet jelent. De mennyire meglepődtek, amikor a király megnyugtatta őket:

— A kereszt nem a bosszúállást, hanem Jézust jelenti, aki mindenkinek megbocsájtott. Az ő nyomdokain járok én is!

*

De hol keressük a gyengédséget azokban, kik fegyveres elégtételkereséssel dúlják fel a társadalom békéjét. Hol az önkritika és gyengédség a párbajban?

Bourbon herceg és Artois gróf állott ki egyszer párviadalra félreértés miatt.

A fegyveres találkozáskor a gróf a herceg elé sietett.

— Uram! A közönség véleménye szerint valami elintézni valónk van!

A herceg kalapot emel:

— Uram! Azért jöttem, hogy parancsait várjam.

— Oh! Teljesíthessem parancsait! Engedje meg, hogy kocsimhoz siessek.

Elhozta a kardokat. Néhány nevetséges összecsapás — és a segédek kijelentették, hogy elég volt.

— Nekem nincs kifogásom ellene; kérdezzék meg a herceget, megnyugszik-e? Azért vagyok itt, hogy akaratához alkalmazkodjam.

A herceg kardja hegyével a föld felé bök.

— Uram! Mély hálával vagyok kitüntető előzékenységéért és sohasem fogom elfeledni, milyen kiváló tisztességben részesített . . .

Mi itt a nevetségesebb: a kardok, vagy a szavak csatája? És ez férfiasság?

*

Marius szavaiban legalább nem volt ennyi vakparádé (de gyengédség és önmagával szemben való szigorúság sem), amikor Teutoboch teuton fejedelem felszólította, hogy párbajozzon vele.

Marius így válaszolt a követeknek:

— Ha uratok megúnta az életét, akkor akassza fel magát.

(Folytatjuk.)

Vége a vakációnak — éljen a munka!

Vége a boldog nyárnak...

Mindent a maga idejében!

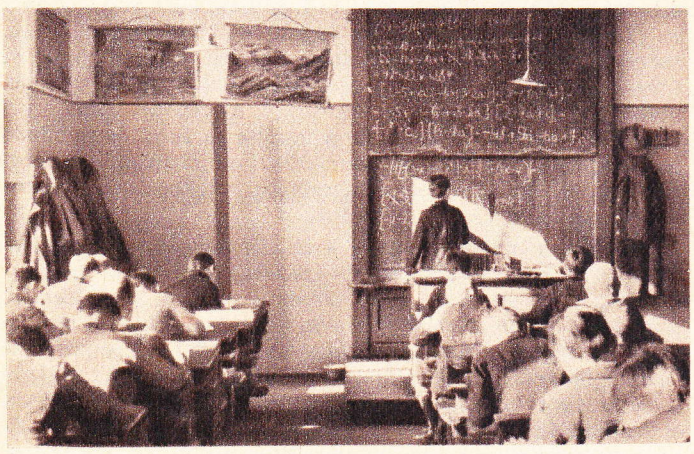
Egy szigorúságáról, kemény önfegyelmezéséről híres szerzetestől a tartomány kormányzója valami ügyben tanácsot kért és magánál tartotta ebédre. Többek közt fürjpecsenye is került az asztalra s amikor az aszkéta férfiú ebből is jóízűen evett, az egyik szolga megjegyezte: „Szép kis szent ez! Hogy eszi a fürjpecsenyét!" A szerzetes nyugodtan hátrafordult: „Fiam, jegyezd meg magadnak, mindent a maga idejében! Ha önmegtagadás, akkor legyen önmegtagadás! De ha kivételesen fürjpecsenye, akkor — legyen fürjpecsenye!"

Mi köze ennek a vakációhoz? Hogy könnyebben kitaláld, mondok egy latin közmondást: Age, quod agis! Magyarul: Csináld, amit csinálsz! A vakációt bizonyára nagy szakértelemmel és odaadással végezted?! Jól tetted! De vakációhoz csak annak van joga, aki azt kemény munkával megszolgálta. Most itt az új munkaév: elvárom, hogy a tanulást nem csekélyebb szakértelemmel és odaadással végezd!

Tudod, hogy a cserkész híven teljesíti kötelességét?

Hogy győzöd a versenyt?

Talán már kisfiú létedre is sejted, vagy tudod, hogy manapság kemény törtetés folyik a mindennapi kenyérért, mert nincs sok belőle. Aki ebben a törtetésben ügyesebb, erősebb, fortélyosabb — tisztességes értelemben! — az biztosabban hozzájut a harapnivalóhoz. Sőt az másoknak, gyöngébbeknek is juttathat belőle, ami aztán sokkal ízletesebbé teszi a maradék harapást. Sokfélét tanultam életemben és diákkoromban erről is, amarról is megállapítottam, hogy — „butaság, kár megtanulni". De azért csak megtanultam, mert nem szerettem az utolsók között lenni. Most aztán ősz fejjel nyugodtan állíthatom, hogy nem volt betű a megtanultak között, aminek az életben ne vettem volna hasznát. A görög nyelvtantól kezdve a kazántapasztásig.

Nehéz sor az a matézis!

Elő azt a magyar virtust!

Ha valahol éles a verseny, hát akkor minálunk, a csonka Hazában az! Mert nekünk nemcsak éldegélnünk kell. Nekünk irtózatos feszítő erőket kell tartalékba halmoznunk, hogy szétrepeszthessük a fojtogató láncokat, amik immár a húsunkba vágnak. Nem éppen öldöklő fegyverrel! Hanem mélyebb, alaposabb tudással, kézügyességgel, tehetségeink kifejlesztésével. Élretöréssel a nemzetek versenyében.

Láttál már megvagdosott fenyőfácskát az erdőszélen? Ugye, hogy hajt? Milyen sűrűn nevel ágacskákat? Hogy megvastagítja a törzsét? Magyar fiú: ez legyen számodra a követendő példa!

Előre, cserkész!

Bennünket, cserkészeket, két sarkantyúval hajt az Élet! Mi több munkát vállaltunk, mint a szürke tucat!

Tudtam, de elfelejtettem . . .!

Mi az emberek közt, a magyarok közt is az első csatasorban akarunk küzdeni. Az aranyos liliom lovagjai vagyunk. Nevünket ismeri ország-világ. Itt az egyes munkája az összesség becsületét védi. Rohamcsapatba jelentkeztünk, amikor felcsaptunk cserkésznek. És ez a rohamcsapat nem ismeri ezt a szót: visszavonulás!

Hogy is ne! Fittyet hánytunk a zápornak, viharnak, égi háborúnak. Perzselő napsugárnak, csikorgó hidegnek. Kötelességeink teljesítésében nem gátolhatott sem éhség, sem szomjúság, sem kényelemszeretet, sem félelem. És most egy kis iskolai erőfeszítéstől visszariadnánk? Mi, akik saját jellemünk kifaragása közben sárkányokkal viaskodunk és győzünk?! Minket sarokbaszorítana egy keményebb számtanpélda, vagy súlyosabb dolgozat? Ki mer ilyet mondani?

Győzni akarunk és győzünk is!

Mert ereinkben ott lüktet negyvenezer testvér nekifeszülése. Mert lelkünk föntartás nélkül belekapcsolódik a krisztusi kegyelem nagyfeszültségű áramkörébe. Becsülettel tanulva — napról-napra és leckéről-leckére — megtesszük, ami tőlünk telik. Ami pedig meghaladja erőinket, azt alázatos, bízó imádsággal az Urra hagyjuk.

A futást azonnal kezdem! Nem holnap!

Mingyárt a startnál kiugrom.

Mert győzni akarok! Krisztusért! Magyarországért! És a Cserkészliliomért!

Elek bá.

A KINCSKERESŐ

·Kalózregény·

IRTA: R. L. STEVENSON — FORDITOTTA: vitéz TEMESY GYŐZŐ

A tétovázó olvasóhoz!

Matrózok ajkán viharról szól a dal,
Véres kalandról suttognak a vének —
Szavukban vitorla zúg s hajótörés,
Szél szárnyán rege kél s kalózviadal,
Mitől kéjjel borzong az ifjúi lélek.
Vajjon kincs, veszély és szilaj vakmerés
Gyújt-e még tüzet s hevít-e diadalt?
Igen? Nos, kisfiúk, legények —
— vegyétek! Vigyétek!..

I. rész

Az öreg kalóz

1. fejezet

Az öreg tengeri medve és a „Benbow tengernagyhoz" címzett csapszék

Trelawney, a földesúr, Livesey, a doktor és a többi úr megkért, hogy írjam le a Kincses Sziget történetének minden részletét, elejétől a végéig. Azt mondták, mindent mondjak el, kivéve a sziget adatait, ezt is csak azért hallgassam el, mert még mindig van ott heverő kincs. Tollat ragadok tehát a kegyelem 17. évében és ott kezdem el, amikor még apámé volt a „Benbow tengernagyhoz" címzett csapszék és az öreg barnaképű tengerész, kardvágástól eredő sebforradásos arcával, elsőízben ütötte fel a tanyáját a mi fedelünk alatt.

Úgy emlékszem rá, mintha tegnap lett volna, mikor fáradtan ajtónk elé ért, mögötte kis kocsin húzták a tengerész ládáját; magas, izmos, erős, barnaképű ember volt; szutykos sörtéje a válláig ért és piszkos kék kabátjára rakódott; a keze durva és sebhelyes, fekete, hasadozott körmökkel és a képe egyik felén a kardvágás szürke, inkább ólomszínű fehér vonala húzódott. Emlékszem, amint körülnézett az öbölben és fütyörészett, aztán kitört belőle a régi tengerészdal, amit utóbb annyiszor énekelt:

Tizenöt legény tört a kincs nyomán
Jo-ho-hó! meg egy flaskó rum . . . !

Reszkető fejhangon énekelt: úgy hangzott, mintha a hangja az alatta meredező sziklákra csapódva zúzódott volna szerteszéjjel. Aztán kopogtatott az ajtón egy darab ággal, amit sétabotként viselt és amikor apám megjelent, nyers hangon pálinkát kért. Amikor megkapta, lassan itta, ínyenc módjára ízlelgetve ízét, egyre maga körül nézegetve, vagy a sziklás partra, hogy meg a céltáblánkra pillantgatva.

— Helyre kis öböl ez — szólalt meg végre — és kedvesen fekvő pálinkamérés. Sok a vendég, komám?

Apám megmondta, hogy a vendég kevés, annál több a nyomorúság.

— Akkor hát ez nekem való tanya — mondta. — Hallod-e, pajti? — kiáltott a targoncásra, — vedd le és segíts felvinni a ládámat.

— Ideszállok egy kicsit — folytatta aztán. — Rendes ember vagyok: nem kell más, mint pálinka meg szalonna és tojás. Meg az a magaslat ott, hogy figyeljem a hajókat. Hogy miként szólítsanak? Csak hívjanak kapitánynak. Jó, jó, tudom már mi forog a fejében, itt van, no — és ezzel három vagy négy aranyat vetett a küszöbre. — Majd szóljon, ha elfogyott! — mondta és olyan zordonan nézett, mint egy parancsnok. Az igazat megvallva: rossz ruhája és a nyers modora egyáltalán nem mutatott vezetőre; inkább matróznak vagy szolgának látszott, akit engedelmességre és verésre szoktattak. A targoncás ember azt mondta, hogy előző reggelen érkezett postakocsin a „György Király"-ba és hogy kérdezősködött, miféle csárdák vannak a part mentén és amikor hallotta, hogy a miénket dícsérik és gondolom, hallotta azt is, hogy magányos fekvésű, ezt választotta székhelyéül. Ennél többet nem sikerült megtudni vendégünkről.

Általában igen csendes ember volt. Egész nap az öböl körül vagy a sziklákon ődöngött, sárgaréz messzelátójával. Esténkint a söntés egy sarkában üldögélt, közel a tűzhöz és jócskán ivott pálinkát vízzel. Ha szóltak hozzá, nem igen felelt; csak fe'szegte a fejét zordonan és fújtatott az orrlyukain, mint a ködduda. A nálunk megforduló néppel együtt hamarosan megtanultuk, hogy nem kell vele törődni. Naponta megkérdezte, mikor a barangolásból visszatért, nem járt-e erre tengerészféle ember? Eleinte azt hittük, hogy a magafajtájú társaságra vágyik, azért kérdezi. Végül aztán észrevettük, hogy el akarja őket kerülni. Ha tengerész vetődött a „Benbow tengernagy" tájára (amint egyszer-másszor megesett, hogy valamelyik a part mentén utazott Bristolba), ilyenkor mindig megleste az ajtó függönye mögül, mielőtt belépett a söntésbe. És ha benn volt, biztos, hogy hallgatott, mint az egér. Előttem mindezt nem titkolta; mert én valahogyan osztoztam a nyugtalanságában. Egyik nap félrehívott és igéretet tett, hogy minden elsején egy ezüst négypennist ad csak azért, hogy „figyeljek nyitott szemmel egy féllábú tengerészre" és azonnal tudassam vele, ha felbukkanik. Gyakran megesett, ha eljött az elseje és kértem a járandóságomat, hogy csak fújtatott rám az orrán át és mereven bámult rám, de mielőtt a hét letelt, biztosan meggondolta magát és elhozta a négy pennimet, ismételve rendelkezését, hogy figyeljek a „féllábú tengerészre".

Aligha kell mondanom, hogy az a pasas mennyire izgatta álmaimat. Viharos éjszakákon, mikor a szél a házunk minden sarkát meg-megrázta és a hullámtörés végigtombolt az öblön és a sziklákon, ezer és ezer alakban toppant elém, ezernyi ördögi benyomást keltve. Egyszer térdben, másszor tőben volt levágva a lába: majd szörnyalak volt, amelyiknek csak egy lába volt, de a teste közepén. A leggonosszabb éjjeli rémlátás az volt, amikor láttam ugrálni és futni és féllábbal megkergetett árkon-bokron keresztül. Valójában drágán megfizettem az én havi négy pennimért ezeknek az utálatos lidércnyomásoknak az alakjában.

De bármennyire rémített a féllábú tengerész gondolata, magától a kapitánytól kevésbé féltem, mint bárki más ismerőse. Megesett, hogy este jobban beszedett a pálinkából, mint ahogy a feje bírta; ilyenkor néha csak ült és harsogta átkozott, régi vad tengerészdalait, nem hederítve senkire, de néha mindenki számára italt rendelt és az egész reszkető ivótársaságot kényszerítette, hogy elbeszélését hallgassa és őt karban kísérje. Gyakran rengett a ház a „Jo-jo-hó" és „egy üveg rum"-tól, a jelenlevők meg mind vele énekeltek, halálos fé'elemben és mind igyekezett a másiknál hangosab-

ban énekelni, nehogy magára vonja a kapitány haragját. Mert ilyen tekintetekben a világ legmegátalkodottabb cimborája volt; hol fölemelte a kezét és csendet parancsolt; hol dühtől lángolva fortyant fel egy kérdés miatt, vagy azért, mert nem tettek fel valami'yen kérdést és így azt hitte, hogy a társaság nem figyel rá. Ilyenkor senkit se engedett távozni a csapszékből, amíg álmossá nem itta magát és fel nem tántorgott az ágyába.

A történetei mind a leghátborzongatóbb fajtából valók voltak. Rettentő történetek voltak: akasztásról, vesszőfutásról, tengeri viharokról, vad cselekedetekről és elátkozott helyekről a spanyol tengeren. Ami őt magát illeti, látszott, hogy egész életét a legaljasabb emberek közt töltötte, akiket Isten valaha tengerre engedett. A beszéde pedig, ahogyan ezeket a történeteket előadta, a mi egyszerű falusi népünket még-jobban megbotránkoztatta, mint az elmondott gazságok. Apám mindig mondta, hogy kocsmája tönkremegy, mert majd nem jön ide senki, hogy itt kényuraskodjanak fölötte és leintsék, és borzongással a tagjaiban aludni küldjék; de én azt hiszem, hogy valójában az ő jelenléte javunkra volt. Az emberek megborzongtak, amikor hallgatták, de kellemesen gondoltak rá vissza; az ő nyugodt vidéki életükben ez jó izgalom volt; azonkivül akadt egy csomó fiatalabb ember, aki kijelentette, hogy csodálja őt, „valódi tengeri medvének", meg „igazi vén sózott rozmárnak" és egyéb efélének nevezték és úgy nyilatkoztak, hogy az efajta emberek tették Angliát rettegetté a tengeren.

A söntés sarkában üldögélt

Bizonyos szempontból valóban tönkremenés fenyegetett bennünket; mert hetekig, majd hónapokig maradt, úgyhogy az átadott pénze rég elfogyott és apám mégse keményítette meg a szívét, hogy ujra pénzt követeljen. Ha meg csak célzást tett rá, a kapitány úgy fújtatott tágult orrcimpákkal, mintha menydörögne és a nézésével kiűzte szegény apámat a szobából. Láttam, hogy apám mint tördelte a kezét egy ilyen elutasítás után és bizonyos, hogy ez a mérgelődés és a rettegés, amelyet átélt, nagyban siettette korai és boldogtalan halálát.

Amíg velünk élt, egész idő alatt a kapitány semmit se változtatott a ruháján, kivéve, hogy néha harisnyát vásárolt va'ami jött-ment árustól. Amikor az egyik kalapdísze meglazult és lelógott, úgy hagyta, bár nagy bosszúságot okozott, amikor fújt a szél. Emlékszem a kabátjára; ezt maga foltozgatta fenn a szobájában és ez végül is csupa folt volt. Se nem írt, se nem kapott levelet és mással, mint a szomszédokkal nem beszélt és ezekkel is főképpen akkor, ha részeg vo't. A nagy tengerészládát egyikünk se látta nyitva soha.

Csak egyszer akadt emberére és pedig a vége felé, amikor szegény apám sorvadása már nagyon előrehaladt; apám ebbe is pusztult be'e. Egyik nap késő délután dr Livesey eljött meglátogatni a beteget. Anyám kínálására evett egy harapást, aztán beült az ivóba elszíni egy pipát, amíg a lovát elhozzák a tanyáról, mert nekünk a vén „Benbow"-ban nem volt istállónk. Vele mentem és emlékszem, hogy megfigyeltem az ellentétet a csinos, vidám doktor és a másik közt. A doktor hajporos parókája hófehér, fekete szeme ragyogó, modora nyájas, ahogyan eltréfál a néppel és aztán ez a piszkos, nehézkes, ragyás madárijesztő tengeri rabló, amint asztalra könyökölve ül pálinkamámorba roskadva. Hirtelen rágyújt — már persze a kapitány — elcsépelt nótájára:

Tizenöt legény törtet a kincs nyomán —
Jo-ho-hó! meg egy flaskó rum . . . !
Igyunk! A többit már viszi a sátán —
Jo-ho-hó! meg egy flaskó rum . . . !

Eleinte azt hittem, hogy valami „holt ember" tengerész ládájáról van szó és hogy ez a láda azonos azzal a nagy ládával ott fenn az uccai szobában; éjszakai rémképeimben aztán ez a láda összekapcsolódott a féllábú tengerésszel. Most azonban már senki se hederített az ének szövegére; legföljebb már csak dr Liveseynek volt új és úgy vettem észre, hogy rá sem tett jó hatást. Mert egy pillanatra haragosan pillantott fel, mielőtt beszélgetésbe fogott volna az öreg kertésszel, Taylorral, akivel valami újfajta reumagyógymódot beszélt meg. Közben a kapitány fokról-fokra felvidította a maga muzsikáját és végül széles mozdulatot tett a karjával az asztal fölött. Mindnyájan tudtuk, hogy az azt jelenti; csönd legyen! Mindenki elhallgatott, kivéve dr Liveseyt, aki értelmesen és kedvesen továbbfolytatta beszédét és közben élénken szippantgatott a pipájából. A kapitány vadul ránézett egy darabig, újra intett, még vadabbul nézett és végül szörnyű káromkodással elordította magát:

— Csönd ott a fedélközön!

— Hozzám beszélt, uram? — kérdezte az orvos. És amikor a ripők újabb káromkodással azt felelte, hogy: igenis neki! azt felelte: „Nekem csak egyetlen mondanivalóm van magának: hogy ha így folytatja a pálinkázást, a világ hamar megszabadul egy piszkos gazembertől!"

A vén cimbora dühe határtalan volt. Talpra ugrott, előrántotta és kinyitotta összecsukható tengerészkését és így, nyitva a tenyerén táncoltatva azzal fenyegette az orvost, hogy a falhoz szögezi.

A doktor meg se mozdult. Ugyanúgy a válla felett beszélt hozzá, hangot se változtatott; talán hangosabban beszélt, hogy az egész terem hallja, de teljesen nyugodtan és komolyan mondta:

— Ha ebben a szempillantásban nem teszi el azt a kést a zsebébe, becsületemre fogadom, hogy legközelebbi főtárgyalás után lógni fog.

Összecsaptak erre a szemek; de a kapitány pillantása csakhamar megtört, eltette fegyverét, leült a székére és vinnyogott, mint a megvert kutya.

— És most, uram — folytatta a doktor, — miután tudom, hogy ilyen fickó van a kerü'etemben, számoljon vele, hogy éjjel-nappal rajta lesz a szemem. Én nemcsak orvos vagyok. Hatóság is vagyok! És ha a legcsekélyebb panaszt hallom maga ellen, ha pusztán a durvasága miatt is, mint ma este: komolyan sarokba szorítom és gondoskodom róla, hogy innen kiverjék. Egyelőre elég ennyi!

Dr Livesey lova nemsokára megérkezett és ő ellovago't; de a kapitány békén maradt azon az estén és még sok következő estén is.

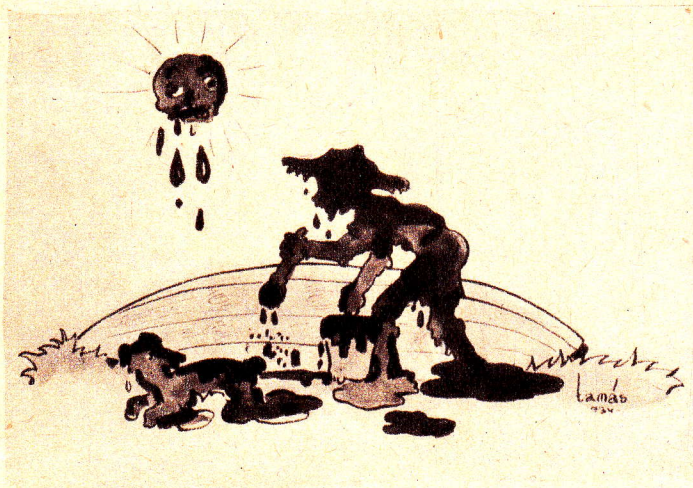
(Folytatjuk)

Loch-Nessy és társai, avagy kis lexikon vizicserkészek számára

Második rész.

Miután látom, hogy a MCs. június 15-iki számában keserű tapasztalataimnak közkinccsé tett gyümölcse halló fülekre lelt, munkám magasztos folytatása íme!

Evezőpad. A középkorból hátramaradt kínzóeszköz csökevény, mely a vele érintkezésbe kerülő cserkészdörzsfelületeken először kellemes melengető érzést, majd hév tüzet, hólyagokat, prieznitzkúrát, háromnapos hasonfekvést, ülőképtelenséget okoz.

Kátrányozás

Fürdőző. Világtól elmaradt csodalény, aki azt hiszi, hogy az az üres szardiniás dobozokkal körített, tojáshéjjal ékes, cserkészsóhajjal sűrített halelem, melynek neve mindközönségesen Duna, hűsítő folyadék.

Hidláb. Gyanutlan evezősök tőrbeejtésére szolgáló bordatörő kos. A szárazlábú közlekedés alapja, de a csónakok sírköve. Állítólag szükséges és hasznos.

Horgony. Három- és többkörmös vasmacska, mely a benne bízót természetéhez híven a csónakból ki-, a vízbe beráncja vagy pórázával búcsú nélkül a fenékre szalad s ott puha homokágyán vasmarkába kacag.

Hinár. Csűr-csavaros szónövényfondorulat, mely csendes esti tábortüzeknél a beszélgetésárral úszó gyanutlan sárgacsőrűt izgalmas rémtörténetekkel félelemverejtékgúzsba köti s mikor következményképpen már vacog a foga és őrséget állni parancsszóra sem mer, lehúzza a porolópokróc alá.

Kátrány. Pokoli anyag. Folt, amely piszkít.

Kátrányozás. Az a művelet, mely a csónak konzerválására és a mamák életének megrövidítésére szolgál. Munkamód: kellő elő-, be- és felmelegítés után a csónak oldalára, fenekére kened, honnan mind lepereg. Ha úgy érzed, hogy teljes a mű, sietve petróleumfürdőt veszel. Eredmény: káprázatos! A csónak a kúrát kutyába sem vette, ellenben az uccán három napig pörögnek utánad az emberek, ujjal mutogatván rád, nini, egy szerecsen!

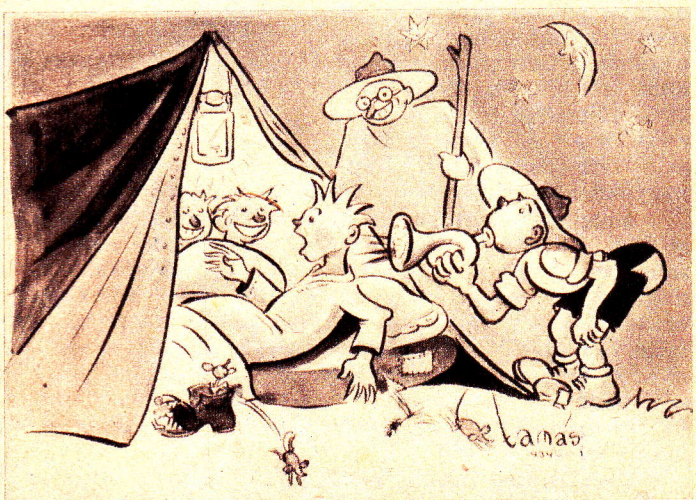
Köd. Ringó-rengő, tejbe esett egérszínű miskolci kocsonya. Pislognak benne a békák. Kézzel fogható, nyujtható, akár a rágógumi. Időleges ész-leleti és hallucinációkomplexumos hangzavarokat okoz. Egyesek kásával téveszti össze, minekokáért beleharapnak és foguk a hallucinációkomplexum alapján a Mefter-gőzösök orrán törik ki. Ugyanis fülcsengésnek vélik a ködharangot.

Malom. Rosszindulatú lapátfogas szörnyeteg. A szájhagyomány szerint békés jószág és lapátfogait a földajándékozta magtéleségeknek emberi ínyt csiklandozó porszerű anyaggá való intézményes megrágására használja. Rágalom! Az éjszaka réme és tervszerűen vadászik a holdvilágos, méla víztükör híveire. Ha a part mentén sejted, a Duna közepén szaladsz bele vagy fordítva. De semmi módon nem kerülheted ki!

Örvény. A név, mint olyan, a kárvallottnak ördöggel kezdődő, nyelvharapott felkiáltásából és a „vevény" szó összeolvasztásából származik. Mibenléte körbe-körbe keringő, agyzavaró vízcsavarulat, mely gyenge lelkeket szirén gyanánt közeledésre késztet, aztán tőlük az evezőt derékba törve, elvevény, kicsalja az előbb említett alvilági személlyel kapcsolatos felkiáltást. Jellemzője, a keringő pedig arra vonatkozik, hogy (ker)ge, aki láttára meg(ing) és közelébe j(ő).

Riadó. Fülnyüvesztő futamokkal tarkázott, kedélyháborító, érces légzöngemény, mely a csapatharsona horpadtra vert tekervényeiből tör elő, különösen akkor, midőn már hosszabb ideje Morpheus karjában henteregsz . . . A hangra csatatérnek álmodod magad s testeden hullámoznak a lovascsaták. Hát persze! . . . Dönci öklözi az oldalad, Jósó meg ruhakefével hántogatja rólad a pléhpofát. — Árvíz! — üvöltik Eustachius-kürtődbe. — Tűz? — kérded? — Dehogy, rablók! — lesz a felelet. Mire te kapod a puskát s tajtékzó szájjal a gazoknak rohansz és az elsőt, ki a homályban utadba akad, álombortól részegen rittyented kupán. Cserkészbot esik nyakadba, körgallér és kalap. A háttérben röhög a tábor. Beugratás mindnyájunkkal megesik, most te voltál a soros, sej-haj, tilalárom!

Szúnyog. (Boldogheverészeti zavaronc.) Mikroszkópikus őssárkány. Hihetetlenül vérszomjas. Magasfokú taktikával apró egységekben támad, rohamcsapatos előretörés esetén a szégyenteljes futás hasznos. Kifinomult ízlésű egyedei a csokoládéval telített cserkészvért kedvelik. Felismerhetők arról, hogy támadás előtt jobb első lábukkal élvezetsóváran simogatják szívócsápjukat. Ha tettenérés forog fenn, rögtönítélésszerűen, a hagyományos formák között kivégzendők. Nyomütés bottal, az egészségre káros és hiábavaló!

Riadó

Szúnyogcsípés. Lékelt felhámcsucsorodás, viszketési mellékzöngékkel. Az ezzel kapcsolatos idegrázkódtatás ellenszeréül tiszturaknál konyakos torokbeöntés ajánlható. Cserkészeknek szalmiákszesz (külsőleg) és vakaródzás dukál.

Térkép. Hangulatébresztő, színes papírlap, titokzatos jelekkel. Nagyon alkalmas a zöldfülű ujoncok előtti ámulatkeltésre, tudniillik, ha úgy teszel, mintha értenéd. Gyakorlatban csupán szalonnacsomagolásra használható.

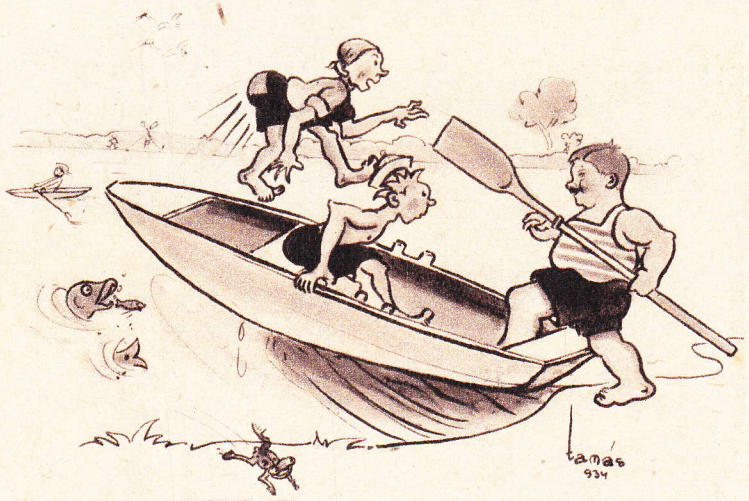
Túlterhelés, lásd **Végveszély.**

Uszónadrág. Madzagzáros fügefalevél. Hangsúly a madzagon van. Két esztendeig kifogástalanul működik. Akkor hagy cserben, amikor a vízitelep közelében künn úszkálsz a nyílt Dunán, lett légyen, „ami tilos, az édes" és váratlanul feltűnik a folyamrendőrség. Rémülten menekülsz, mert öt pengőd a mellényzsebben nem igen van! A madzag azt se mondja, nyekk! — elszakad. A nadrág máris a bokádon, ússz hát, ha tudsz! Míg tétovázol, hogy lerúgd-e vagy sem, pár marcona marok nyakonragad s te a mótorosban ébredsz a szomorú tényre; hej, madzag, madzag, öt pengő, ne neked, befellegzett.

Végveszély. Ha Polcsi bá' bármely csónakba beleül.

Vihar. Borzalmas erejű tünemény. Olyankor támad amikor hőségtől rekken a lég és valahol a természet lágy ölén, mondjuk a kisoroszi parton, a parancsnok úrnak fürödhetnékje támad. Evégből felszólítja Mufurcot, hogy adja elő a Pesten rábízott kincset, az úszónadrágot, mivel ő cserkésznadrágban csücsült a kormányülésen. Mufurc ötöl-hatol, mancsa a hátizsákban hetel s kiderül, hogy a ruhadarab otthon maradt. Mennydörgés: Nyomoroncfii!... Finálé és szivárvány az égen; a parancsnok úr mégis megfürdik, más híján tisztességes, fehér lengemagyarban.

Viharjelzőállomás. A parancsnok úr bajusza. Ha lekonyul, derült idő. Ha hirtelen fölmered ... ujuj, jobb róla nem beszélni!

Végveszély

Villámhárító. A napos tiszt.' Hatótávolság: karhossz. Beljebb kerülni üstökveszélyes.

Zátony. Öntelt vizesekre kaján kárörömmel leselkedő kavicsos homokhencser. A pihenés rajta több mint szórakozás. Élénk jókívánságokat szokott kiváltani különös tekintettel a kormányos túlvilági életére. Ott leselkedik többnyire, ahol az öntelt kormányférfiú három vagy még többméteres mélységet sejt.

Melyhez hasonló jókat nem kíván a

„vizes nyolcas."

Ne menj el, öreg komám...!

Kívánságodra előadtam az ügyedet Gazdánknak. Elmondtam mindent, amit elébe akartál tálalni: hogy végre munkához jutottál és látástól vakulásig ott kell görnyedned a munkapad mellett. És hogy most már igazán el kell hagynod a csapatot, mert nincs rá időd, hogy a csapatmunkát becsülettel elvégezd. Elmondtam azt is, hogy valamelyes társadalmi kötelezettségeid is támadtak az állásoddal kapcsolatban s még vasárnapjaid fölött sem rendelkezhetsz szabadon ...

Laci bá meghallgatott s a végén nagyon csöndesen azt kérdezte: „Te Marci, mennyi idő kell ahhoz, hogy az ember megtartsa a Törvényt?"

Egyszeribe átláttam, hogy mire céloz és még sem felelhettem mást, mint hogy ahhoz bizony nem kell külön idő.

— „Mondd meg hát ugyanezt Pityunak és kérdezd meg tőle, mi az igazi nehézsége: az, hogy nem járhat el a csapatösszejövetelekre, vagy pedig terhére van az aranyos liliom édes igája?"

Ugy tudom, hogy Te csak a külső cserkészmunkára gondoltál, amikor bejelentetted kiválásodat. Pedig Te is éppen úgy tudod, mint jómagam, hogy a cserkészet lényege nem ez. Különösen nekünk, öregeknek — akik példánkkal és munkánkkal arra törekszünk, hogy a cserkésztörvények szelleme, tehát az önzetlen szolgálat lelke az emberek életében minél jobban megvalósuljon, — sokkal fontosabb, hogy az emberek között, egyenruha nélkül éljük a Törvényt, minthogy barnanyakkendős cserkészruhában feszítsünk.

Hol találsz még ilyen fényes társaságot?

Az igaz, hogy a magányos fadarab nehezen gyullad meg és könnyen kialszik. Azért hát nem szabad eleresztenünk egymás kezét és jó néha egymás szemébe néznünk. És a „kesergő sarokban" néhanapján elmondani, kit mennyire taposott meg az élet ...

Ezek után a parancsnok úrral egyetértve azt üzenem: Ne menj el, öreg komám! Ha nem muszáj, ne tedd le az aranyos liliomot.

Ugy se tudnál már anélkül élni, valld csak be magadnak! És társaságot sem találsz már olyant, mint a mienk: olyan őszinte, testvéri együttest.

Ahol bor, sör, pipafüst és mocskos beszéd nélkül is sziporkázik a jókedv s amelyet tíz tábor mindennapos tüzemelege kovácsolt össze.

Legyen eszed, öreg csont! A csapat nem kíván Tőled semmi egyebet, mint hogy fölkeresd mindannyiszor, amikor idehúz a szíved. Hogy legalább a nézéseddel megcirógasd, ha cserkésszel találkozol. Hogy ritkán tartott nagy ünnepeinkre szakíts magadnak legalább egy órát. És ha úgy esnék, hogy kedved szottyan egy kis kiránduláshoz, emlékezzél meg róla, hogy a Sirályok vigan repdeső zászlaja mellett mindég ott a helye az egykori őrsvezetőnek.

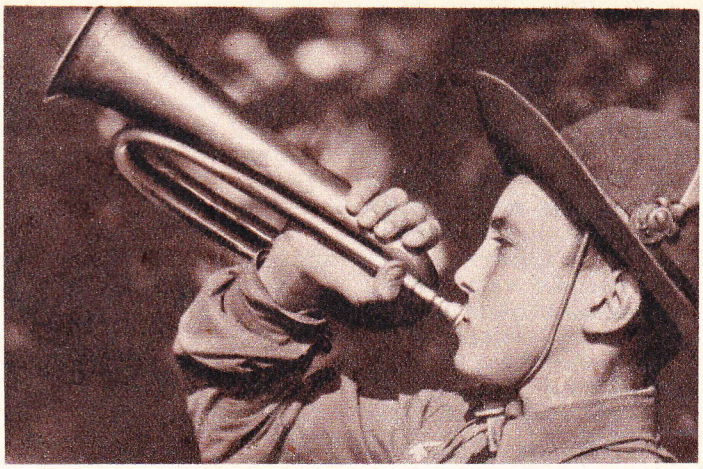
Tehát áll az alku! A miénk maradsz és mi mindég szeretettel várunk — haza!

Lélekben ott vagyunk a munkapadod mellett és mindnyájunk nevében a régi hűségben köszöntlek

Marci.

Te csinálod a cserkészetet!

(Levél Ocsikéhez!)

Gyülekező!

Fölcsaptál cserkésznek, kis öcsém?

Akkor egy eszme harcosa lettél, a jobb, a szebb élet lovagja. Örömmel köszönt negyvenezer testvér a Hazában és négymillió szerte a világon!

Cserkész. Nem üres megszokott szó ez most már számodra, hanem tele van cselekvéssel, akarattal, élettel.

Pajtás, hogy igazi cserkész lehess, ismerd meg a cserkészet lelkét.

A legelső, amit meg kell értened: nem akkor vagy cserkész, amikor cserkészruhában vagy és nem azért, mert annak hívnak. Hanem mindenütt és mindenkor.

A cserkész: lovag, harcos, márványba faragó művész.

A cserkészet harcot, küzdelmet jelent.

Harcot önmagaddal, hogy le tudd küzdeni a vadságot, durvaságot, az irígykedést, az ellenségeskedést, a lustaságot és egyéb kölöncöt, amik gátolnak a magasratörésben. A jónak a küzdelmét jelenti a cserkészet a benned lévő rosszal. Kemény küzdelmet a törvények megtartásáért.

Tudod pajtás, hogy mire segít a cserkészet?

Arra, hogy azt az erőt, amit eddig szüleiddel való szembehelyezkedésre pazaroltál, most a szeretetre, az engedelmességre fordítsd. Most nemcsak feleselés nélkül, hanem szívesen elmégy, ahová édesanyád küld, még ha nincs is ínyedre. Hidd el, több erő kell hozzá, mint a durcás „nem megyek"-hez. És ilyenkor győzelmet aratsz magad felett. Kemény küzdelemhez méltó győzelem ez!

Most arra fordítsd erődet és idődet, hogy tanulj, többet tudj, hogy különb légy másnál, hogy jó könyvet olvass. Azt a hatalmat, amit hangodban és torkodban bírsz, nem arra használod fel, hogy vad ordítással fölvered a házat, hanem hogy szebbnél szebb dalok csendüljenek ajkadon. Ezek a melódiák majd belecsengenek a szívedbe is és onnan a szeretet melódiáit csalják elő.

Víg élet a cserkészélet!

A zengő szavú, tiszta melódiákkal telt szívű fiú tud csak igazán cserkész lenni.

Dalolj sokat, hogy finomodjék a szíved.

Pajtás! A cserkészet nem lemondás, nem ölbetett kézzel ülés! Hanem cselekvés, futás, tevékenység. A lehetőségek, az alkotás mozgalma. A cserkészet élet. Igazi fiú-élet!

A cserkészet tőled vár terveket, amelyekkel szebbé és bensőbbé lehet tenni a cserkészetet: a táborról, kirándulásról, őrsi és csapatéletről, jótettről, mókáról, mindenről, mindenről.

Cserkészetet a magad számára csak te csinálhatsz. Vezetőid csak támogatnak ebben a munkában.

Reád vár a feladat: széppé tenni a cserkészéletedet. Munkába állítani képzeletedet, erődet, tehetségeidet, ügyességedet, jókedvedet a saját és cserkésztestvéreid, szüleid és mások szolgálatára és hasznára.

Szeretnél így cserkész lenni? Akkor légy tetőtől-talpig cserkész! Minden cselekedetedben, minden gondolatodban, játékodban és imádságodban, tested edzésében, szemed csillogásában éljen, ragyogjon, sugározzék örökké a Törvény.

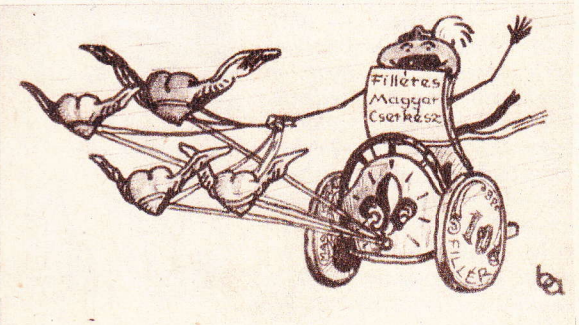
Faragj magadból egészen jó cserkészt! Megáld érte az Isten, hálát adnak érte édes Szüleid és a Haza. De azért elhiheted, hogy főképpen a magad számára fakad a jó munkából a legtisztább örömök forrása.

Szeretettel ölel

Pötyi bá'.

Ferkó már előfizetett a filléres Magyar Cserkészre!

Képzeld el, neki minden 1-én és 15-én jön már a lap. Siess Te is, vidd postára a 2 pengőt, mert ha idejében nem fizetsz elő, kifogy a legközelebbi szám a kiadóhivatalból, s Te nem olvashatod a rém érdekes regény folytatását!

TÁTITÁTI, TÁTÁTITÁ, TÁTITI, TI...

Általános felhívás a Magyar Cserkész minden olvasójához:
lépjetek be a Magyar Cserkész amatőrgárdájába!

Mindenki *teljes jogú tagja* lehet ennek a gárdának, ha nem csak a Magyar Cserkész egyéb részét olvassa el ötször-hatszor, hanem — komolyan kedvet kapván a rádióhoz — szorgalmasan elolvassa rovatunkat, a megtanulandókat megtanulja, az elkészítendőket elkészíti s amit nem ért, azt megkérdezi, igyekszik úgy takarékoskodni, illetve pénzt keresni, hogy rövid időn belül saját rádiója, sőt ezenfelül, rövidhullámú vevője és adója legyen.

Rádiórovatunk mindenki rendelkezésére áll, közhasznú kérdésekre a Magyar Cserkész hasábjain, más természetüekre levélben válaszol. (Válaszbélyeg!) Címünk: Magyar Cserkész Rádiórovata, Budapest, V, Nagy Sándor u. 6.

Morzetanfolyamot nyitunk. Mindenki, aki bejelenti (s a parancsnokával igazoltatja), hogy a két heti feladatát teljesítette s majd a kitűzendő vizsgát megállja — a tanfolyam elvégzéséről a Magyar Cserkésztől okiratot kap. Ha egy őrstől legalább hárman oklevelet nyertek, akkor az őrs kap külön oklevelet.

Kérünk a Magyar Cserkész részére cikkeket, megfigyeléseket, hogy azokat mindnyájunk gyarapodására közölhessük.

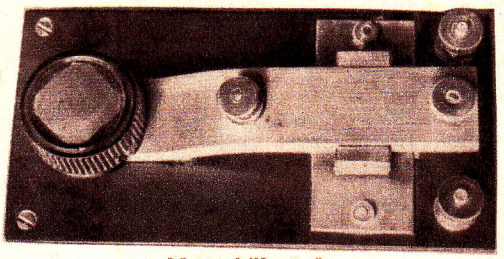
Jó munkát és kitartást kér és kíván a

Magyar Cserkész Rádiórovata

Első gyakorlat.

„... egy hurikán alkalmával, mely Florida partjait végigszántja, két amatőr egynéhány szárazteleppel, autógyujtó akkumulátorral és készülékeik megmentett részeivel rövidhullámú állomást improvizálnak, a viharzóna mögötti pajtásaik segítségével Florida kormányzójával érintkezésbe lépnek ..."

„... a borzalmas Mississippi-árvíz alkalmával amatőrök irányítják a mentőmunkálatokat és sokezer ember életét helyezik biztonságba ..." Rádió Ujság, 1934.

Morze-billentyű

Bizonyára hallottátok már ti is a rádióban a kedves (és néha zavaró) csipogást és bosszankodtatok azon, hogy nem értitek, nem tudjátok lejegyezni. A morze megtanulása nem ördöngős mesterség: szorgalom és kitartás kell hozzá.

Mondjuk, hogy a Sólyom őrs tiszteletreméltó tagjai „beiratkoztak" a morze-iskolába:

Pista, a nagymamáéktól hozott ócska villanycsengőket alakítja át Laci segítségével s a Magyar Cserkész 1932 július 1—15. száma útmutatása alapján — morzebúgókká. Egy kicsit „durván" szólnak ugyan, de addig mesterkednek, amíg szép lágy zümmögő hangjuk lett. Jancsi, Lajos, Árpád már csináltak is maguknak egy-egy morze billentyűt, kopogtatót. Mindegyik mestermunka s ha lenne pénzük, még talán szabadalmaztatnák is.

Jóska, az őrsvezetőjük saját maga csinált búgót és billentyűt is — és szorgalmasan gyakorol, hogy majd jól vezethesse az őrs morze-tanfolyamát. (A Pista meg Kálmán szomszédok: azon törik fejüket, hogyan köthetnék össze lakásaikat, hogy majd néha egy kicsit „beszélgethessenek".)

Végre megjön a várva-várt filléres Magyar Cserkész, benne az első leckével: — „Hüh, micsoda ákom-bákom, hiszen ezt ki sem lehet mondani" — kiált fel ijedten Ferkó. — Nem is arra való — nyugtatja meg Jóska, az őrsvezető, — üljetek le, vegyetek magatok elé papírost és ceruzát ...

Kezdetét vette az első lecke. Jóska elmagyarázta, hogy a morze abc is hangokból áll (szokás néha zászlóval is adni), mégpedig hosszabb és rövidebb hangokból. Például az *a* hang egy rövidből és egy hosszúból áll (a rövidet ti-nek, a hosszút tá-nak mondjuk és megközelítőleg így hangzik: tetee). Az első gyakorlat betűi ezek szerint: a = titá, d = tátiti, e = ti, m = tátá, n = táti, b = tátititi, i = titi, g = tátáti. Amikor ezeket elmondta, akkor elmondotta jóegynéhányszor, amíg csak nem tudta mindenki kifogástalanul. Föl is kérdezte egytől egyig, először a hangokat mondta, majd a jeleket, de mindegyiket tudták már. Akkor egyenként leadta a búgón (természetesen hangszórón, mivel a búgója azt is birta) a jeleket s annak kellett megmondani, akire rámutatott. Amikor már így is jól ment, akkor lassan kezdte adni a betűcsoportokat. Leadta kétszer a felhívójelt = tátitátitá, utána kétszer a kettőspont jelét = tátátátititi, s ezután következett a szöveg. Leadott két sort. Nem lehetett mást hallani, csak a búgó méltóságteljes csipogását s a ceruzák gyors sercegését, amint sorba írták a betűket (soha sem a jeleket!). A két sor után, jelezvén, hogy a „közlemény-nek" egyelőre vége a titátitáti jelet adta le. (Ez egyúttal a +-nak is jele.) Sorba felolvasták, mit írtak. Egy-két elíráson és betűkihagyáson kívül nem volt hiba náluk. Most már három sort vettek át, majd négyet, lassan az egészet.

Ugye ti is így csináljátok?!

Gyógyszertárakban kapható

Filléres Cserkészkönyvtár. Néhány fiatal lelkes cserkésztisztíró összefogott, hogy a cserkészek szépirodalmi igényét olcsón kielégítse. Filléres cserkészkönyvtár című sorozatot indítanak meg. Egyelőre 4 kötet kedves, érdekes regényt jelentetnek meg. A könyvek kiállítása ízléses, zsebkönyvalakú, vastagsága 64—96 oldal. Az első szám Velősy Elek: Töretlen utakon c. cserkész-regénye, a második mindszenti Szvoboda Béla: Fecskék c. elbeszélés sorozata. Aki már ismeri ezeket a könyveket, örömmel fogja ajánlani cserkésztestvéreinek, mert nemcsak élvezetes órát szerez magának, de lélekben is gazdagabb és nemesebb lesz.

A négy kötet előfizetési ára 1.20 P. Az összeget postautalványon Balla Dezső könyvnyomda, Budapest, XI, Horthy Miklós út 154 címre kell elküldeni.

Csapatok figyelmébe! 1. Közöljük, hogy a Magyar Cserkész legközelebbi számát *csak azoknak küldjük meg*, akiknek az évi előfizetési díja, azaz *2 P október 5-ig beérkezik* a kiadóhivatalba. A befizetőlapon közölni kell *a)* a nevet, *b)* pontos címet és *c)* a csapatszámot.

2. A csapat *közösen is előfizethet* a Magyar Cserkészre, ebben az esetben a csekklap hátlapján közölni kell, hogy hány példányra fizet elő. *Közös előfizetés esetén* minden 10 példány után *egy ingyenpéldányt* küld a kiadóhivatal.

3. *Nem cserkészeknek* árusítsa a csapat maga a lapot, az iskolában, a gyárban, a műhelyben. Egyes szám ára 20 fillér, melyből 10 *fillért* munkájáért *a csapatnak adunk.*

A berlini olimpiász előtt igen ajánlatos volna, ha a résztvevők egy része megtanulna *eszperantóul*. Értesültünk róla, hogy a

maratoni futás losangelesi hőse, *Kin* egyetemi hallgató máris erősen tanulja ezt a nemzetközi nyelvet. Reméli, hogy már előre is többen küldenek neki eszperantó üdvözleteket. Címe: *Kin*, studento, *Daini Kootoo-Gakuin*, Waseda Universitato, *Japan*.

Minden ország eszperantó egyesületei szívesen rendelkezésükre állnak a külföldieknek, akik tudnak eszperantóul.

IJJÁSZOK, BUMERANGOSOK, FAMUNKÁSOK — FIGYELEM!

Greguss János, aki a Hárshegyi Cserkészparkban több éven át gyártotta a „kereszt-bumerangot", íjjat, nyílvesszőt és egyéb cserkészügyességhez szükséges dolgokat, most mindezeket *saját műhelyében* igen olcsón bocsátja rendelkezéstekre.

Szakszerűen elvégez ezenkívül az asztalos szakmába vágó minden munkát: *épület- és bútorasztalosságot, képkeretezést, bútortisztítást és kárpitosmunkát stb.*

Szerény díjazásért elvállalja egyeseknek vagy csoportoknak az *asztalos-különpróbára való előkésztítését*, akár a csapatotthonban, akár saját műhelyében.

Címe: *Budapest, VII, Telep ucca 11 (Zugló)*. Levelezőlaphívásra házhoz megy.

Támogassuk cserkésztestvérünket és forduljunk hozzá bizalommal!

Szobrot a Jamboree emlékére! címmel lelkes cikk jelent meg a Rákosi Szántó című hetilapban Virágos V. György tollából. Mostanában úgyis igen könnyedén osztogatják a szobrokat: bizony, nincs abban semmi szerénytelenség, ha mi is szívesen látnók a talán soha vissza nem térő nagy eseménynek, a gödöllői világtábornak a megörökítését.

Uj angol-magyar és magyar-angol szótáron dolgozik immár négy és fél éve dr. *Blanár Imre*, a budapesti törvényszék hites tolmácsa. A nagy körültekintéssel és alapossággal készülő munkának immár 90%-a teljesen kész (kéziratban) s a két rész együttvéve előreláthatólag 1400 oldalra terjed. Esetleges érdeklődőknek a szerző készséggel ad felvilágosítást. Címe: Budapest, I, Naphegy ucca 17.

A táborozó cserkészek általában komoly *népművelési missziót* teljesítenek, amikor a falu népét tábortüzükhöz meghívják. Teljesen ingyenes előadásaikkal nemcsak az általános műveltség terjedését, hanem a magyarság lelki egységének az ügyét is hathatósan munkálták. Ezért a vallás- és közoktatásügyi minisztérium rendeletben felhívta az iskolánkívüli népművelési bizottságokat, hogy a cserkészelőadásokat támogassák, előmozdítsák és szükség esetén szerény anyagi támogatásban is részesítsék.

Pénztelenek örüljetek! A következő levelet kaptuk: „Sajnos, nincs fiam, akinek megrendelhetném a filléres Magyar Cserkészt. Itt küldök tehát 20 pengőt, tessék ezért a lapot tíz szegény fiú részére egy évig küldeni! Tisztelettel B. F." — A jó Isten áldja meg érte!

Ez igen! Tanyai és külvárosi fiaink hogy áldanák azokat, akik követnék (csekély megerőltetéssel!) ezt a tiszteletreméltó példát.

Ime itt a morze-iskola első leckéje! Két hétig gyakorolhatjátok!

ademn	andem	amnde	amend	danme	damen	amend	dmena	endam	enmda	nmeda
mande	adnem	admen	damne	aemdn	denam	dnaem	emnad	mdane	mdena	nadem
naedm	meadn	eadnm	eamdn	mnead	enamd	menad	medan	dmane	deamn	adenm
dname	dnmae	deanm	edmna	maedn	madne	maned	amden	aenmd	daemn	dmaen
admne	anmed	aedmn	aemnd	dneam	denam	eanmd	emadn	emand	naemd	ndaem
nmead	nemde	ndema	namde	maend	edamn	aednm	neamd	nmade	mdnae	ednma
amdne	dmean	denma	edman	dmnea	edanm	amedn	danem	eadmn	nmdae	menda
nmaed	ndeam	ednam	mdnea	naemd	nemad	nedam	mdean	mneda	dmnae	admne
demna	amden	amned	daenm	eandm	enmad	ndmae	named	mnade	enadm	aendm
maden	ndame	dnmea	anedm	mndea	meand	mdaen	emnda	medna	endme	mndae
bgi : .	g : b . i	ib : g .	big : .	b : ig .	gbi : .	ig .b :	ibg . :	bgi . :	bi : g .	gb .i :
igb : .	: big .	gbi . :	ig : b .	bg . i :	b . g : i	g . : ib	gi : ib	abdeg	beadg	e a bdg
gbdae	daegb	eadgb	eigmn	gneim	megin	bmadg	abdmg	gabdm	mdabg	amdbg
aedgb	dabeg	geabd	iegnm	eadin	neadi	imben	bein.	bni : e	idnae	adnie
emgin	agdmb	adegb	ebdag	gdabe	egbad	bgdam	madgb	meing	bgdae	agdeb
gmien	gniem	dabgm	gbdam	mdbga	ieadn	ebi : n	iaden	abdge	adgbm	egimn
geinm	menig	agedb	baedg	gadmb	dneai	iande	ebin.	nmebi	ginem	gimen
admgb	bgmda	dmgba	ingme	aebdg	gedab	gemin	igenm	idean	nedia	endai
nigem	mineg	bmdga	dgbma	inemg	dagbe	edagb	egmin	emnig	gambd	dinea
miben	indea	ndaei	mgine	damga	ginme	degab	gadbe	gbead	dagbm	nmgie
dbega	imgen	engim	megni	ambdg	miegn	dbamg	gdbam	mgbad	bine .	neimb
aeidn	einbm	ibmen	naedi	enibm	nbime	andie	daine	bdgma	mbdag	ngime
dgbea	deina	einda	ained	edina	nidea	inmeb	mbine	mebni	nibe :	embin
imneg	abmdg	bdamg	dgamb	gmdab	adine	deani	eidan	ineda	be . ni	enmib
debag	egdba	adbeg	mngei	eingm	dmagb	mabgd	aenid	diane	enida	naide
mbeni	bin : e	emnib	nbemi	menbi	bedag	dgeba	gadeb	nemgi	ngemi	agdbm
aiden	dniea	ndiae	ndeia	ibnme	nebmi	enimg	enigm	iengm	mgeni	gbmad
gdeab	anied	anide	eanid	ienmb	nimbe	mnieb	nmibe	imenb	eibnm	niaed
ednai	danei	igmen	ignem	nmegi	gdbma	badmg	dbmag	mgdab	edgab	badeg
bedga	eimgn	eming	gnime	gamdb	bagmd	adbgm	abgmd	gemni	dabge	eabgd
nibme	ebn : i	mieng	daein	edani	imneb	emgni	mengi	bngda	ebagd	begda
ainde	idena	ibemn	nadei	dinae	endia	dagmb	mbagd	magdb	eginm	baged
eadbg	agdbe	gnemi	enmig	gadbm	mgabd	diean	neida	ienda	emibn	gnmie
				dmbga .	nbmie	gebad	idane			

„Nyomkereső"-verseny az éterben.

A budapesti és budapestkörnyéki rádiós cserkészek nagyszerű versenyen vehetnek részt. A Rádióélet a rádiógyárakkal karöltve a következő versenyt rendezi:

Budapest közelében 50 wattos adót rejtenek el, amely *szeptember 23-án reggel 6 óráig*, 3 órán keresztül 230 méteres hullámon „titkos" hanglemez műsort ad. Az adó körülbelüli helyét megnevezik.

Feladat: a rádió segítségével meg kell keresni az adót. Az első díj helyben kiadott 200.— pengő készpénz, többi tizenöt díj legmodernebb rádiókészülékekből áll és ott helyszínen rögtön kiadják. Nevezési díj nincs, a versenyzőknek azonban személyesen kell jelentkezniök a Rádióélet szerkesztőségében. A cserkészversenyzők jelentsék be cserkészmivoltukat is. A Rádióélet a 36. számtól kezdve sorozatosan közli a tudnivalókat, sőt olyan kis olcsó vevő leírását is hozza, amellyel a verseny — szerencsés esetben — meg is nyerhető.

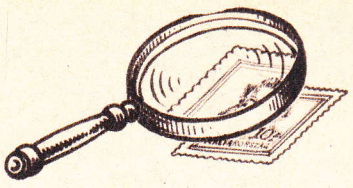
Rádiós cserkészek rajta!

Értékes rádiócikkek és közlemények jelentek meg régen is a M. Cs. hasábjain. A legutóbbi esztendőkben a következő számokban van rádiócikk: 1931. év 23. sz., 1932-ben: 2., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11., 12., 13—14., 15—16., 17., 18., 20., 22., 1933-ban: 1., 3., 4., 6., 8., 10., 16. számokban.

előtt — Tábor — után

A BÉLYEGGYÜJTŐKNEK

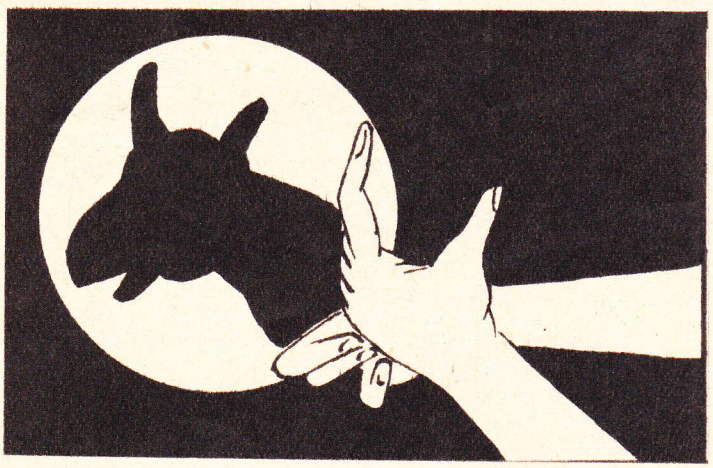
Nektek szól az írás, bélyeggyüjtők, akár van már gyüjteményetek, akár ezután fogtok csak hozzá ehhez a szép és hasznos kedvteléshez. Jól tudom, hogy igen sok cserkész van, aki szereti a bélyegeket, de azt is tudom, hogy kevesen vannak azok, akik tudják, miként is kell azokat úgy összegyüjteni, hogy abban örömük és hasznuk legyen. Vannak, akik barbár módra leszakítják a levélről a bélyeget, nem nézik, hogy elszakadt-e vagy sem s kincseiket skatulyába gyömöszölve azt hiszik, hogy most ők bélyeggyüjtők. Vannak olyanok is, akik tízórai pénzükön kézalatt inkább bélyeget vásárolnak s nem tudják, hogy gyomruk korgása fejében bélyeg helyett értéktelen vacakokra költötték pénzüket. Ezek is azt hiszik magukról, hogy ők bélyeggyüjtők.

Pedig a bélyeggyüjtés sok haszna mellett valódi cserkésznek való foglalkozás. Elvisz bennünket idegen földre, megismertet azoknak jellegzetes sajátságaival, növényeivel, állapotaival, művészetével, elénk tárja nagy eseményeit; alkalmat ad hazánkon kívül a nyomolvasásra, portyázásra és mindenféle cserkészművészet gyakorlására. Természetes, hogy mindezt nem lehet úgy máról holnapra megtanulni. Próbák ingyen nincsenek a bélyeggyüjtésből, mégsem boszorkányság ezt a művészetet megtanulni.

A filléres Magyar Cserkész azt akarja, hogy ti, akik már az egész világgal leveleztek, a bélyeggyüjtésben is jó munkát végezzetek. Sorjában meg fog benneteket tanítani a bélyeggyüjtés minden csínjára-bínjára s rajta lesz, hogy a cserkészek ezen a téren is az élre kerüljenek.

Még egyet. Ha van valami kérdeznivalótok, írjátok meg válaszos levelezőlapon a Magyar Cserkésznek s az felelni fog nektek.

Stempli Muki.

BECE-DUCI TÁBORI LEVELE

IRTA: BATIZY DEZSŐ

Édes jó Anyukám!
Tudósítlak sorba'
Hogy megy a táborban apródfiad sorsa.
Képzeld, de tán ezt még el se tudod hinni:
Hajnali fél hétkor mindig fel kell kelni!
Sőt mosakodni is, brr! és jön a früstök,
Utána meg ki kell pucolni az üstöt.
Képzeld, reggelihez nem adnak kalácsot,
Az Altwien-csészém is egy kicsit hiányzott.
Abroszunk, az nincsen, se komisz, sem finom,
Sőt az ezüst cukortartó is csak — „simon".
Otthon a szobalány veti meg az ágyom,
Itt pucér strózsákon — is édes az álmom.
Búbánatba azért még sem esem nagyon,
Amiért nincs velem a kék selyem paplanom.
Mert van itt mindenünk, nem is kéne semmi,
Kapunk egy nap ötször (nem ananászt!) enni. —
Ajjaj, odahaza egészen máskép volt!
Itt pecsenye mellett ritkán akad kompót.
No meg Dobos-torta, más finom csemege,
Libamájpástétom, vajban sült kecsege . . .
De azért nagyon jó, hogy idekerültem,
Nem hiába, hogy már előre örültem!
Tudom, csodálkozni fogtok, majd én rajtam:
Otthon csak úgy ettem, ha pirulát kaptam.
Itt szabad levegőn élünk együtt, folyton,
Meg hogy dolgozom is, megjavult a gyomrom!
Megeszem, ha kissé kozmás is a kása,
Nálunk semmi étel nem megyen a kárba . . .
Megnyúlt, sápadt arcom piros, majd kicsattan,
Ne aggódjatok hát apával miattam.
Nem vagyok ám beteg, bár néha heverek,
Csupán „pillanatnyi zsebláz"-ban szenvedek.
Most csak arra kérlek, jó Anyukám, lelkem,
Ne küldj nagy csomagot! Nyalánkság se legyen.
Talán kis sült tésztát, almát hatot, hetet,
Lehet pogácsa is. Csókolom a kezed:

Duci.

SZÉP KIS HISTÓRIA!

Alighogy megérkeztünk nagytáborunk helyére és hozzáfogtunk a falatozáshoz, két—három falusi fiú jött utánunk és megkérdezték: „A cserkészurak részére el kell-e menni vízért?" Meglepődtünk! Miért akarnak ezek nekünk vizet hozni? „Mert maguk előtt — adta meg a magyarázatot a legöregebb köztük — járt itt egy csomó cserkész s azoknak mi hordtuk a vizet, mi pucoltuk a cipőjüket, mink ástunk kis árkokat a sátraik köré, mi mosogattunk és még sok mindenfélét csináltunk . . ."

Micsoda cserkészek lehetnek azok? Akik falusi fiúkat fogadnak fel pénzért, ahelyett, hogy maguk dolgoznának?! Ez volna a cserkészet? A „munka lovagjai" önérzetes nevét viselő mozgalom? Ha segíteni akartok a szegény falusi gyerekeken, tegyétek ezt valami más formában. De a cserkésztábor legyen a fiút-keményítő munkatábor, ne tétlen nyaralás! No hiszen táborhelyetek olyan is volt, amilyentől a jó Isten óvjon mindenkit!

Jövőre jobb munkát kíván nektek

Bandi.

Mit mondanak Amerika vezetőegyéniségei a cserkészmozgalomról?

Byrd, a híres sarkkutató: „Az a munka, amely tiszta életre serkenti fiainkat, hogy emberebb emberek legyenek, minden dicséretet megérdemel! . . ."

Ehhez a nyilatkozathoz vétek lenne megjegyzést fűzni!

*

Einstein professzor, a relativitás tana megalkotójának nyilatkozata kissé homályos, akárcsak az elmélete. Kívüle más nem nagyon érti.

— Meg vagyok győződve, hogy ez a szervezet egészségesen nevel, mert nem veszi át a katonai szellem kinövéseit . . . Bár a cserkésztársadalom hozzásegíthetné az ifjúság öntudatát a szolgálatkészség gyarapításához és az élet szeretetéhez! . . (? ?)

*

„. . . Véleményem szerint a cserkészet egyike az emberiség nagy kincseinek. Az ifjúságot a legfogékonyabb korban vonzza körébe és eléjük tárja a tiszta, szabad életet. Ezért az ép test, ép lélek leghivatottabb hirdetői közé kell sorolnunk . . ." — mondja a Menlo-Parki varázsló, *Edison.*

*

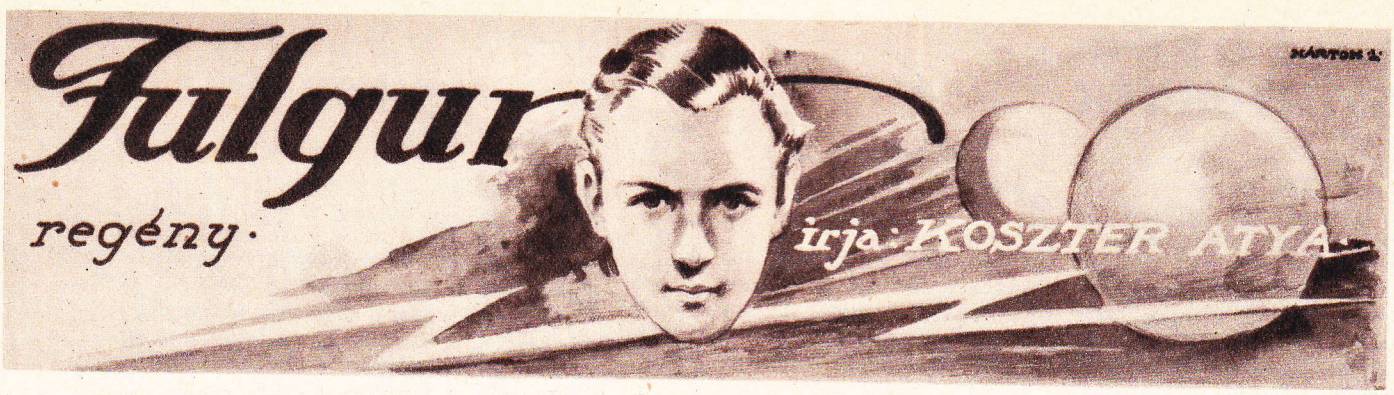
Roosevelt, az Egyesült-Államok elnöke: „Az amerikai cserkészmozgalom most már nemzeti életünk szerves része. Eszméit mindnyájan ismerjük és mindannyiunknak hasznára válik . . .!"

*

Amerika, híres, tizennégy pontos háborús elnöke, **Wilson** is szeretettel beszélt mozgalmunkról: „. . . A cserkészmozgalmat bensőséges tetszéssel kísérem útján. Az a tény, hogy jó polgárokat nevel — és a jó polgárokon nyugszik természetesen a nemzet jövője! — egyedül is elégséges ahhoz, hogy minden hazafinak tiszta szívvel ajánljam . . ."

Ezt mi is szívesebben írjuk alá, mint a béketervezetét annakidején Trianonban.

Sz. J.

Miről volt szó eddig ?

Fulgur, a villámok ura, a kozmikus sugarak titkának lángeszű felfedezője a soproni kollégium hat növendékét kiszemeli, hogy töretlen ideálizmusukkal beleálljanak fantasztikus terveinek vonalába és romlatlan lélekkel vele dolgozzanak. Segítsenek neki sarkaiból kiforgatni a világtörténelmet és naggyá, boldoggá tenni Magyarországot.

A fiúk becsületszavukat adják, hogy hűek maradnak a jelszóhoz: titoktartás, kitartás, engedelmesség. Fulgur pedig lassankint bevezeti őket mélyen a Lőverek alatt kiépített rejtelmes birodalmába.

Fokról-fokra edzi, neveli, keményíti, és tanítja a fiúkat, mérnökei bemutatják nekik a távolbalátó, halló, sőt villámokat sujtó készülékeiket, a csodálatos „gaborit"-ból készült golyóbiztos ruhákat, eszközöket, a fotócellával nyitható, zárható sziklakapukat, stb.

Jelenleg ott tartunk, hogy a lángeszű Vezérnek kozmikus sugarakkal hajtott, madáralakú repülőgépébe ülnek, hogy elinduljanak Mandzsúriába, világtörténelmet csinálni . . .

10. Egy fejezet a világtörténelemből.

Fulgur keze megfogta a gaborit-kapcsolót és nyugodt mozdulattal megindította a motort . . .

— — — — — — — — — — — — — —

A hat fiú közül Pursinak volt a legnyugodtabb idegzete. Hidegvérű, lassú mozgású, csendes fiú, mindig kiegyensúlyozott, mindig józan, körültekintő és megfontolt. Soha senki nem látta még őt villogó szemmel vagy ziháló lélegzettel, vagy rémült tehetetlenségben megtorpanva ; olyan pillanatokban, amikor körülötte mindenki elvesztette a fejét, neki mindig volt ideje nyugodt körülnézésre, és amikor mozdult, már mindig tudta, hogy mit fog csinálni.

Most is, az indulás pillanatában, amikor mindnyájan lázban égtek az izgalomtól, a szemlélődő ember csendes kíváncsiságával jártatta végig szemét a társain és mire Fulgur ujjai elengedték a motor kapcsolóját, az ő lelkében már készen volt a pillanatfelvétel. Mennyire igazán „önmaga" volt itt is minden egyes fiú !

Gabi feszült figyelemmel leste Fulgur minden mozdulatát. Laci is ; de ő öntudatlanul utána is csinált mindent ; az egész gyerek csak úgy izzott a fojtott aktívitástól. Kisöcsi szeme égett, félig nyitott száján gyorsan futott ki-be a lélegzet, ökölbe szorított ujjai mintha valamit morzsoltak volna egyre; olyan volt, mint egy ugrásra készülő szép, fiatal vadállat. Jenő álmodozva nézett föl-felé, az ajkán a meselátók mosolya. Stubi az új, érdekes játékot talált kisfiú boldog izgalmával fészkelődött az ülésén. Mögöttük Integrál ; arcán olyan kifejezés, mint az édesapáén, amikor valami új meglepetést készít a fiának, amelyről tudja, hogy örömet fog neki okozni. És legelől, különzárt fülkéjében az a fedett arcú, csodálatos ember, az egyetlen cselekvő mindannyiuk közt. Milyen nyugodt, milyen erős ! Ismeretlen, fantasztikus események torkában is csodálatos biztosságot érzett a fiú, amint rátekintett. Átvillámlott rajta az a tudat, amely az eljövendő években ereje és támasza lesz : Minden jól fog menni, hiszen Fulgur a vezér !

Mindez a pillanat századrésze alatt futott át a lelkén ; ugyanakkor a gép már mozdult is. Nesztelenül gördülő, alacsonyívű tető légmentesen zárta a madár testét. A test hosszában rásímulva pihenő szárnyak kissé megemelkedtek, de nem nyíltak szét jobban, mint a ragadozóé, amikor összekapott szárnnyal lecsap az áldozatára. Szárnya mozdulásával egyidőben a madár már ugrott is hosszú, puha ugrással ; egy lendülettel a terem végére, másodikkal bele a szétnyíló fal tárta sötét üregbe. A fiúk látták az elmaradó nagy csarnokot, a gépeket, Dodót, amint feléjük int a kezével, de nem volt idejük ahhoz, hogy az agyukban öntudatosítsák ezt az új csodálatos tényt, hogy a gépmadár gaborit-teste belülről kifelé átlátszó, mintha üvegből lenne, és ők lezárt falakon át mindent látnak maguk körül — mert amint a hihetetlenül felgyorsuló második ugrás után elkapta őket a sötétség, egyszerre valami szédítő erő lendületét érezték, amely tehetetlen kisbabaként préselte őket hozzá az ülésük puha támlájához, aztán a gép mintha egyet-kettőt ingott volna, a sötétség után napfény villant, aztán eltűnt és különös, fénytelen világosság vette körül őket. Pursi az indítás óta összeszorított fogakkal számolta a másodperceket úgy, amint igazgató úr sötétkamrájában fényképnagyítás közben szokták számolni ; amikor a nyolcadikhoz ért, a különös, kellemetlen szorítás megszűnt, újból szabadon mozogtak és bámulva látták, hogy a gép mozdulatlanul áll, körülötte, akármerre néznek, átlátszó, kék levegőtenger.

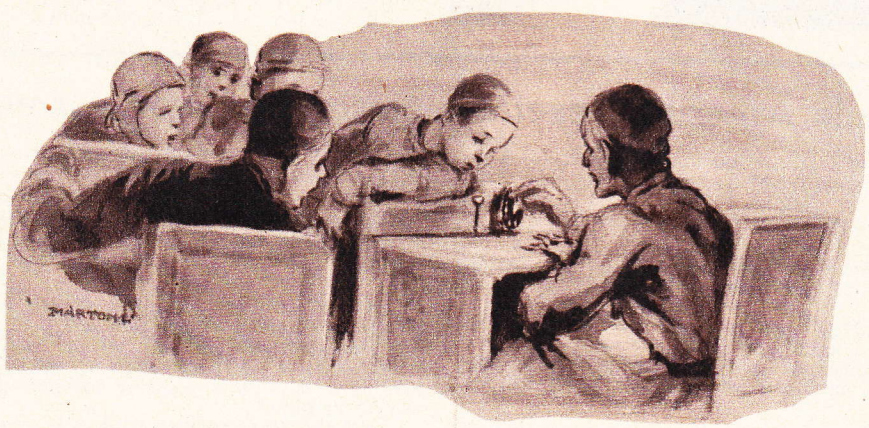
— Mi volt ez ?

— Hol vagyunk ?

— Jaj, de rossz volt ! Azt hittem, megfulladok.

— Benyomta a mellemet. Nem tudtam lélegzeni.

— Mi van most ? Miért nem repülünk ? Integrál, miért nem száll a gép ?

Integrál szembenézett az izgatott bandával

— Integrál, kérem, mi volt ez ?

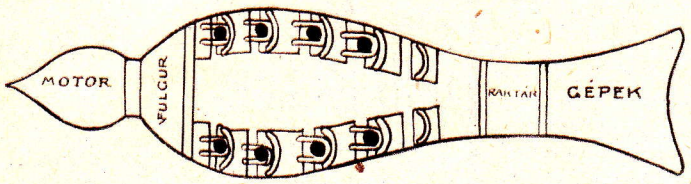
A mérnök felemelte fejét az előtte álló kis asztalról, amelyen eddig figyelmesen vizsgálgatott valamit és mosolyogva nézett szembe a feléje forduló zavarodott, izgatott bandával. A feléje záduló kérdéseket marokra fogta és egyszerre megfelelt valamennyire :

— Nem történt semmi különös. Fulgur a legújabb fulgens-csoporttal elindult történelmet csinálni.

— Hát elindultunk ?

— Hogyne. Ha megfigyelnétek az asztalotokon levő műszereket, rögtön látnátok, hogy húszezer méter magasságban, óránként tízezer kilométer sebességgel rohanunk egyenesen keletnek.

Mintha dróton rángatnák őket, úgy fordultak a fiúk egyszerre az előttük álló asztalka felé. 80 × 60 cm nagyságú gaborit-asztalok ; az asztallap legnagyobb részét elfoglalja a 60 × 60 cm-es csiszolt ezüst tükör, hasonló ahhoz, amelyet a Fizikában a D 12-es bemutatásánál láttak. A tükörtől jobbra sűrűn egymás mellett tárcsák, fogantyúk, kapcsolók, mérőeszközök ; ráismernek a telehor kapcsolóira, a perceptor, traditor, fulgurator egész berendezése megvan itt kicsinyben, csak a kapcsoló földgömb hiányzik, az csak egy van a gépen : bent a vezető fülkéjében. A műszerek közt . . . igen, ott a sebességmérő : 10.000 kilométert mutat ; mellette pici fekete korongon fehér számokkal 20.000 méter áll, ez hát a magasságmérő lesz. Mellettük, körülöttük mennyi ismeretlen műszer ! Két kis óra, de nem ugyanazt az időt mutatják. Lent, az asztallap jobb

A gépmadár felülről

sarkában kis jegyzőkönyv kitéphető, perforált lapokkal és ceruza mellette. Mi az, hát itt írni is fogunk ?

Gabi végigsimítja jobbkezével a homlokát (jellegzetes mozdulata ez mindig, ha zavarban van) és kényelmes, támlás, puha karosszékében visszafordul újra Integrál felé.

— Képtelenség. Nem értem. Valahogyan elveszítettem a fonalat akkor, amikor a sötétbe ugrottunk és most egészen kábult vagyok. Hogy mondta ? Húszezer méter magasságban repülünk ? De hiszen nem szálltunk fel ! És érzem : áll a gép ! Kérem, segítsen ! . . .

Ekkor már megint minden fej a mérnök felé fordulva figyel és a szemekben annyi izgalom, kíváncsiság, lázas sürgetés és . . . igen és gyámoltalanság.

— Ejnye, pajtások, csak nem ijedtetek meg ? Gabi, öreg fiú, nem látod, mi történt ? Hiszen elmondtam előre ott a nagy Csarnokban, hogyan fogunk utazni !

— Igen . . . De . . . Egészen más, ott állni a földön nyugodtan és hallgatni a fantasztikus mesét, mint . . . mint . . .

— Mint végigélni a mesét, ugy-e ? De ezerszer szebb és izgalmasabb az átélt mese, mint az, amelyet csak úgy szóval elmesélnek. Hát gondolatban gyerünk vissza még egyszer a nagy Csarnokba. Jó ? Figyeltek ?

Mozdulatlan csendben néz rá a hat fiú. A lélegzetüket is elhalkítják, nehogy zavarja a mesemondót.

— Amint Fulgur lenyomta az indító kapcsolót, a Sas felugrott a földről. Emlékeztek ? Egy harmincméteres ugrással eljutott a Csarnok végére, a másodikkal már beledobta magát a megnyíló, sötét folyosóba, a számech-sugarak sodrásába. Az első ugrás sebessége csak 25 méter másodpercenként, a másodiké már 90 méter. Akkor elkapta a számech-sugár ereje és a sebessége hirtelen felgyorsult a tízszeresére. Ennek a gyorsuló mozgásnak az ereje nyomott benneteket úgy oda az üléstek támlájához, hogy mozdulni sem tudtatok. Amikor rövid közlekedő folyosón át a Békató medencéjébe értünk és felbukkantunk a vízből, akkor a gép sebessége már másodpercenként 900 méter, óránként több mint 3000 kilométer volt. Amíg nyíllegyenesen felszálltunk húszezer méter magasságba, a levegő sűrűségének csökkenésével a mi sebességünk is egyre növekedett : hét másodperc alatt felgyorsult másodpercenként 900 méterről négyezernégyszázra. Ez a sebességváltozás és a légsűrűségnek pillanatok alatt való óriási változása minden emberi szervezetet megölne, ha Fulgur már a gép építésénél különleges fizikai berendezésekkel nem gondoskodott volna ezeknek a hatásoknak közömbösítéséről.

— Igy is majdnem lepénnyé nyomott az ugrás lendülete !

— Ó, ezt megszokjátok, a tizedik felszállásnál már egész természetesnek fogjátok találni.

— Aztán egyszerre megszűnt a nyomás és most áll a gép. Miért ?

— Ugyan, Muki, dehogy állunk ! Utazunk olyan szédületes sebességgel, amilyennel ember még nem járt előttünk ! Hát nem emlékszel arra, amit a Csarnokban magyaráztam ? Amint a kijelölt magasságot elértük, a gép nagy ívben vízszintesre fordult és beleállt abba a számech-sugárkörbe, amelyet Fulgur indulás előtt jelölt ki a perceptora földgömbjén. Ez a sugár-vágány keresztülfut Sopronon és azon a helyen is, ahová igyekszünk. Most tehát a puskagolyóénál háromszor nagyobb sebességgel rohanunk keletnek az orosz-japán-kínai harctér felé és ebben a pillanatban . . . várjatok csak, hadd nézzem az órát . . . meg a térképet . . . igen, most körülbelül Moldva fölött járunk, elhagyva a régi bukovinai határt és a Kárpátok legkeletibb nyúlványait . . . Forduljatok csak vissza az asztalotokhoz.

és oldalról nézve

Fogjátok meg a felső sorban balról a harmadik tárcsát, azt a fehéret és forgassátok jobbfelé addig, amíg megakad. Igy. Most bekapcsoltátok a perceptort és a tükörlap most már mindig azt a vidéket fogja vetíteni, amely fölött elrepülünk. Most balkézzel nyúljatok az asztal oldalsó pereme alá. Ott egy fogantyú, ugy-e ? Fogjátok és húzzátok lassan felfelé. A kép nagyobbodik, már kivehetők a hegyek, ott messze fönt egy folyó vonalát látom . . . Az a Pruth lesz . . . És az a város, a tükör bal felső sarkában, látjátok ? — az valószínűleg Jassy, Moldva legnagyobb városa . . .

— Szent Isten, hogy fut a térkép ! Jassy úgy keresztülhaladt rajta, mint egy sietö futrinka. Hát ilyen gyorsan megyünk ?

— Ilyen gyorsnak látod a haladásunkat — húsz kilométer magasból nézve. Lent, a repülőgépek rendes magassági vonalán ez a sebesség őrjítő, lázas álom lenne ; a föld összefolyna a szemünk előtt, a gép a levegő ellenállásától rázkódnék, mint a hideglelős és a súrlódástól izzanék, mint egy meteor. Nagy sebességgel utazni csak a sztratoszférában lehet.

Hosszú percekig csend uralkodott a gépen. A fiúk elmerültek az alattuk elvonuló vidék szemléletében. Fölösleges volt itt minden magyarázat. A tükörlap baloldalán végigfutó, kb. 10 cm-es sávban lassan tovamozgó térképszallag megkönnyítette a tájékozódást : állandóan látták rajta, hogy merre járnak, mit mutat a perceptor ezüstlapja. Szótlanul nézték, mint vonul el alattuk a besszarábiai síkság, a Dnyeszter, Dnyeper völgye, jobbra a Fekete-tenger, Azovi-tenger aztán az Orosz-szibériai mezők majd a baloldali sarokból lassan elővonulva a vizek királya : a Volga . . . Itt-ott hallatszott csak a feszült figyelemnek egy-egy elfojt ott sóhaja vagy a csodálkozás elharapott felkiáltása. A diákgyerekek az élő térkép fölé hajolva ép olyan mozdulatlanul ültek, mint a vezérük ott elől az elzárt fülkében és a hallgató gép fantasztikus sebességgel vitte, vitte őket tovább keletnek, ismeretlen, kalandos cél felé . . . (Folytatjuk.)

MINDEN CSERKÉSZ
SCHMOLL PASTÁT
HASZNÁL
MAGYAR GYÁRTMÁNY!

ÜZENNEK A BUGACI PUSZTÁK

Irta: Annók F. Szabó János, a m. kir. madártani intézet pusztai megfigyelője

A nyíló vadvirágos bugaci puszták titokzatos mélyéből, magyar szívem minden szeretetével üdvözöllek benneteket, kedves kicsi magyar testvéreim, cserkészek!

47 hónapon át járva az életet, boldogságot és jólétet rombadöntő világháború piszkos vérzivataros harctereit, a jó Isten mégis hazavezérelt. Amikor hazaértem imádott hazámba, akkorra oláhbocskor dúlta fel a szikla-bérces Erdélyt. Engem pedig börtönbe hurcolt a medvefogó vad móc. Fogságomból csak 1920. évi január hó 2-án bírtam elszabadulni úgy, hogy a zajló Tiszán, jeges vízben úszva értem el a csongrádi keramit útnál a kúnsági puszták fenséges területét.

Tirgugiuból gyalog tettem meg az utat. Láttam, hogy elvesztettük a Fogarasi havasokat, a kies Zsil völgyét, a Bihari havasokat. A Vlegyászát, a Muntyánt. A Kusztura 700 m. mély völgyét és Biharfüredet, ahol annyi éven át bolyongtam a vad rengetegek sötét világában, ahol ismertem a titkos hegyi útak kanyargó homályát. Ismertem a Kőrös elrejtett forrásait. Ismertem a Dragán-patak pajkos pisztrángjait. Ismertem a Boszáta nagy fekete medvéit, szarvasait. Fenyveseiben pedig a szép fehér császármadarait. Hiszen a háború előtt minden szabad időmet itt töltöttem. Sok gyönyörű emlék fűz az égbenyúló sziklák repkényes falaihoz.

De amidőn a Tiszán átjutottam, víztől átázott ruhában, két öreg halász és egy sastollas magyar Horthy-katona előtt térdreereszkedve, ott a Tiszaparton adtam hálát az Urnak, hogy átsegített a Tiszán. Ekkor villant fel előttem a kúnsági puszták elfátyolozott, homályos, titokzatos képe.

Bugacpusztai tábor

Felemelt kézzel, levett föveggel szent esküt tettem, hogy ha már imádott hazám minden szépsége el is veszett, itt vannak még az ősi magyar puszták rejtett vilagai! Ezután — ezeket fogom járni.

Igy kerültem én mint egy hatéve a kúnsági puszták eddig ismeretlen világába, ahol azóta nádfedeles kunyhómban tanyázom minden évben márciustól októberig.

Csodálatos némaság veszi itt körül az embert! Csak az örökké nyugtalan pusztai szélben ingó-ringó nádas susog és az öreg rezgőnyárfák levelei zörögnek halkan. És közel és távol a kúnsági puszta rejtelmes világába rejtőzött ezer meg ezernyi madársereg dícséri százféle hangon az Urat a terített asztalért, a nyugalmas tanyáért.

Ti is, mint minden pusztátjáró ember, biztosan szeretnétek tudni, vajjon micsoda fajtájú madarak rejtőzködnek a nádban, a füvesekben, a fákon. No, hát bemutatom őket nektek rendre, csak kövessetek!

*

Igaz, hogy messzire kell velem jönnötök. Még vízben is kell gázolni valamelyest. De a sok gyönyörű látnivaló, amit itt elétek tárul, megéri a fáradságot. Térdig fűben járunk itt, a szikes tavak partján. A fűben rejtőző zsombósok halmain fészkel a kúnsági puszták legjellegzetesebb madara: *a bibic.*

Tudománnyal foglalkozó emberek úgy hívják, hogy Vanellus capella. Látjátok, máris itt röpköd a fejünk fölött. Olyan a röpte, mintha gúzsba volna kötve a szárnya. Itt vagyunk a fészke táján, azért csapkod úgy a fejünk körül! A hangja csupa panasz, csupa kétségbeesés. Igy szokta a hivatlan vendégeket elhessegetni, vagy elcsalni a fészek közeléből, mialatt a tojásokon ülő párja csúszva elrejtőzik a fűben.

Egyre hallik a hosszan elnyújtott „kiii-bic!" Ahol a! Nem messze tőlünk már a földre is leállott! Hogy vigyáz bennünket éjjel is látó, nagy fekete szemével! Ez az egyszerű ruhába öltözött, de mégis gyönyörű vándormadár nagyobb galambnagyságú, szárnykiterjedése mintegy 75 cm. Feje tetején 7—9 cm. hosszú tollbokrétát visel, amelynek vége kissé előre görbül. Farka töve táján rozsda-

(Ebben a rovatban szívesen adunk felvilágosítást minden gyakorlati kérdésre. Lehet közérdekű kérdéseket a válasszal együtt is beküldeni.)

Rovatvezető: dr Sztrilich Pál, a hárshegyi cserkészpark parancsnoka.*

Hogyan lehet a cserkésszing és nyakkendő eredeti színét megóvni? Kérdezi Dudás Ottó rajvezető, 552. Szeged.)

Mosáskor lúgmentes, langyos vizet használunk és árnyékban szárítunk.

Van-e a brownseei táborról valami könyv a Magyar Cserkész irodalmában? (Kérdezi ugyanaz.)

Mindössze Kápolnai Józsefnek B. P. című könyvében szerepel a 34—35. oldalon.

Milyen külföldi cserkészkönyvek jelentek meg eddig magyar forditásban? (Kérdezi: ugyanaz.)

Philips: Az őrsi rendszer és a tíz törvény. (Őrsvezetői könyvtár, 3. szám.) Előkészületben van Bi Pi: Scouting for Boys című alapvető művének a fordítása.

Van-e remény arra, hogy Hitler újból visszaállitja a német cserkészszövetséget? (Kérdezi: ugyanaz.)

Egységes német cserkészszövetség, olyan, mint a magyar, sohasem volt. De voltak nagyobb tömörülések, amelyeknek közös nevezőre való hozása körül gróf Teleki Pál tb. főcserkésznek voltak nagy érdemei. Arra semmi kilátás nincs, hogy a végletekig kiélezett faji alapon dolgozó Hitler-kormány a Nemzetközi Irodába kapcsolódó mozgalmat valaha is engedélyezze. A Hitlerjugend mellett éppenúgy nem tűrnek meg másféle alakulatot, mint Olaszországban a Balillák mellett. Szomorú, de igy van.

Mivel lehet a sátorlapból rozsdafoltot kivenni? (Kérdezi: Máté Péter, 552. Szeged.)

1. Forró borkőoldattal dörzsölni, utána hideg vízzel jól kimosni. 2. Nagyon híg sósavval mosogatni, utána hideg vízzel öblíteni. Az impregnálás mind a két esetben pótlásra szorul. Azért ne csomagoljunk a sátorlap mellé vasból készült horgot vagy vasalt cöveket. (Savakra vigyázni! Higitás!)

Bi Pi hol végezte katonai tanulmányait? (Kérdezi: Báró Gyula, 552. Szeged.)

Magyar értelemben vett katonaiskolát nem végzett, mert a charterhousei kollégium elvégzése után — tekintettel a katonai felvételi vizsga fényes eredményére — azonnal beosztották a 13. sz. huszárezredbe.

Mikor élt Ikarus? (Kérdezi: ugyanaz.)

Nem élt sohasem, csak görög mondabeli alak.

* NB! Polcsi bácsi szabadságát nem akarván zavarni, a mostani számhoz szegény fejem szállította a válaszokat.

Milyen könyvben olvashatnék az északi népek erkölcseiről, gondolkozásáról és jelleméről ? (Kérdezi : ugyanaz.)

Gróf Teleki Pál : „Finnek, észtek, a magyarok testvérei". (Egyetemi Nyomda).

Ki a bolgár főcserkész ? (Kérdezi : Halmay István, 552. Szeged.)

Trayanoff Péter.

Mikor volt az első repülőgépfelszállás ? (Kérdezi : ugyanaz.)

1903 decemberében szálltak fel először motoros repülőgéppel a Wright (olvasd : vrejt) testvérek. Az első repülés mindössze 12 másodpercig tartott.

Hogyan veszünk ki gyantafoltot gyapjúruhából ? (Kérdezi : Kiss Oszkár, 552. Szeged.)

Alkohollal. Ha nem kényes anyag, lehet denaturált szesszel is. Utána langyos vízzel ki kell mosni a helyet.

Van-e cserkészet Törökországban és mióta ? (Kérdezi : ugyanaz.)

Nincs. Egyes külföldi kolóniák szerveztek ugyan csapatokat, de ezek többnyire nem elismertetett alakulatok. Például P. Vendel János magyar jezsuitának is van csapata a szemináriumban.

Micsoda Bi Pi kedvenc étele ? (Kérdezi : Herfert Árpád, 552. Szeged.)

Bizonyára nem nagyon válogatós az öreg úr ! De ha legközelebb találkozom vele, megkérdezem. Addig légy türelemmel, jó ?

Táborban hogyan védekezzünk a legyek ellen ? (Kérdezi : Diener Péter, 552. szeged.)

Tisztasággal. A szemétgödröt, latrinát földeljük el naponta többször is. Az ebédlőben, sátrakban ne heverjen szerteszét ételmaradék. Ha gyümölcsfák vannak a közelben, a hullott, rothadó gyümölcsöt naponta gereblyézzük össze és ássuk el. Sátrakban ragacsos légyfogót erősíthetünk az oromrúdra, csak ügyeljünk, nehogy útban legyen. Legelő közelében ne verjünk tábort !

Hogyan kell házilag cipőpasztát készíteni ? (Kérdezi : ugyanaz.)

Kár belefogni ! Potom pénzért igen jó dolgokat kaphat az ember az üzletekben, kár a kotyvasztásért. Ugyis többe kerülne a leves, mint a hús !

Miért van 48 csillag az U. S. A. lobogóján ? (Kérdezi : ugyanaz.)

Negyvenkilenc állam egyesült tulajdonképen egyetlen nagy országgá, az egyes tagállamokat jelzik a lobogón levő csillagok.

Mosható-e a jamboree-jelvény ? (Kérdezi : ugyanaz.)

Langyos vízben igen. De sokkal egyszerűbb ha az ing mosása előtt lefejtjük.

Igaz-e, hogy Kecskeméten sót találtak a föld mélyén ? (Kérdezi : ugyanaz.)

Sajnos, nem igaz, csak egyes hírlapok hozták a hírt.

És végül :

Hogyan tudjon egy szegény cserkészvezető ennyi furcsa kérdésre kielégítő választ adni ? Kérdezi : dr Jachan Géza orvos, az itt felsorolt ifjurak boldog parancsnoka.

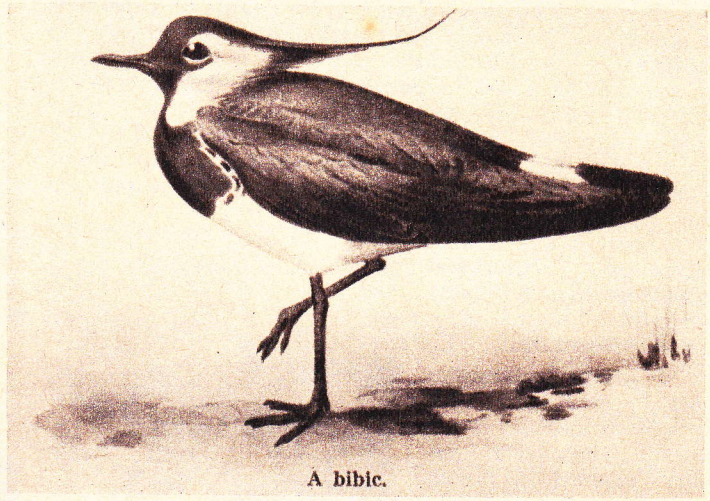
Ugy, kedves Testvérem, mint ahogy Magad is cselekedted : ráuszítod a fiaidat a Magyar Cserkész-re. Az majd csak kivájja valahonnan a megfelelő választ. *Elek bá'.*

színű övet visel. Melle és evezőtollainak vége fehér, míg testének többi része barnásfekete. Hátának felső része sötétzöldes színben csillog.

A bibic Európa legtöbb országában előfordul, ahol csak lapályos, vizes füveseket talál. Télire elvonul tőlünk az olasz síkságon keresztül Gibraltár felé, ahonnan néha Marokkóba is ellátogat. Vonulási ideje tavasszal március, ősszel szeptember.

Amikor az első lanyha napsugár feltöri a síksági vizek jégpáncélját és a magasan úszó felhők képe megcsillan a zöld füvel körített szabad vizekben, néhány napon belül megjelenik a bibic. Mindenik kiválasztja a párját és megkezdődik a természet legszebb tüneménye : a madárcsalád alapítása.

A páros együttélés körülbelül három hónapig tart, amíg a fiókák megtanulnak röpülni. Akkor elszélednek és csapatostul megkezdik azt a munkát, amit a fölséges Isten örök terveiben kijelölt számukra : tisztogatják a mezőket a kártékony rovarok sokaságától. Fészkük számára valami tocsogó közelében keresnek helyet. Itt tányéralakú mélyedést kaparnak a földbe s azt füvel, fűgyökérrel gyöngén kibélelik. Ide rakja a tojó rendesen négy darab, körtealakú, olívzöldes alapszínű, olívfeketepettyes és vonalkás tojását. A tojás héja gyönge, könnyen törik, síma, fénytelen.* Nagy gyakorlat kell hozzá, hogy a bibic fészkét az ember megtalálja.

A bibic.

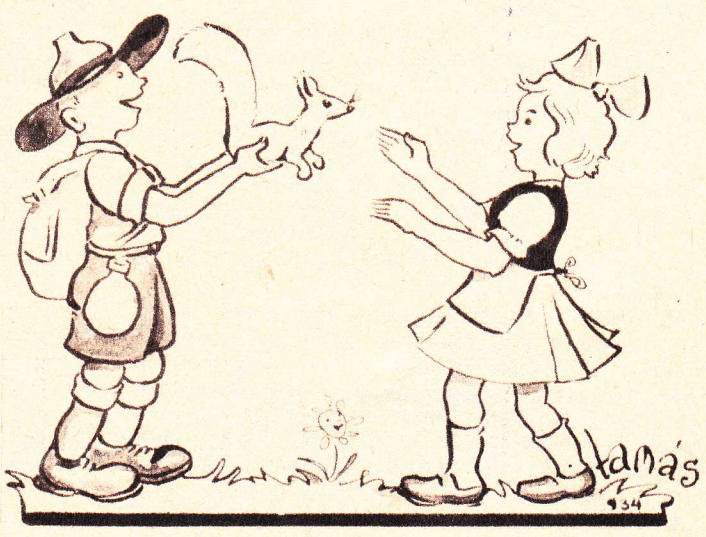
A tojásból kikelt fiókák hamarosan elhagyják a fészket s anyjuk elvezeti őket a víz szélére, ahol megtanítja őket — enni. Apró rovarokat rak elébük és azokat ütögetve, csípegetve bíztatja az apróságokat, hogy lássanak hozzá. Az anyamadár odaadó gondozása mellett a fiókák igen gyorsan felcseperednek.

A bibic általában békés madár, a hozzá hasonlókkal mindég megfér egy társaságban. A fészke környékén azonban nem tűr meg semmiféle tolakodót. Különösen a gólyát, gémet, varjút és a ragadozó madarakat iparkodik olymódon elűzni, hogy nagy lármával feléjük röpül és szárnyával csapkodva addig üldözi, őket, míg csak a fészke tájékáról el nem távoznak. A solymok, kányák elől rendszerint kitér, mert ezeket a rablókat röpülve nem bírja utólérni. Bizony, ha ezek megtámadják, akkor szegény bibic elveszett ! . . .

Tápláléka mindenféle giliszta, vízi és mezei csiga, lárva, szöcske és bogárság. Tehát nagyon hasznos madár és a legnagyobb kíméletet érdemli. Most pedig üljünk le a fűbe és hadd hallom, ki mennyit jegyzett meg a hallottakból ?

Legközelebb majd másról beszélgetünk !

* A bibictojás ízletes csemegének számít. Egy német könyvben olvastam, hogy csupán Ostfrieslandból évente 80.000 darab került a kereskedelembe. Csak aztán meg ne bánják ezt a pusztítást. (Szerk.)

Nézd, mit hoztam a táborból ?

Tollhegyi úr a Gyöngyös Bokrétában

Hogy a Gyöngyös Bokréta nem valami jóféle kiskorcsma a Tabán épenhagyott ódon házikói között, azt nyilván mindenki sejti, mihelyt megfontolja, hogy Tollhegyi Muki, a vérbeli cserkészriporter benne járt. Azt pedig 1934-ben minden valamire való magyar fiúnak tudnia kéne, hogy a Gyöngyös Bokréta igazi gyöngyös bokréta, amelyben szegény csonka Hazánk drágagyöngyeit, a magyar falu népies művészetét: ruháit, táncait, nótáit csokorba kötve bemutatják a fővárosnak, nem utolsó sorban a Szent Istvánkor idesereglő idegeneknek.

Elég az attól, hogy a nagy öröm majd szétrepesztett, amikor Kosch Béla bátyánk a markomba nyomott egy szabadjegyet a Városi Színházba, mondván, hogy menjek csak el, nyissam ki a szép szememet és írjak közismerten jól szuperáló tollammal valami szenzációs riportot a Gyöngyös Bokrétáról. Hadd örüljön neki szegény Elek bá', aki a filléres M. Cs. megtöltésére szánt kéziratokba immár fülön is felül eltemetkezett . . . Béla bá' meg is jegyezte, hogy becsüljem meg a jegyet, mert csuda előkelő helyre szól. (A Cserkészszövetségnek nem szokás akármilyen helyre belépőjegyet prezentálni.)

Őrhalmiak csárdása.

Pontban fél nyolc előtt 5 perccel ott voltam, az előcsarnokban gyöngéden félrelöktem néhány cigarettázó nénit és megkérdeztem egy nagybajszost (nem nénit, hanem ajtónállót!), hogy hol találom meg a helyemet? Őkelme nagy flegmával idézte az evangéliumi szót: „Barátom, menj följebb!" Ugyanezt suttogta a fülembe az első, második, sőt harmadik lépcsőfordulónál ácsingáló uraság is. Végre bemehettem egy kis ajtón, de ott még nekem, a 157 centiméteresnek is le kellett hajolnom, nehogy fejemmel a felhőket, azaz a bordópirosra kicifrázott menyezetet verdessem. Föl is támadt bennem a sanda gyanu, hogy talán éppen külméreteimre való tekintettel küldött engem erre az előkelő helyre Béla bátyám. Neki, szegénynek, kétszeresen össze kellett volna csukódnia az amúgysem túlságosan kényelmes ülésen.

De térjünk a tárgyra! Táblás ház! Egy gombostűt sem lehetett volna elejteni anélkül, hogy valakinek a fejére ne essen. Elsötétül a nagy terem, függöny széjjel: hát vagy egy tucat leányzó áll körben valami mesterséges tábortűz körül. „Szent Iván tüze", mondja a program (ára 6 fillér! Volt tíz filléres is, de a cs. takarékos!). A lányok valami szomorkás nótára ide-oda inogtak, majd vidámabb cigányzenére olyan aprólépésű, kopogós táncot jártak, hogy csuda. Közben nagy sikoltozva átugrálták a tüzet. (Nagy vicc volt, mondhatom! Mikor csak piros villanylámpából volt és így is alig jó arasznyi)!

Utána murisabb dolog következett. Falusi lakodalom. Együtt ült a násznép s a legények odajöttek mókázni. Jöttek például vagy hatan egymás mögött összefogózva, mint mi a jégen szoktuk. A vezetőjüknek seprű volt a kezében s azt egyrészt a lábai alatt csereberélgette táncközben, másrészt pedig azzal dirigálta a mögötte jövőket hun jobbra, hun balra, hogy csak győzzék kapkodni a lábukat a suhintás elől. Most hatalmas gólya lépkedett be nagy bólogatva. Alul legénylába volt, a szárnya-tolla háziszőttes terítőből készült, csak a nyaka-feje-csőre volt „igazi". Oda-odacsípett a vendégeknek, közben szépen köszörülgette a csőrét a pádimentumon. Még egy „buktát" is elcsípett a tálból, de nem ette meg . . . Végül lovas ember jött a szobába. Szabályszerű négy lába volt, de csizmás! A farkát szörnyű hévvel csóválta, pedig csak seprűből volt. Egyik atyafi igen alkudott a „lóra" a lovasemberrel, de nem tudtak megegyezni. A gazdája ötszázat kért érte, a vevő pedig huszonötöt ígért. „Inkább dögöljön meg!" — rikkantotta a boldogtalan lóbirtokos és elkeseredésében nagyot ütött a paci fejére. A szegény állat menten összerogyot, de akkor kisült, hogy két legényből állott és a szétrepedt feje — cserépköcsög volt.

Nagyon tetszett nekem a juhászok, bojtárok és kékgatyás csikósok tánca. Csak más az, amikor férfiemberek magányosan táncolnak! Csudaszép volt, hogy a bojtárok nehéz csizmájukkal milyen ügyesen táncoltak a földrerakott botok között! Néha meg olyan méltóságteljes volt a mozgásuk, mintha valami ősi pogány szertartás lett volna. Ráadásul a csikósok nagyokat kongattak a karikásokkal. Hát gyerekek, ezek aztán tudtak! Nem úgy, mint az a skót, akit a jamboreen láttam s aki olyan precízül orronvágta magát a kölcsönkapott karikással, hogy öröm lett volna nézni, ha a cserkésznek nem kellene másokkal szemben gyöngédnek lenni.

Jöttek aztán még sokan, fiúk is, lányok is, szebbnél szebb viseletben. Akárki mit mondjon, azért a hófehér, bőráncú gyolcsgatya nagyon fejedelmi viselet! S a lányok színes szoknyáinál olyan természetesen hat a sok élénk, mondhatni rikító szín, mint a mezei virágoknál. De hogy mennyi szoknya volt rajtuk! Gondoltam is: no ezek úgylátszik azok helyett is öltözködnek, aki a strandokon ezt elfelejtették megcselekedni. És mégis erősek és egészségesek. Persze azok ott a strandokon többnyire nem magyarok. Ugy szerettem a szereplőket, hogy sem nem „újráztak", sem nem hajoldoztak a sokszor viharszerű tapsra. A legények egyszerűen levették a kalapjukat, a lányok meg integettek a csipkekendőjükkel. Csak azt a sok rikoltozást elhagyhatták volna. Azt bizonyosan valamelyik budapesti asztfalton és kávéházban nevelődött rendező erőltette rájuk. Mert a mi derék népünk ugyan nem szokott mindig így visonyálni. Egyszer s másszor: nem mondom!

Szakmár . . . Nagybaracska . . . Csurgónagymárton . . . Már azért a hat fillérért igazán odanyomtathatták volna a programba, hogy melyik hol van, milyen vármegyében? Mondta is mellettem egy bácsi: Utolvégre az ember nem eleven helységnévtár!

Tátottszájjal csudáltam a lányok üvegtáncát. Mindenkinek a fején üres sörösüveg volt s úgy járták a csárdást. No nem éppen valami túlfrisset, de mégis! Nem is esett le egyiké sem! Volt is taps, mikor a végén könnyedén levették és félretették az üvegeket.

A vánkostánc, amit egy lakodalmas jelenet előtt eljátszottak, olyan szép volt, mintha csupa virág járta volna. Ne tessék ezen a poétikus kifejezésen megbotránkozni! A magamfajta kamaszember igazán ritkán kerül abba a helyzetbe, hogy lányokról ilyent mondjon. De ami igaz, az igaz! A menyasszony is olyan volt a nemzetiszín-szalagos

hófehér ruhájában, mint valami mesebeli tündérke. (Muki, Muki! — *Szerk.*)

És ezekre a gyönyörűségekre merte még a fagylaltnyalókás néni nagy fitymálva azt mondani: „Ez cirkusz! Nem Városi Színház!" Ilyen hólyag! Látszik, hogy nem ért hozzá, vagy nagyon elszakadt már a magyar földtől. Nem is vettem tőle semmit, pedig rászántam volna akár 50 fillért is, olyan meleg volt odafönn a magasságban.

Direkt dühös lettem erre az ostoba kijelentésre! Én bizony ilyen szépet még nem láttam. Mert falujárás közben mégsem csinálják ilyen gyönyörűen. Különösen a férfitáncok tetszettek módfölött! Alig tudtam nyugalomra inteni a lábomat. Ugy magammal ragadott az a — hogy is mondjam? — méltóságos vadulás . . . ! Voltak legények, akik tapsoltak és a csizmájuk szárát is verdesték tánc közben s tették ezt olyan vad tempóban, mintha minden izmuk acélrugóból volna. Képzelem, hogy fúvogatták a tenyerüket a kulisszák mögött!

Bizony nem ártana, ha mi cserkészek s különösen az öregek megtanulnának legalább egy-egy ilyen magyar férfitáncot! Majd elmenne a kedvük a mindenféle nyekergetős tangótól és foxtól. Amikben igazán semmi férfiasság nincsen . . . Lám a jamboreen hogy tudtak a mieink! Vili bá és társai!

Hászen nem mondom, láttam én a jamboreen is sok szépet a bemutatókon. Például a lengyel lakodalmas jelenetet soha sem fogom elfelejteni. De hiába, azért mégis — és hála Istennek! — a mi drága magyar fajtánkat szeretem a legjobban. És valahogy olyan jól esett ott az előadás alatt magyarnak lenni! Ugy volt vele a közönség nagyrésze is, mert olyan lelkesen és annyi szeretettel tapsoltak és integettek a szereplőknek, ahogyan fizetett színésznek sohasem. De meg is érdemelték!

Igen megható volt, amikor a legvégén valamennyi szereplő följött a színpadra s ott a mindenfelől idesereglett magyarok, akik eddig sohasem látták egymást, nagy, meleg összefogásban énekelték, hogy „Hazádnak rendületlenül . . ."

A szép álomnak vége volt. Ki kellett lépni a közömbös, kavargó pesti uccára. De azért, amikor elmentem a Rókustemplom mellett, lélekben még egyszer megköszöntem a jó Istennek, hogy — magyarnak teremtett.

Tollhegyi Muki.

Jó munkáért!

A Főcserkész Ur Őméltósága f. évi június hó 23.-án *életmentő kitüntetéssel jutalmazta* a következőket:

Kovács György 809. sz. csapatbeli sashalmi öregcserkészt tűzből való mentésért;

Kovács János 222. sz. csapatbeli hatvani rajvezetőt megvadult lovak elől való életmentésért;

Schönfeld Károly 54. sz. csapatbeli kőszegi cserkészt fuldoklónak úszva végzett kimentéséért;

Buday János 972. sz. csapatbeli fegyverneki cserkészt megvadult lovak megfékezéséért;

Trakberger István 234. sz. csapatbeli sárospataki segédtisztet vízből való mentésért;

Hajós Ferenc 187. sz. csapatbeli budapesti őrsvezetőt csónakkal végzett életmentésért.

Dicséretben részesítette a következőket:

Dr Révész Erich 31. sz. csapatbeli budapesti cserkésztisztet elsősegélynyujtásért;

Drexler Miklós 183. sz. csapatbeli szegedi segédtisztet mérgezésnél végzett első segélynyujtásért.

CSERKÉSZEK!

FRUTTI
A KEDVENC
ÉDESSÉG

STÜHMER GYÁRTMÁNY!

MI TÖRTÉNT NYÁRON A VIZES BERKEKBEN?

„Néhány perc mulva lapzárta, rendelkezésre áll két sor, légy szíves beszámolni a vizes eseményekről!" — Ezzel a csatakiáltással is beillő rémhírrel ragadott mellen a Magyar Cserkész kedves szerkesztője. Két sor és néhány perc! — gondoltam magamban. Rendben van! De akkor, kérem, úgy szedetni, hogy mikroszkóppal kelljen olvasni, akkor néhány perc mulva megírom. — Ezzel váltunk el Elek bá'tól és most olvassátok. Ha csakugyan nagyító kell a betűk kiböngészéséhez arról nem én tehetek.

Kezdjük a központban. Vízivezetői tábor volt július 21-től 29-ig a központi vízitelepen. Kilenc csapat 18 vezetője táborozott ott és sajátította el a vízi élet elemeinek legfontosabb tudnivalóit: ladikevezést, kormányzást, csáklyázást, szabványos ki- és beszállást, indulást, örsihajóevezést és vezetést, kajakozást, sőt még a guruló padon való evezést is. Nemcsak megtanulták ezeket a tudományokat, de megtanulták a módszert is, hogyan kell gazdaságosan és ügyesen tanítani, kiképezni a vizeseket. Öröm volt nézni, hogyan dolgoztak a sokszor harminconfelüli vezetők reggeltől késő estig, jóformán minden pihenő és megállás nélkül. Bizony, fiúk, fürgeségben a Főtisztelendő Ur, a tábor legidősebb résztvevője sokatokon túltett volna. Este meleghangulatú tábortüzeket gyujtottunk, ahol vígan szállott a fáradt testben is vidám lelkekből a magyar nóta. Rövid ima következett, utána a jól megszolgált pihenés. Igy ment ez hat napon át. Jó volt, szép volt, kár, hogy rövid volt!

Szép számmal járták vizeseink a táborokat is. Magyarország minden vizén jártak cserkészek: örsivel, ladikkal, kajakkal, guruló padon, vitorlással. Sok volt a külföldi tábor is. Elsősorban persze a Dunán. De jártak vízicserkészek a Salzachon, Innen és az Ennsen is.

Verseny is volt! Indultunk a 8 Órai Ujság emlékversenyén a cserkészek számára kiírt örsi-hajó számban. A versenyt a 320. cserkészek nyerték nagy fölénnyel, mert az első és második helyre is ők kerültek. Éljenek!

Szorgalmasan gyakorolt a csapatközi öreg nyolcas és négyes is Hábel Csárli vezetésével. Nagy dologra készülnek: a Magyar Evezős Szövetség túraversenyén akarnak indulni. Első nyilvános versenyünk! Adja Isten, hogy a nagyon szép és kitartó munkát siker koronázza.

Vízitelepeket is avattunk. Felavattuk a szegedi és a mohácsi vízitelepet. Mind a kettő nagy erőssége és vára a magyar vízicserkészetnek. Az egyik a Tisza partján épült: szép nagy hangár, öltözőkkel, otthonhelyiségekkel, játékszobával. A másik a Duna partján a városi kőgátra támaszkodó épület, fiúk munkája, amely a 663. Tomori Pál cserkészcsapatot és vezetőségét dicséri. Sok áldást a szép kezdésre és a benne folyó munkára.

A jövő céljai között első helyen a központi vízitelep újjáépítése áll. Reméljük, hogy 1935-ben tető alá kerül és már az új telepen rendezzük meg az 1935 őszén esedékes országos víziversenyeket. —*kábé*—

LEVELEZZÜNK!

LEVELEZÉSI AKCIÓ: BUDAPEST, V, NAGY SÁNDOR UCCA 6

Kedves Fiúk!

Levelezési akciónk ötödik éve, amelyet most kezdünk, abban különbözik leglényegesebben az előbbiektől, hogy míg régebben kívületek senki se volt kíváncsi rá, hogy mit csinálunk, addig ma már egy egész sor jelentést kell írnunk az Országos Közoktatási Tanácsnak, a Szellemi Együttműködés Nemzetközi Intézetének s a többinek. És alig készülünk el a jelentések megírásával, amikor Ti — akik most néztek bele először ebbe a rovatba, — újabb jelentést kívántok tőlünk. Sőt Ti nem is éritek be a végzett munkánkról szóló beszámolóval, hanem azt akarjátok tudni, hogy mit hoz Nektek a levelezési akció ebben az esztendő ben. De úgy-e elintézhetjük ezt így beszélgetés közben is: nem kívánjátok, hogy újra nekiüljünk jelentést körmölni? Hát tessék: kérdezzetek!

— Kinek szól a „Levelezzünk" rovat?

— Először minden magyar középiskolás diáknak, tekintet nélkül arra, hogy cserkész-e az illető, vagy sem. Főleg azoknak, akik attól félnek, hogy mi nem érünk rá a kéréseikkel foglalkozni, pedig olyan szívesen leveleznének külföldi fiúkkal.

— Hogy lehet az, hogy a Magyar Cserkész levelezési rovata nem elsősorban cserkészeknek szól, hanem diákoknak?

— A sors különös rendelése folytán, mely minket állított arra az őrhelyre, ahonnan külföldi diákok magyar diákok címeit megtudakolhatják. Itt pedig azt látjuk, hogy csupán a cserkészdiákok nem tudnak lépést tartani a külföldi fiúk egyre növekvő érdeklődésével, mert kevesen vannak. Ezért kell bekapcsolódnia a levelezésbe minden idegen nyelvet tanuló magyar diáknak.

— És külföldön csak fiúk akarnak velünk levelezni? Lányok nem?

— Dehogyis nem! Fején találtad a szöget! Ha rá tudod irányítani a magyar diáklányok figyelmét levelezési akciónkra, senki sem lesz boldogabb nálunk... Mit? Hogy neked adjuk egy külföldi leány címét? Sajnos, ezt nem tehetjük.

— Kikkel tud hát az akció levelezést közvetíteni magyar diákok számára?

— Amerikai diákokkal angol, franciákkal francia és német, németekkel német és olaszokkal olasz nyelven.

— Hát amerikai magyar fiúkkal?

— Nem tudunk.

— Hát osztrákokkal?

— Osztrákokkal sem.

— Helyes. A diákokkal tehát végeztünk. Kinek szól még a levelezési rovat?

— Minden magyar cserkésznek, tekintet nélkül arra, hogy diák-e az illető, vagy sem.

— Kinek nem szól a rovat?

— Annak, aki nem is középiskolai tanuló, meg nem is cserkész.

— És kikkel tud az akció levelezést közvetíteni cserkészek számára?

— Elvben bármely ország cserkészeivel. Gyakorlatban azonban inkább csak az angol birodalommal, Franciaországgal, Amerikával, Dániával, Svédországgal és Finnországgal szokott sikerülni a dolog.

— Ha az ember elsőízben fordul a levelezési akcióhoz, mit kell saját magáról megírnia?

— A legfontosabb személyi adatait. Ha diák, úgy a következőket: Név és pontos cím, mely iskola mely osztályába jár, születési év, milyen nyelven akar levelezni, hány éve tanulja a levelezés nyelvét, érdeklődési kör, szülő foglalkozása. Ha cserkész, akkor ezeket: Név és pontos cím, csapatszám és cserkészrang, foglalkozás, születési év, nyelvismeret, érdeklődési kör.

— És ha az ember cserkész is, meg diák is?

— Akkor mind a kétfélét, mert a dicsőség mindig bajjal jár. Persze ami kétszer fordul elő, azt nem kell kétszer megírni.

— Én cserkész is vagyok, meg diák is. Már most inkább cserkészlevelezőt kérjek, vagy diákot?

— Ha célod csupán egy idegen ország nyelvének és népének megismerése, akkor ne ragaszkodj a cserkészlevelezőhöz.

— Ez elég különösen hangzik egy cserkészvezető szájából!

— Pedig a saját érdekedben mondom, mert a diáklevelezési kéréseket gyorsabban és biztosabban tudjuk elintézni. Azokat egy hatalmas, nemzetközileg jól kiépített és kipróbált szervezet közvetíti, míg a cserkészszövetségek csupán napi jótett gyanánt űzik a levelezések közvetítését.

— De hiszen ebből éppen az ellenkezőt kellene következtetni!

Amint látjátok, egyesek kényes témákat kezdenek feszegetni, ezért a vitát mára berekesztjük. Nektek pedig mégegyszer köszönjük, hogy nem kívántátok, hogy tollat vegyünk a kezünkbe és élőszóval elintézhettük megbeszélnivalónkat.

Átányi István.

CSERKÉSZFIÚK ÍRÁSAI

Amint a cserkészparkok, a vízitelepek, repülőállomások arra valók, hogy a fiút megtanítsák mindarra, amire a szabad természet ölén szüksége lehet, úgy igen természetes, hogy a Magyar Cserkész is tárt karokkal fogad mindenkit aki akár első irodalmi szárnypróbálgatásait, akár pedig jegyzeteit, tapasztalatait, kételyeit akarja közölni, örömét és szomorúságát meg akarja osztani egy hűséges, minden fiúszívet megértő jóbaráttal.

Ne gondoljátok, hogy „Cserkészfiúk írásai" rovatban csak versek jöhetnek! Legföljebb kis novellák azonkívül... Egyáltalán nem várunk ragyogó tollal megírt műremekeket, hatalmas dolgozatokat, tudományos anyaggyűjteményt! Mindössze arról van szó, hogy egymást írásainkból jobban megismerjük, egymáshoz közeledjünk, szóval bensőséges cserkészcsaládba forrjunk össze. Ezzel a célzattal küldhettek cikket, elbeszélést, megfigyeléseket írásban és képben, verset, fényképet, rajzot. Irhattok levelet szépen és csúnyán. Vidáman és bánatosan. Kérdezhettek apróságokat és kitárhatjátok lelketek legrejtettebb redőit. Itt öreg testvéri szív simogat meg minden tollvonást és válaszol és vigasztal és veletek együtt örül, búsul...

Miről írjatok? Azt mondhatnám: „Hát ami a szíveteken fekszik!" De kivételesen jó leszek és adok egész kazalnyi gondolatot:

Irhattok a házatokról, kedves szüleitekről, testvéreitekről. Otthoni gondokról, örömökről. Öcsike, hugocska játékairól, szokásairól, érdeklődési köréről.

De meséllhettek beszélni nem tudó pajtásaitokról: kutyáról, macskáról, kanárimadárról, aranyhalról, akváriumról, bélyeggyűjteményről, vegytani kísérletekről, fúrásról-faragásról, sőt a táncisko'áról is, ha érdekel benneteket.

Elmondhatjátok, bemutathatjátok, milyen a szobátok sarka. Hogyan rendeztétek be munkahelyeteket, mivel tettétek gyakorlatiasabbá, csinosabbá? Könyveitek, képeitek, bel- és kü'földi emlékeitek, falipolcotok kincsei: engem mindez érdekel.

Hát a csapatbeli mesélnivalók? Az őrsöd? Az egyes fiúk jellemvonásai? Erényei, esetleg hibái (amelyek mellett azonban sose felejtsük el a magunk szemében szerénykedő gerendákat!). Irj a sétáidról, kirándulásaidról. Irj a műhelybeli mesteredről, tanárodról, „civil" fiúpajtásaidról...

Bíráld meg — persze csak hozzáértéssel és a jóakarat föltételezésével — vezetőid munkáját, eljárását, de legfőképpen a magad cserkészéletét.

Kíváncsi vagyok rá, mit olvassz? Hogy vezetsz naplót és milyen elvek szerint? Tartasz-e mindennap lelki számvételt és gyakorlod-e erélyes repülőképességét? Mesélj a lelked problémáiról, élményeiről, a jó Isten barátságáról, atyai gondoskodásáról, gyöngéd vagy keménykezű irányításáról...

Várok sok-sok írást és sok-sok bizalmat!

Szeretettel ölel a

Magyar Cserkész.

✱

BÚCSÚ DUNÁNTÚLTÓL

Vértes, Bakony és Mecsek,
Ti sötét, titkos, szép hegyek,
Komor várrom ormotokon,
Csacska patak lábatokon,

Zúgó folyó, kék Balaton,
Emlékem rajtad ringatom.
Aranykalász, kis pacsirta,
Kaszapengés, vidám nóta.

Ragyogó ég, szép fellegek,
Boldog és vidám emberek
Mind, mind...
Isten veletek!

Benkő Andor
171. Erdősi J. cs.cs.

✱

RAB MAGYAROKHOZ

Szeretném most, ha lelkem mint üdítő,
Szilaj, nyári zivatar
Végigrohanna a határok szélén,
Hol néma könnyet sír a rab magyar.

Szeretném most a magyarok szeméből
Letörölni a fájó könnyeket
És visszaadni drága hazámnak,
Az elrabolt földeket...

Oh, hogy szeretnék elmenni hozzájuk
És megvigasztalni őket:
Ne sírjatok, a jó Isten velünk van
És Ő megvéd minket!

Magyar testvérek! szívemből szeretném,
Ha könnyebbé válna sorsotok.
Magyar testvérek! kérjük az Istent,
Hogy enyhítse meg a bút és bánatot.

Szeretném most a lelketekbe vésni
Az eltiltott, régi, drága dalt,
Mely beleharsogja a nagy világba:
Isten áldd meg a magyart!...

Orbán Sándor

SZERETNÉM, HA MEGÉRTENÉTEK

Szeretném, ha megértenétek,
hogy össze kell fognunk
és egymás kezét össze kell fonnunk.
Hogy kéz a kézben megindulnánk,
mint egy megáradt folyam, zúgva
folynánk.

Bele az életbe, a fénybe, a harcba,
belesimítanánk az élet-arcba.
Szétosztanánk a szívünket százra,
adnánk meleget, ezerre-másra.
Boldoggá tennénk azt, aki hibázott
és egyedül járja balgán a világot.

És egyre többen, többen járnánk,
kezünknél fogva a sántát, az árvát.
Fölemelnénk a lehorgadt fejeket, s
meggyújtanánk a kialudt szíveket.
Lelkünket dalossá téve, beledalolnánk
a sivár sötétbe:

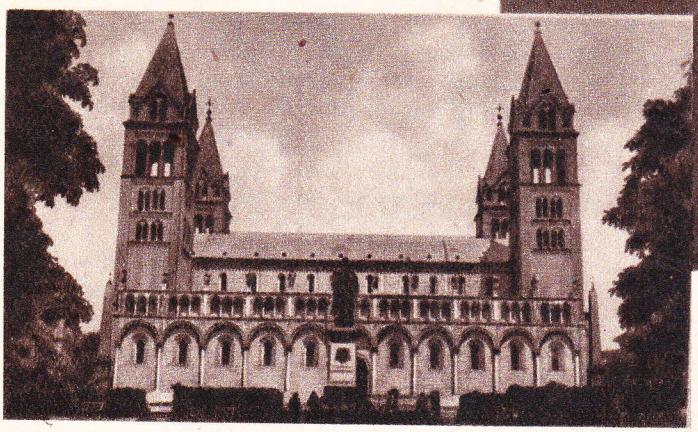
Testvér! Jőjj, nyújtsd a kezedet,
s hozzál magaddal te is szíveket.

Finta László
364. rv.

MAGYAR KISFIU

Apródok, farkaskölykök és kiscserkészek lapja. — A szerkesztést irányitja: Éry Emil országos kisfiu-vezetőtiszt.

ISMERD MEG HAZÁDAT...

PÉCS

Már Krisztus Urunk születése előtt 590 évvel kis falucska állt a Mecsek hegység tövében, melyből született, sok szenvedésen és viszontagságon keresztülvergődve, Pécs városa.

Az itt élő őslakosságot a rómaiak igázták le és az elfoglalt vidéket Pannoniának nevezték el. Ekkor már nagy szerephez jutott, mert fontos hadiutak középpontjában feküdt. Sopianae-nak (ejtsd: Szofiane) nevezték a várost mindaddig, míg Attila ősapánk húnjai elfoglalták az országot és eltűnt a római város a föld színéről. Ami azonban az emberi szem elől jól elrejtve a föld alatt volt, az megmaradt. Most is láthatjuk a pécsi dóm alatt az őskeresztény temető sírkamráit és a temetői kápolna alapját. Azonban Attila birodalmának feloszlása után még innen is kipusztult a kereszténység, mígnem Nagy Károly, megtörve az avarok uralmát, nagy részüket keresztény hitre térítette. Ekkor Quinque Ecclesiae-nak (öt templom városa) hívták.

Árpád apánk honfoglaló népe 896-ban Pannoniával együtt birtokba vette. Ekkor Ete és Bojta vezérek törzse telepedett itt le és az új színmagyar város szép fejlődésnek indult. Majd Szent István megalapította a püspökséget; és szerzetesek telepedtek le. 1341-ben a tatár hordák nem kímélték meg Pécset sem. A jól megerősített várat ugyan nem tudták elfoglalni, a várost és környékét azonban elpusztították.

1367-ben Nagy Lajos királyunk megalapította az egyetemet, majd a lázadó macsói bán hordái teljesen elpusztították a várost.

Tatárjárást, lázadók dúlását kiheverve, újra fejlődésnek indult Pécs. 1393-ban ispotály (kórház), meg pénzverde épült. 1424-ben ismét virágzó polgárváros volt.

A szomorú mohácsi vész után a török ostrom alá vette a várat s 1542-ben a német várőrség elmenekülvén, kardcsapás nélkül török kézre került. A török teljesen átalakította a várost. A templomokból mecseteket csinált s amely épületre nem volt szüksége, azt elhanyagolta. Ma is láthatjuk a mecsetekből átalakított keresztény templomokat és a kórház udvarán a török minarettet is.

1664-ben gróf Zrinyi Miklós ostromolta a várost, majd 1686-ban Bádeni Lajos herceg felszabadította.

Ekkor újra megindult a városi élet. A székesegyházat helyreállították, a szerzetesek visszaköltöztek, iskolákat építettek. Felállították az első könyvnyomdát. Klimó püspök pedig papírmalmot, meg kölcsönkönyvtárat alapított.

1780-ban Mária Terézia szabad királyi városi rangra emelte. 1854—1882-ben megépültek a vasútvonalai s így megvolt már az összeköttetése a Dunához és Magyarország szíve, Budapest felé. Az utcákon villamosvasút és világítás készült, megindult a kereskedelem és ezzel a város rohamos fejlődése. 1884-ben alapított Zsolnay-féle porcellángyár pedig világhírűvé tette.

Világháború után még egy megpróbáltatás érte. Pécs. Szerb megszállás alá került s csak 1921-ben szabadult fel.

Ha alkalmatok nyílik, nézzétek meg hazánk e régi városát. Tanuljátok meg történetéből, hogy az erős akarat és az isteni gondviselés mindig megsegíti azt, aki minden viszontagságon keresztül iparkodik, dolgozik és sohasem csügged.

Balu.

Horgásztam...

Egy kiseserkész naplója

Tegnap isszgalmas halász-kalantom volt. Ha van vadász-kalant, van halász-kalant is, mér ne ? Hát van is. Ijesmiben volt teknapról ugyancsakon virado élményem.

Mivel délelőt dörtént.

Elmendtem horgászni, mivel vettem 1 kis kampót, mit dugóval előidésztem egy madzag segiccségével és arra jött a giniszta.

Giniszta fic ánkolt, de bedoptam a horoggal a vízbe, csak fic ánkolj, ha akarsz, ottand, ez csalogatja a halakat.

Asztán ültem méla lezsben. Sütőt a nap, enyhe volt a tály, a habok loccsogtak és én nésztem a dugót, mi összefügött a ginisztával.

Lexivesebben 1 harcsát szerettem volna fogni, mit oj jó étkezni és számos halásznak volt már ily kalantja, vagyis busás zsákmánj. Let volna othon öröm, monta volna mindenki megveregetve :

— Derég ifju.

1-előre azonban lestem a dugót.

Hah, most mocorog! It a hal. No várly csak. Kissé csalogatom még a harcsát, asztán gyere csak!

Hirdelen kihúsztam. Ügyesen 20-tam ki, mégis csalódás. Bizony csak egy kis sügér volt, akkorka, mint az ujam. Sebaly — bisztatom önérszetemet, lesz it még halász szerencse, cimbora.

Kis lábosba tetem a halat.

Hagyuszkájjon.

Mire poltoltam a megevett ginisztát s fojtatóllag ültem méla lesben.

De nem csigázlak tovább, kedves naplóm. Megint foktam 1 kis sügért, ha mégoj pici is, mint a másiknak a kisöccse.

Eszt is betettem. Hagyuszkájjon.

Asztán tovább horgászva azon tünődtem, hogy a 2-t kis halat megfestem narancs-színűre és hazaviszem pestre asz ebédlőbe, arany halnak.

Ha nincs harcsa étkezni, legyen disszhal gyönyörködni.

Amint így horgáztam és 1-ben álmodosztam, monja 1 hang, hádulról :

— Horgászunk, horgászunk ?

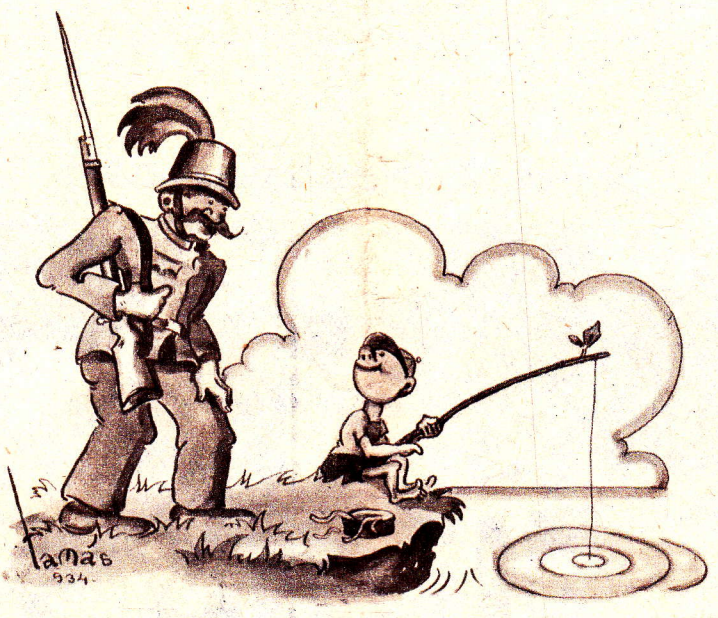
A csentőr, aki ot állt, mosojgott. Én is mosojogtam. Jókedvű dalia.

— Hol az engedéj, kisöcsém — tete hozzá.

Hely, hely, erre iszgalmasan perektek asz események.

Kiderült, hogy baly van, mire ő elkoboszta a horgot és a ginisztákat. A zsákmánj nem ingerelte, már mint a lejendő arany halak, de hevesen utasított, ami uccólt, hogy kövessem, vagyis hazakisér. Ohh, jaj.

Igy bagtattunk, én a kislábossal, benne a 2-t dissz-hal, ő meg zord volt és fokta a puskaszijat.

Horgászunk, horgászunk ?

Othon kedves családi kör volt asz udvaron, miből jó atyám vált ki kisvártatva.

Megállt az utvar közepin és szúrósan nészett :

— Mitt csinált esz az elvettemült köjök ?

— Szerződéss nélküli tilalomba kihágot — így a bisztos ur és átadot atyámnak itélet véget.

Kölcsönösen tisztelektünk 1-másnak, mint a kalant hősei és ő eltávozott a puska aggyal.

Ám atyám korántsem monta, kettőspont :

— Derég ifju.

Nem. Ehejett 2 drb. sujos fenyitékben részesített, amelynek tetelyébe még utólag kiszabta : nem foksz kapni ebédre kuko ricát. Pedig asz a gyengém.

Hely, halász-kalant!

— *undi* —

A RÓKA ÉS HOLLÓ ÚJABB ESETE

Ráakadt a Róka portyázás közben a számára készített csapdára, amelynek peckén jókora darab finom sajt illatozott.

— Pompás falat, annyi bizonyos — mondja száját nyaldosva, — meg az is való tény, hogy módfelett éhes vagyok. Dehát azért a Vén Rókán kifogni még sem olyan könnyű dolog ! És törte a fejét erősen, miképpen lehetne a felkinált finom falatot a hozzákapcsolt veszedelmek nélkül, vagy ha kell, azok ellenére is megszerezni ?

Ebben a pillanatban száll le egy közeli fára a Holló.

— Hopp !— villan át ekkor a Róka agyán a megoldás gondolata s azon nyomban ravasz képet vágva jó hangosan így szól :

— No, há' Istennek én már jóllaktam, adjon az Isten annak is, akinek nem volt. Megyünk most már egyet pihenni. Ebéd után jót tesz egy kis szúnyóka. Te pedig, drága kis maradék sajtocskám, ne búsulj, azért nem maradsz ám árva — mondotta enyelegve, miközben a rekettyés felé oldalgott, — visszajövök érted !

Távolabbról még vissza is kiáltott :

— A viszontlátásra, sajtocskám, vacsorakor !

Hallotta mindezt a Holló, de világért sem szólott volna, kivált amikor a távozó Róka helyén ottmaradó jóillatú sajtot tulajdon szemével is megpillantotta. Ellenkezőleg : figyelt és alig várta, hogy a Róka eltűnjön s ő leszállhasson az orrát már nagyon csiklandozó biztos zsákmányhoz. Mikor az eltűnt, leszállott s a jókora sajtot alaposan szemügyre véve örömök között így szólt :

— Hej Róka koma, most az egyszer nem te csapod be a Hollót, hanem ő téged, Mert hogy te ezt a finom illatú, jókora sajtocs kát vacsorakor még viszontlásd, abból ugyan nem lesz semmi ! Nekünk is megjött ám az eszünk Koma ! Nem mindig pap-, akarom mondani, Hollósajt, Koma ! . . .

S azzal már csípett is egyet a pecken tzeskedő sajtba.

A csapda csattant.

Róka koma pedig villámgyorsan ott termett s az immár veszélytelenné vált sajtocskát pompás étvággyal fogyasztotta el, természetesen friss hollópecsenye-feltéttel !

Dorosmai János

»BALU« ISKOLÁJA

Kedves Öcsikém!

Elrepült a szabadságos nyár fecskeszárnyon, jő a munkás ősz, meg a tél ólomszárnyon.

Jól ismerjük ám mi egymást, tudom, hogy agyacskádban ilyen gondolatok is motoszkálnak, de tudom azt is, hogy a pihenés után nagy-nagy nekibuzdulással indulsz az új munkának, hogy megtegyed, ami tőled telik, már csak az apród, farkaskölyök vagy kiscserkész becsület miatt is!

Beiratkoztál már az én iskolámba — a Balu iskolájába? Hogy fogod megtanulni azt a sok mindent, amit a mi berkeinkbe mindenkinek tudnia kell, ha nem olvasod a „Cserkészapródot", a „Szahit" vagy a „Kiscserkészt", vagyis mostmár a „Magyar Kisfiút"? Meg aztán a szeptemberi újoncozásnál ne feledtsd el a jelölt testvéreknek megmondani, hogy iratkozzanak be — illetve fizessenek elő a lapra.

Valamikor a régi világban ólomlábon járt a hír. Évek is elteltek, míg a világ egyik részéről a másikba jutottak a hírek. Nyomtatott ujság meg nem is volt. De még posta sem volt. Ma azonban másképp áll a dolog. Ha egy kiskutya az északi sarkon másképpen köhög, mint a többi kutya, holnap már a négergyerekek is olvassák a csodát az ujságból.

Ugye tudod, mi történt otthon tegnap vagy tegnapelőtt a családban. Betegek-e, egészségesek-e rokonaid, ismerőseid. Fontos is, kötelesség is, hogy mindenről tudjál. Mi is egy nagy család vagyunk. A magyar cserkészek nagy családjához tartozunk — nagyok, kicsinyek egyaránt. Tehát tudnunk kell egymásról, ismernünk kell egymás baját, örömét. Erre szolgál az ujság, melybe hangyaszorgalommal gyüjti össze a mi kis barátunk: (a sündisznó, aki tüskéivel végigszántja a földet és minden hírt felszed, összegyüjt) Szahi a híreket és elmeséli nekünk.

Szeresd a mi kis ujságunkat, mert az a cserkészek nagy lapjában is egyedül csak a tied. Neked szól minden szava. Támogasd ami a tied és érte

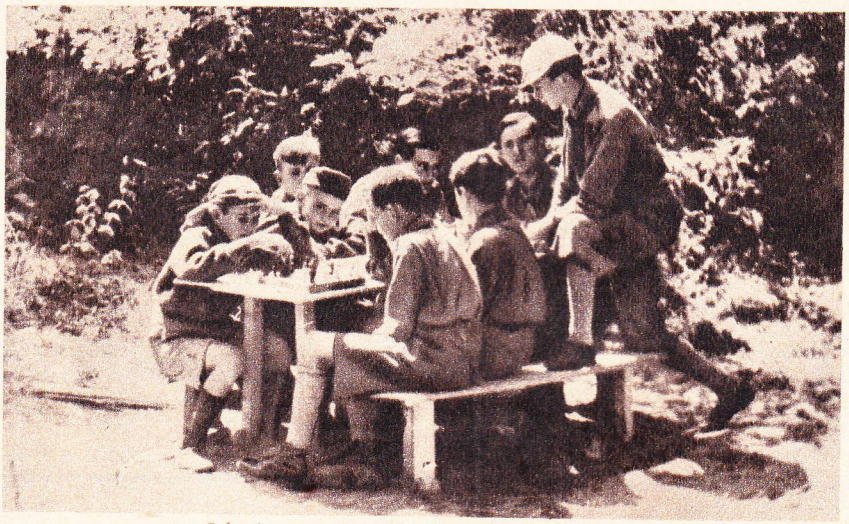
tedd, ami tőled telik

BALU,
a farkaskölykök tanítómestere.

Nyári beszámoló

— Ez a mi sátorunk! Nézzd csak jól meg, ilyent még nem láttál! Az egész falka feszítette, de úgy állt, hogy még az öregcserkészek is megirígyelték. S mellette a sok fa és bokor! Milyen jól lehetett ott rablópandurt játszani!

— Én csak azt nem szerettem az egész táborban, hogy ébresztő után rögtön tornázni kellett. Olyan jó lett volna még egy kicsit nyújtózkodni azon a jó puha szalmán.

Lépni, vagy nem lépni, ez most a kérdés

— De úgye azután jó volt a Dera patakban lubickolni? Emlékszel, mikor a Vékonybőrt úgy lefröcsköltük, hogy félóráig hápogott utána?

Egyél libuska...

— Ugy kell neki, minek hencegett, hogy három percig meg tud lenni lélegzetvétel nélkül?

— Én megvoltam tovább is. Mikor az első ebédet főztük azon a kis csikó tűzhelyen. Hogy füstölt! Akela is olyan kormos lett, hogy mind nevettünk rajta.

— De azért mégis jó volt az ebéd, nekem legalább ízlett. Fasírozott hús paprikáskrumplival.

— Jé, te azt azelőtt nem szeretted!

— Persze, otthon nem tudják azt olyan jól elkészíteni. Tudod ennek valami olyan finom tábori íze volt.

— De korom is volt benne?

— Dehogyis! Ott hagytuk a vastűzhelyet és olyan stramm cserkészkonyhát építettünk, hogy azon csak jó ebéd főhetett.

— Ebéd után pihenő volt. Gomboztunk, azután homokvárat építettünk.

— Mi meg olyan csatát vívtunk a sakktáblán, hogy Kisgombóc egészen lesoványodottbele. De megnyertè!

— Hát amikor mi várfoglalást játszottunk! Az volt csak a nagy csuda! Az egész családból egy sem halt meg, igaz, hogy azért még sem nyertünk, mert a Pista szabálytalanságot csinált, de ha az nálunk nincs, biztosan mi nyerünk.

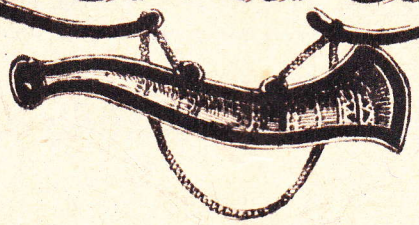
Alig várom, hogy ismét nyár legyen!

Anyuka biztos elenged táborba, mert megint jó bizonyítványt fogok hazavinni.

Főzés...

A tündérkirály kürtje.

Volt egyszer egy öreg király, aki a hegyi tündérek hatalmából nagy vagyonra tett szert. Bűvös kürtjének szavára a hegyi tündérek megmondták neki, hogy hol járnak az utazók, kiket azután gonosz népével kirabolt. A fia erről mit sem tudott, míg az erdei tündérek mindent el nem mondtak neki. Atyja halála után elhatározta, hogy a kürtöt összetöri, de a hegyi tündérek lebeszélték cselekedetéről. Az erdei tündérek hiába várták a királyt, nem jött. Végre sikerült nekik megnyerni az álmok gnómját, ki vállalta, hogy értesíti a királyt. Azonban ezzel célt nem értek. A király teljesen elvesztette fejét, nem tudta, mit csináljon. Végre elhatározta, hogy elpusztítja a hegyi tündérek birodalmát.

Nagy riadalmat keltett az egész országban a király haragja s az öreg udvaroncok sietve összedugták a fejüket és elhatározták, hogy kikémlelik Uruknak útjait. Hiszen már régóta gyanakvó szemmel kísérték a fiatal király minden mozdulatát. S most, mikor az erdő sűrűjében eltűnt, rosszat sejtve összehívták az egész udvart tanácskozásra. Segítségül hívták a hegyi tündéreket is. Szigorú parancsot adtak nekik, hogy tartsák vissza a királyt bármilyen eszközzel is olyan lépéstől, ami az országra vagy az ő uralmukra vészt hozhat s amelyet már előre szimatolnak.

A hegyi tündérek azonban némán álltak és hallgattak. A — király korlátlan bíróként ítélkezhetett felettük, ezt a törvényt még az agg király idejében hozták. Csak ha a király elhatározásában vagy cselekedeteiben a kitűzött iránytól eltér, hallathatták intő szavukat.

Igy történt most is.

Irta: Br. Eperjessy Árpád

Amikor a király a tündérek életfájához ért, letérdelt előtte és magasra emelte a kürtöt, hogy lecsapva, összezúzza. De habozott egy percig . . . Végiggondolta az egész helyzetet. Csak egy ismeretlen, véletlenül hozzá tévedt kis könyv alapján készül erre a nagy lépésre. Mi következhetik ebből? Esetleg jóvá nem tehető bajok, bánat, szomorúság és sok-sok alattvalójának keserves élete. Töprengett, vívódott magában. Gyötrő kételyek támadtak szívében. Egyszer azután fülsiketítő menydörgés között megszólalt a hegyi tündérek vezére s fenyegetően, figyelmeztetően, sőt parancsolóan kiáltotta a király felé:

— Vigyázz, király! Hatalmadat veszélyezteti ez a fa! Legokosabb, ha tövestől kivágatod, tűzre vetteted s ezáltal megszűnik rád és országodra nézve az a csapás, mely hatalmadat állandóan veszélyezteti! Pusztítsd el a fát! Vágasd ki a fát! Nagy veszedelem rejlik benne! Pusztítsd el!! Hiszen az erdei tündérek nem tartották be ígéretüket és Te mingyárt egy szóra elhiszel nekik mindent! Vigyázz, király!! Rá akarnak szedni!! Hírt küldtek neked, mikor megígérték, hogy nem háborgatnak! Elámítottak olyannyira, hogy most már egy szóra kész volnál lemondani apai örökségedről, egész hatalmadról egész gazdagságodról? Miért? A semmiért, az ígéretekért? Ne higyj nekik, csak el akarnak csábítani, tönkre akarnak tenni!! Vágd ki a fát és dobasd tűzre, akkor megszűnik a varázslat!!

A király megriadt szívvel hallgatta a hegyi tündérek figyelmeztető szózatát, lelke ingadozott és tehetetlensége tudatában, erőtlenül, mint egy gép fölemelkedett és lassan, bizonytalan léptekkel haza ballagott.

(Folytatjuk.)

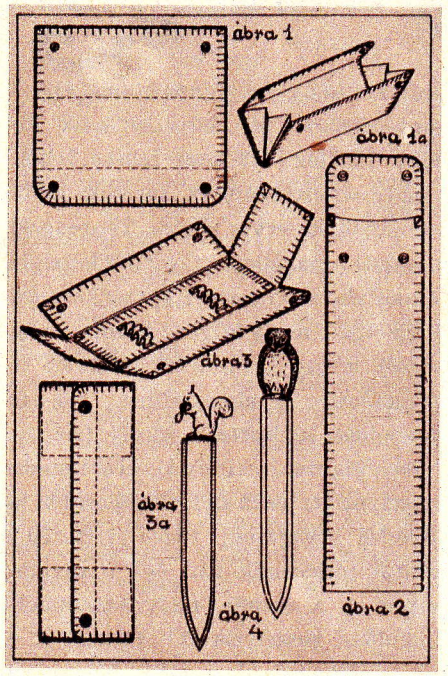
Készülés az első szeptemberi szerre

LEVÉL A FARKASKÖLYKÖKHÖZ!

Jó vadászatot, fiúk! Megjöttem ám már én is a nyaralásból! Tudjátok-e, hol voltam? A Balaton körül! S tudjátok-e, mit láttam? Sok-sok cserkésztábort és sok-sok farkaskölyköt, ha nem is a táborokban, de azoknak környékén. Voltam sok tábortűznél. Láttam, amint a cirkuszi mutatványokra betanított farkaskölykök ügyeskedtek az Ezermesterek tábortüzénél, láttam, amint a Balu falka díszpéldányai cipelték a vizet, öntözték, csinosították a tábort. De sehol sem maradhattam egy napnál tovább, mert hosszú volt az utam. Hanem ha Ti megírnátok egy-egy érdekes nyári eseményeteket, bizony no, nem sajnálnék tőletek egy hordó konzervált balatoni szúnyogcombot . . . azaz egy tábla csokoládét (mert Ti azt jobban szeretitek). De gyorsan, fiúk, nehogy elfelejtsétek, meg aztán októberben már nem is közölhetünk nyári eseményt. Csülökre magyar! Kapd kézbe a tollat és tegyél pontot a gyönyörű vakációra azzal, hogy kis pajtásaidnak megírod a nyár eseményeit.

Szeretettel üdvözöl *ÁDI NÉNI.*

TOLLTARTÓ

Jó szüleidnek sok pénzébe kerül ám iskolai felszerelésed. S igen jólesik nekik, ha csak egy icike-picikét is megtakarítasz a szeptemberi kiadásokból.

Készítsd el magad a tolltartódat s ezzel nemcsak pénzt takarítasz meg, hanem kitünő dolgot is készítesz magadnak, amit büszkén mutogathatsz iskolatársaidnak, mert azoknak bizonyára nincs olyan.

Szemfüles vagy ? Keress otthon egy 23 cm széles és 32 cm hosszú erős vászon- vagy posztódarabot, ezt a 32 cm-nél hajtsd ketté és tégy bele hajlékony kartonpapirost (patronpapír). Kérd meg Bátyádat, mutassa meg a huroköltést s azzal szegd körül szépen ; vastag, színes pamuttal az egészet.

A négy sarkába üttes olyan kapcsot, mint a keztyűkön szokott lenni (1. ábra). Most a 23 cm.-es részt a 10-ik és 20-ik cm-nél hajtsd be és varrd végig egyszerű öltésekkel. Ezután varrd a két oldalára (1. ábra). a behajtogatott betéteket és kész a tolltartód.

Ha ez nem tetszik, csináld így (3. ábra). A két betét helyett csinálj behajtható füleket és a középső részre varrj a minta szerint posztó- vagy vászondarabkát, amibe dugod majd a ceruzákat és a tollszárat. A 3a ábra a tolltartó be csukva.

Ha ez sem tetszenék, akkor egy 10 cm széles és 50 cm. hosszú darabot szerezz a fenti anyagból, 20 cm-nél hajtsd be (2. ábra) és varrd körül. A kiálló 10 cm-es darab lesz a zárórész. Itt is keztyűkapoccsal zárjuk a tolltartót.

Egy 25 cm-es fadarabból pedig szép papírvágókést lehet faragni (4. ábra), a nyelére baglyot, mókust, farkasfejet vagy tetszés szerinti állatot és embert faraghatsz. A kidolgozott fadarabot üvegpapirossal szépen le kell csiszolni símára és lakkfestékkel (vízfestékkel, lakkozva) be kell festeni.

Ügyeskéz.

Tekintetes

Apród, Farkaskölyök és Kiscserkész urak,

Magyarország

Mindenkinek a saját barlangjába

Kedves Barátunk !

Minden külön értesítés helyett itt közöljük, hogy a mai nappal a „Szahi" című farkaskölyöklappal együtt átköltöztünk a Magyar Cserkészbe.

Diadalmas bevonulásunk alkalmából

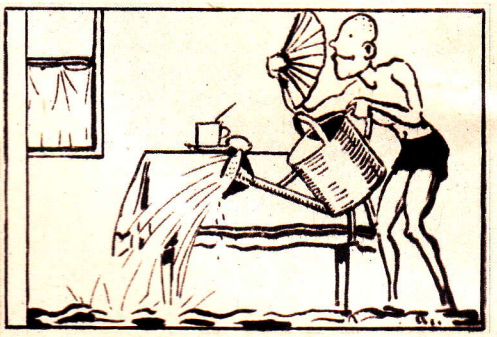

ezennel be óhajtunk Nektek mutatkozni. A farkaskölykök ugyan ismernek már minket, de ti Apródok, meg Kiscserkészek még nem. De mivel hogy ezután

ti is ismerni fogtok minket, hát mi nem bánjuk, áll a barátság.

Egyébként úgy kezdődött az egész, hogy felcsaptunk ujságtrónak a Szahihoz, hogy pénzt keressünk. A pénzszerzésnek

legegyszerűbb módja találmány. Ezt jól el lehet adni, ezért mi rögtön feltalálónak álltunk be. Itt közlünk is egynéhányat s aki felhasználja, az 10 fillért küldjön be fejenként a szerkesztőségbe az Ádi néninek.

Minthogy a hűvös nyárra előreláthatólag jó forró ősz következik, ezúttal két olyan világrengető dolgot mutatunk be, aminek még sok hasznát láthatjátok.

Ha tehát nagyon melegetek van, akkor az „agyszellőztetőt" és a „zsebben hordható szobai strandunkat" készítsétek el a mellékelt rajzok szerint.

Még van egy szabadalmunk, de ezt, mint a szabadalmi hivatalban értesültünk, a cserkészek már feltalálták.

Hogy mi a neve, azt nem áruljuk el. Csak annyit : szagáról lehet felismerni, meg a mellékelt képünkről.

Hát csak gyertek és legyetek velünk jóba, mert nem bánjátok meg.

Ölel benneteket

Nagykópé és Rosszcsont.

REJTVÉNYEK

Rovatvezető a 64. Szt. Asztrik cscs.
(Minden, a rejtvényrovatot érdeklő levelezést a csapat címére: Sopron, Benedés-gimnázium — küldjetek.)

NAGYOKNAK

1. Morserejtvény.

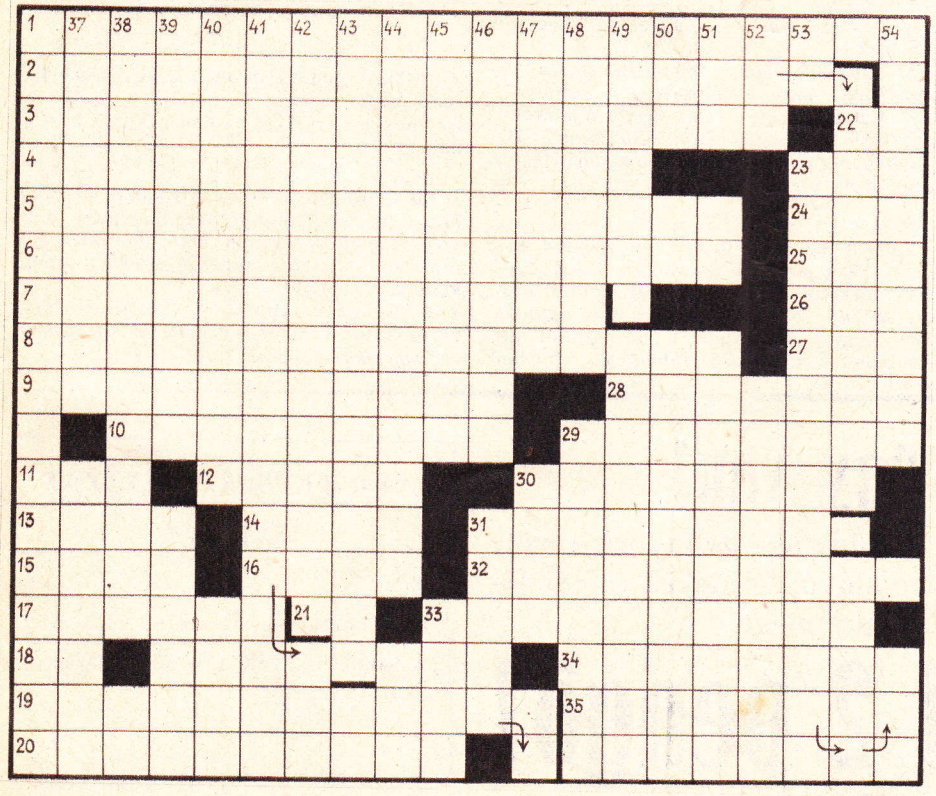
Ujdonság! Minden kockában csak egy ti vagy egy tá van. Pl.: [—.] [.] A megfejtést morzéval küldjétek be. 6 p. Beküldte: Zerge.

Vízszintes sorok:

1. Ünnep.
2. Mozgalmunk.
3. Baden Powellunk.
4. Ország.
5. Szent István írta fiának.
6. Bútor.
7. Irták.
8. A versnek . . . kell. (Az első ti = tá.)
9. Verskellékek (összes ti = tá és tá = ti).
10. Éppen — népiesen.
11. Latin ellentétes kötőszó.
12. Az ABC-ben egymás melletti betűk.
13. Kereskedelmi rövidítés.
14. Az ismeretlen jelzése.
15. Tagadószó.
16. Német kettős magánhangzó.
17. Jég — németül.
18. És — más nyelven.
19. Hasznos háziállat.
20. Ujság.
21. Személyes névmás.
20. = 18.
23. Vissza személyes névmás.
24. Tojás — németül.
25. Mássalhangzó — fonetikusan.
26. Állathang.
27. Igeképző.
28. Festék.
29. K-val a végén háziállat.
30. . . . zír melegforrások.
31. S-sel a közepén nemzet.
32. Még egyszer — más szóval (a hiányzik).
33. Vissza tessék — népiesen.
34. Tip . . . magyar márka.
35. A „Nemzetközi őrs" egyik tagja.

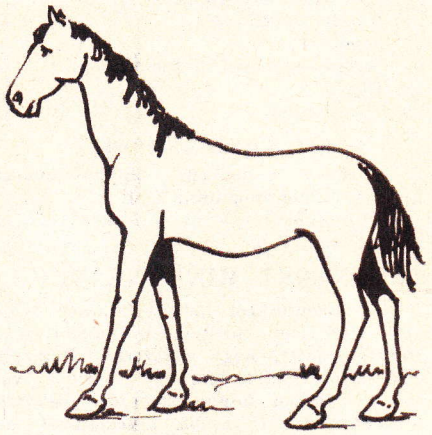
Függőleges sorok:

1. A teremtés koronája névelővel.
23. A mindenség egy része, a . . .
37. Mindenekfölött áll.
38. Z-vel tulajdonság.
39. Portyázás.
40. Tökéletességet kifejező jelző.
41. V. László. . . . János.
42. Ilyen bál is van.
43. Ős.
44. Imre — régiesen.
45. Ezt mondja a braziliai fővárosára.
46. Sorba mássalhangzói.
47. Mondatbeli viszonyt jelöl.
48. 365 nap v=w.
49. Ősgermán nép.
50. Igeképző.
51. = Vízszintes 24.
52. Multszázadi híres költőnk monogramja.
53. Ek.
54. Sütemény.

2. Beküldte: V. B. 4 p.

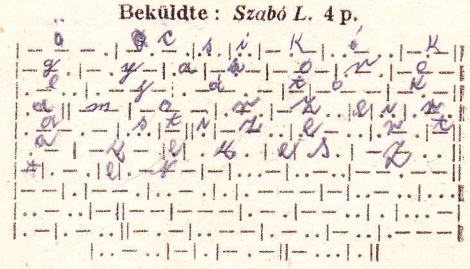
Bandiék táborának közelében ménes legelt. A csapatnapló számára levázolta a legszebb „daruszőrű" paripát. Ime, itt van. Mit szóltok hozzá?

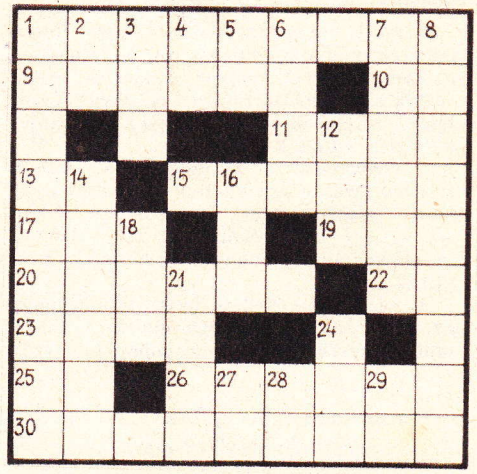

KICSIKNEK

1. Keresztrejtvény

Beküldte: *Szabó L.* 4 p.

Vízszintes sorok:

1. A hetes őrs foglalkozása.
9. Kérik és ha adják, felveszik.
10. Ellentétes kötőszó.
11. Gondot visel.
13. Fordítva kicsinyítő képező.
15. Kalapunknak is van.
17. Dolog — latinul.
19. Cserkészfelszereléshez tartozik.
20. Baj, ha ilyen lesz a sérülésed.
22. Személynévmás.
23. A reflektor messzire . . .
25. Ilyen lap is van.
26. A sör is az.
30. Portyázáskor gyakorolhatjuk.

Függőleges sorok:

1. Cserkész üldözi ezt a szót.
2. Olasz névelő.
3. Fegyver.
4. Rangmegkülönböztetés.
5. L. vízszintes 13.
6. Kutya.

7. Az ember állattal teszi.
8. A park is ebből keletkezik.
12. Latin láb.
14. Ü-vel kezdve húzod.
16. Csapadék.
18. A mondat alkotórésze.
21. Király — szlávul.
24. Ének.
27. Nyers — németül, fonetikusan.
28. Pégé.
29. Nem valódi.

2. Tréfás kérdések

Mi megy át hegyen, völgyön, anélkül, hogy helyéből mozdulna? 1. p.

Híd nélkül megy át a folyón, mégsem lesz nedves. 1 p.

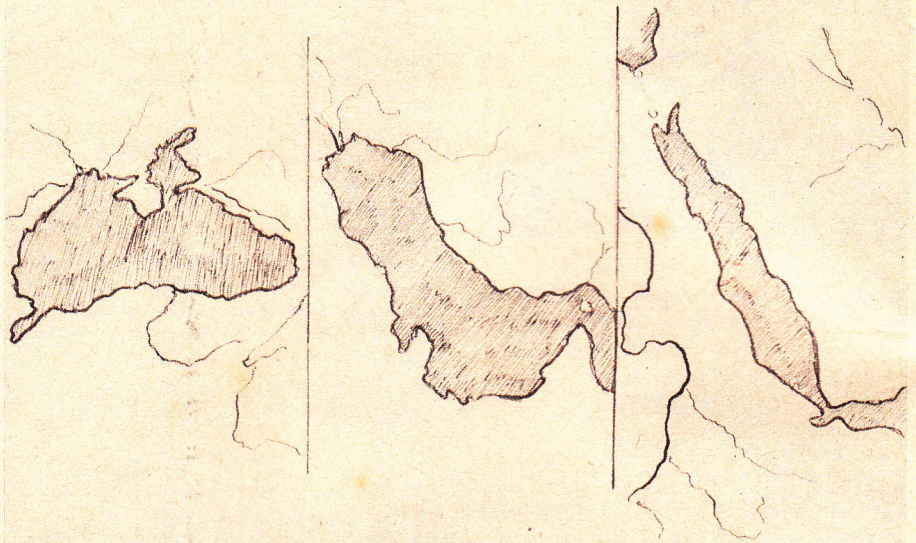
FONTOS! MINDENKINEK!

Mai számunktól kezdve minden hónap első számában közöljük a megfejtéseket. Pusztán azért, hogy egyszerre két megfejtést küldhessetek be egy levélben vagy lapon. **Minden hónap 22-ig lehet beküldeni a megfejtést. A később érkezetteket nem vesszük figyelembe.**

Természetesen, a nyári számok megfejtéseit következő számunkban hozzuk.

3. Beküldte: H. Á. 6 p.

Jó megfigyelők lettetek a táborban? Mit ábrázolnak a satírozott helyek? Elő a térképet

NEVETNIVALÓ

Sok érdekes dolgot visz véghez a szedőszekrények láthatatlan kis koboldja. A multkor egy orvosi szaklapban olvastuk a következő részt:

„... gyakori borozgatás hamarosan megszünteti a duzzadást és a velejáró fájdalmakat..."

A mult hónapban viszont riasztó hírek jelentek meg a lapokban arról, hogy valahol a cseh határon magyar *cserkészek* összetűztek a cseh határőrökkel s eközben sebesülések történtek, a cserkészek vezetőjét a csehek elfogták.

A Szövetség, a határőrség, a külügyi szervek lázasan érdeklődtek a hihetetlennek látszó esemény iránt, de eredmény nélkül. Az az egy bizonyossá vált, hogy azon a tájon semmiféle magyar cserkészek nem jártak.

A végén bele kellett nyugodnunk, hogy az egész zavart sajtóhiba okozta, írván a lapban „cserkészeket" — *csempészek* helyett.

*

Boltba küldte az új inasát a majszter. Jó idő mulva visszajön a gyerek és nagy gyámoltalanul bevallja, hogy a jelzett üzletet — nem találta meg.

— Hej, de okos embernek adsz te enni, amikor frustukolsz! — förmed rá jogos haraggal a gazda. — Máskor, ha *szamarat* akarok küldeni, inkább *magam* megyek!

Rekkenő hőségben kis patakhoz érünk. Takaros nagylány éppen a vízbe tereli nagy sereg libáját. Tréfásan megkérdezem:

— Odaállhatok-e én is a fürdőzők közé?

— Oda! — vág vissza szemrebbenés nélkül, — csak aztán akkor is ott legyen köztük, amikor a *nyakukat vágják!*

Hát ezt megkaptam! De igaza volt a leányzónak, mert az mégsem rendes dolog, hogy az ember a javát elfogadná valami állapotnak, de már a nehezét nem vállalná.

*

Zöldkávét akart becsempészni a vámon egy vigéc. Megkérdi a finánc, hogy mi van a zsákban?

— *Madáreleség!* — hangzik foghegyről a válasz.

A hatósági ember felbontja a zsákot, látja, hogy kávé és mosolyogva szól:

— Ezt ugyan nem eszik meg a madarak!

— *Ha nem eszik meg, otthagyják!* De egyebet nem kapnak! — csattant föl a megszorult csempész.

*

Történt egyszer, hogy a püspöknél bepanaszolták a falusiak az egyik fiatal káplánt, miszerint a két lovát — külföldi szokás szerint — egymás elé és nem egymás mellé fogja. A püspök ugyan semmi kivetnivalót sem talált ebben az ártatlan különcködésben, de mert a népet botránkoztatta, jobbnak látta, ha a fiatal pap alkalmazkodik a helyi viszonyokhoz.

— Édes fiam, lásd be, hogy az nem mindegy! Aminthogy az se mindegy, ha te imádkozás közben egymás mellé teszed a két kezedet vagy — egymás elé! — s azzal *orrott mutatott* a meghökkent káplánnak.

A lecke használt és a fiatal pap — elveinek fentartása mellett — azontúl more patrio kocsikázott a jó magyarok legnagyobb megelégedésére.

*

— Gaz kölyök, már megint verekedtél! S amint látom, az egyik *fogadat ott is hagytad!*

— Nem, papa, itt van a zsebemben!

*

— Most pedig elsoroljuk a legveszedelmesebb vadállatokat — mondja a tanító az iskolában. — Kezdjük talán a Varga Lajcsinál...

*

Egy filmfényképész Afrikába utazott, hogy ott vadállatokat vegyen filmre. Egy szép napon a segédjét üldözőbe vette egy oroszlán. A filmes ember higgadtam utána kiált a menekülőnek:

— Ne rohanj annyira! Túlmesszе jársz az oroszlán előtt és így nem tudlak *kettőtöket egy képre* fölvenni!

Hihetetlen! Pedig úgy van!

Havonként két darab 32 oldalas, gyönyörű füzet, rengeteg képpel, olvasnivalóval, érdekes és jól fizető pályázatokkal és az ára mégis

csak évi 2 pengő!

Itt vágjuk le!

1000 PENGŐS PÁLYÁZAT

Szelvény

Név: .....

Lakáscím: .....

A szept. 15. rejtvény megfejtése:

.....

.....

Itt vágjuk le!

Tíz ropogós százas üti a markodat,

ha elsőnek jössz be nagy rejtvénymegfejtési versenyünkön.

Ezt az ezer pengőt fogja kisorsolni a versenybíróság a sok ezernyi pályázó közül.

1000 pengő!

Egész vagyon! Egy fiú egész kitaníttatási költsége! Egy kis földbirtok ára! Uj műhely! Uj bolt alaptőkéje hullik az öledbe és még 200 versenyzőnek 200 pompás más díj, a kerékpártól a céllövőpuskáig, írógép, angol csuzli és rövid, közép, hosszúhullámu rádió, minden ami fiúszívnek kedves!

Gyorsan! Mit kell hát csinálni? A Magyar Cserkész minden számában, összesen hat számon keresztül rejtvényeket fogunk közölni. Minden számból **legalább egyet** ezek közül meg kell fejteni. Pályázni csak a Magyar Cserkész szelvényén lehet! A szelvényt a lapból ki kell vágni, a megfejtést ráírni és a szelvényt borítékban vagy levelezőlapra ragasztva feladni a Magyar Cserkész kiadóhivatalának címére, Budapest, V, Nagy Sándor ucca 6. Magándetektívet nem tartunk, mindenki írja hát feladóként pontosan és olvashatóan oda a nevét és lakcímét, különben nem tudnók a megfejtést kinek a javára feljegyezni. (A szelvény a 30. oldal jobb alsó sarkában van.)

Aki a hat lapszámban közölt rejtvények mindegyikéből legalább egy-egy megfejtést beküld, indul az **1000 pengős** rejtvénymegfejtési versenyen, melynek eredményét még karácsony előtt, a december 15-iki Magyar Cserkészben már közölni fogjuk.

A 200 pompás díj felsorolását, melyeket az ezer pengőn kívül még nyerni lehet, a következő számunkban megkezdjük és folytatólagosan közölni fogjuk.

Legjobb ha két pengővel előfizetsz a minden hó elsején és tizenödödikén megjelenő Magyar Cserkész évi húsz pompás számára, de megveheted akár a legközelebbi ujságárusnál számonként is, bár így egy kissé drágább, 20 fillér számonként, dehát a rikkancsnak is élnie kell valamiből.

Az 1000 pengős rejtvénypályázat első sorozata:

1. Képrejtvény:

2. Dalrejtvény:
Ird be a hiányzó betüket:

„Sz . . . . . k szá . . . ni
h . t ö . . . t h . . . . . j"

3. Betűrejtvény:

á Á á Á á A R

4. Versrejtvény:
Melyik költeményből vettük ezt a sort:

„Elfogyni mint a gyertyaszál . . ."

5. Találós mese:

„Egy lába van és fekete, mi ez?
Két lába van és fekete, mi ez?
Három lába van és fekete, mi ez?
Négy lába van és fekete, mi ez?
Öt lába van és fekete, mi ez?
Hat lába van és fekete, mi ez?

ÜZEN A MCS!

Mindenkinek kívánok jó munkát az új munkaév kezdetén! Köszönöm a tábori megemlékezéseket és jókívánságokat! Kemény kézszorítást mindazoknak, akik velem együtt izgultak a filléres M. Cs. első számáért. El ne eresszük egymás kezét, testvérek, mert ezt az ügyet diadalra kell vinnünk, ha törik, ha szakad. A kishitűséget átengedjük az öreg anyókáknak és kuvikoknak. Mi úgy futunk, hogy célba érjünk, ugy-e?

Munkatársak! Ismétlem a több ízben hangoztatott szerény, de határozott kéréselmet:

Idejében írjuk a cikkeket! Legalább 50—60 nappal az esedékesség előtt. Ha csak lehet, írjunk *géppel*, ritka sorral, széles *margóval* (baloldalt). A gépelés *sajtóhibáit* elküldés előtt javítsuk ki magunk. Marad abból azért még nekem is, nem kell félni!

Ceruzával írt cikkeket olvasatlanul a papírkosárba süllyesztek. Lemásolásra se időnk, se pénzünk. A szedőket pedig nem vakítjuk meg idő előtt!

Aki először kopogtat be a szerkesztőhöz, *mutatkozzék be* vagy három sorban. Különben nem tudom, kicsi-e vagy nagy?

A cikkek esetleges megváltoztatásáért *ne duzzogjunk!* Kénytelenségből teszi a szerkesztő.

Aki tíz-tizenkétoldalas kis „kurtányokat" ír, ne csodálkozzék, ha meggyűlik a baja az ollóval, piros ceruzával. A fiúk nem olvassák a hosszú cikkeket. Ügyes ember **röviden** is meg tudja mondani, amit akar.

Kéretlenül beküldött **kéziratokat nem őrzünk** meg egy hónapon túl és addig is csak válaszbélyeg ellenében küldünk vissza. Filléresek vagyunk, minden garasunkat meg kell néznünk! Ugyanígy vagyunk a rajzokkal, fényképekkel is. Pályázatok anyagánál természetesen más az eljárás.

A szerkesztő fogadó-órája: minden hétfőn 4—7-ig. Kaszinózásra nem érünk rá: fogjuk rövidre a mondókánkat. A hosszabblejáratú ügyeket írjuk meg levélben.

Lapzárta: minden 5-én és 10-én. De ne hagyjunk semmit az utolsó percre. Az nem arra való.

Virágos Valent György, Cinkota. Más lapban megjelent cikkeket nem közlünk. A beküldött cikk egyébként is a „laikus" közönség számára íródott, nem cserkészfiúknak. — **F. Gyula, Szombathely.** Köszönöm a levelet és a személyes, valamint hivatalos meghívást. De nem mehetek le, hiszen még lélekzeni is csak egy-egy óvatlan pillanatban tudok. „Pál apóka" már utazik a rajzolójához. Szeretettel köszöntlek, míg hosszabban írhatok. — **F. B., Szőreg.** Köszönöm az apróságokat! Nagyon jók, csak a „Búzakereszteket" kell eltennem jövő júniusra. Tudsz-e még ilyeneket? „Öcsikének" szóló levél már jött a mostani számban. Tudod-e, hogy Koszter atyát külön megrótták, amiért ilyen „öcsikés" leveleket írt? A Kalodont-cikkek sem tetszenek? Nagyot nevettem, amikor a közelmultban valamelyik tiszti tábor közönsége külön megdícsérte, hogy milyen szellemesek! Meg is mondtam nekik, hogy te más véleményen vagy. A „cséplőbika" valóban elírás volt! Köszönöm a figyelmeztetést! Megrázlak, ha még egyszer „általában" bírálsz! Azt mondod: „némely cikked mellett elalszom!" Lássuk, melyek voltak azok? Vajjon nem voltál már amúgy is álmos, amikor nekifogtál olvasni? Mert akkor nem a cikk tehet róla. Várom a további leveledet, mert érzem, hogy leszünk mi még jóbarátok is. Magadról nem írnál egyszer? — **Batizy Dezső, Budapest.** „Duci" levele igen jól sikerült alkotás. Kár, hogy a nyári számba semmiképp sem tudtam „beleférisztení". Vajjon nem termett ott több, ahonnan ez került? Az elkényeztetett Duci beszámolhatna más eseményekről is hasonló modorban! „Amolyan" mamákkal nekem is volt dolgom. Üdv! — **Ajtai Miklós.** A würzburgi cserkészekről szóló cikked közlését a „külügy" nem javasolja. — **Szabó Bendegúz.** Most csak így röviden nyugtázom az átírt cikk vételét. Ha lehet, a következő számunkban sorra kerül. Három novellád jó egészségben várja a kövér dossziéban, hogy rákenjék a nyomdafestéket. No, nem soká várnak már! Kiadtam az elsőt a rajzművésznek. — **Benkő Bandi, Debrecen.** Csakhogy végre jelentkeztél! Koszter atya úgy adott át, mint „hűséges munkatársat", de éppen néhány nappal leveled vétele előtt elmélkedtem rajta, hogy úgy látszik, „quandoque bonus dormitat Homerus . . .!" Most aztán vissza az egész! Nagyon jó dolgokat küldtél. Valószínűleg valamennyit sorra kerítem. A címlappal még várnom kell, míg meglátom, milyen rajzok jönnek ki jól az új nyomdai eljárás mellett? A vonalas rajz helyett inkább olyan fényképszerű (higított) tussfestést szeretnek. Ha sok ilyen munkatársam lenne, én is a Vígkedvű M. uccába költöznék! Aztán milyen szakot választasz vajjon a tanári pályán? Szeretettel várom további dolgaidat. — **Nagy Lajos, Pécel.** Verseidet ezután is szívesen hozom, de persze csak apránként. Mert a fiúnép inkább írja a verseket, mint olvassa. Nem kísérletezel újabb formákkal? Nem ártana! Bármely hétfő délután szívesen látlak.

HIREK

A világjamboreek tekintetében a Nemzetközi Bizottság legutóbb arra a megállapodásra jutott, hogy ezentúl sem állja útját nagyszabású jamboreek rendezésének. Csupán a rendező nemzet cserkészeinek részvétele tekintetében állítja föl azt a korlátozást, hogy a rendező közszolgálatosokon kívül a táborozó cserkészek száma ne legyen több, mint a legnagyobb vendég-kontingens létszáma. A rendező nemzet többi cserkészeit segédtáborokban helyezheti el.

Bravuros távrepülést végzett a Karakánnal Stef Tibor öregcserkész. Motoros vontatással a mátyásföldi repülőtérről indult és Nagykovácsi fölött lekapcsolta magát. Innen — most már csak vitorlázással — sikerült a 32 km.-nyire fekvő Taksonyt elérnie.

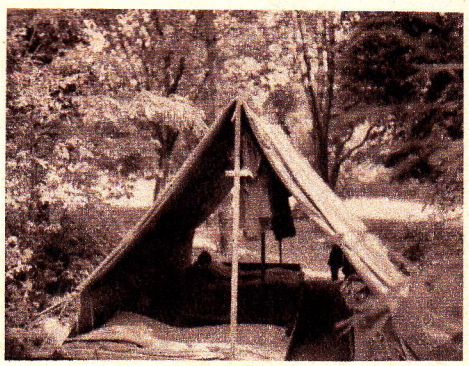
A balatonakarattyai úgynevezett *Tikacsi csárda* fölszerelten várja a kisebb csoportokban vagy magányosan kiránduló öreg- és kevésbé öreg cserkészeket. A ház körül 1600 négyszögöles telek van, ahol játszani, gyakorlatozni lehet. Közvetlenül a telek alatt húzódik a Balaton vize. 14 ágy van, kölcsönsátrak is kaphatók. Jelentkezni parsági ajánlással a Cserkészházban lehet.

A 814-es Dugovics Titusz cs. cs. valamennyi tagja bányászfiú. Feljöttek Budapestre, mert még sohasem látták a fővárost. Hiába, eddig nem került pénz az utazásra. Most aztán gondoltak merészet és nagyot (és főképpen cserkészszerűt!) és elhatározták, hogy disznót hízlalnak. Minden nap más fiú vitte a moslékot és a szépen felhízlalt sertés árából *kikerült a szükséges útiköltség*. Ez már beszéd! Azaz, hogy több a beszédnél: cserkészmunka! Éljen!

Az idei táborozások mérlege. Egészen pontos adataink természetesen még nincsenek, de már eddig is megállapítható, hogy ez idén körülbelül 450 cserkésztáborban kereken 17.000 fiú élvezte a táborozás gyönyöreit. A táborozásra fordított pénzösszeg megközelíti a 200.000 P-t. A központi ellenőrzés örömmel állapította meg, hogy a tavalyi kirakat-tábor után igen sok helyütt a belső munkának, a cserkészlelkiség mélyszántásának szentelték a táborok erejüket. A magyar vidék fokozódó szeretettel és bizalommal fogadta fiainkat, ami nagy öröm ugyan, de egyszersmind figyelmeztető a fokozott kötelességeinkre. Mint minden évben, úgy most is igen sok életmentést és egyéb jótettet végeztek a cserkészfiúk.

Egymásután peregnek le a hárshegyi cserkészparkban a *vezetőképző táborok*. Nem ártana, ha a fiútársaság titokban megleshetné, micsoda komoly lelkesedéssel tanulnak itt minden korosztálybeli férfiak, akik csak azért áldozzák föl jól megérdemelt pihenőidejüket, hogy nagyobb hozzáértéssel és eredményesebben szolgálják valamennyiünk zsarnok bálványát: a Magyar Fiút. Hogy is szól csak Gyóni Géza verse? — „Csak egy éjszakára küldjétek ki őket . . ." És folytathatnám cserkészváltozatban: „a lazsálókat, jó szót kutyábavevőket, a csőfülűeket, munkakerülőket . . ." Tudom, jobban megerőltetnék magukat, ha látnák, milyen keményen élik itt, fiúszemtől nem látottan, vezetőik a Törvényt!

Egyik fényképünk azt a jelenetet mutatja be, amikor Mili bá' előadását hallgatja a hőségben nekivetkőzött tábor. A másikon fogvacogva szemlélhetitek a kifogástalan sátorrendet. A képeket az országos elnök urunk bocsátotta rendelkezésünkre, okulás kedvéért.

A Magyar Cserkészszövetség Hivatalos Lapja.
Előfizetési ára egy évre 2 pengő, amely egyszerre küldendő be. Egyes szám ára 20 fillér.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, V., Nagy Sándor ucca 6. Cserkészház.
Szerkesztésért és kiadásért felelős:
KOSCH BÉLA dr.
Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.

„ÖREGCSONT" PÁLYÁZAT

A magyar cserkészet több mint 20 esztendős élete alatt már jó néhány cserkészgeneráció nőtt fel, ezek kialakították az egész világon híres, egyszerűségében is megkapóan szép és vitathatatlanul gyakorlati egyenruháját. Ezzel szemben még mindig nyilt kérdés és végleges szabályozásra vár a **helyes felszerelés** kérdése. Ugy érezzük, hogy itt van az az időpont — mikor a múlt évi Jamboreen az egész világ elvonult előttünk és egy év távlata alkalmat adott a látottak rendszerezésére, — hogy a magyar cserkészet „öregcsontjai" lássanak munkához és a legtöbbet jelentő

saját tapasztalataik alapján határozzák meg a magyar cserkész legalkalmasabban összeállított felszerelését.

A pályázatokat folyó évi **november 15-ig** kell a **Cserkészbolt, Budapest, V, Nagy Sándor u. 6** címre beküldeni. A borítékon a feladó neve nem szerepelhet, csupán *jelige* és a következő megjelölés: **„Öregcsont pályázat"**. A pályázó nevét, csapatát, megbizatását és lakhelyét a pályázathoz csatolt és *lezárt külön borítéknak* kell tartalmaznia. A bírálóbizottság tagjai: dr. Ajkay József, dr. Kosch Béla, Kun Attila, dr. Sztrilich Pál, dr. Temesy Győző.

Kiosztásra kerül:

1 nagy jutalom 100 pengő értékben,
5 első díj, egyenként 20—20 pengő értékben és
5 második díj, egyenként 10—10 pengő értékben.

A díjakat *készpénzben* adjuk ki.

Feladat: meghatározandó, hogy a testen viselt kifejezetten *egyenruházati darabokon* **kívül** (ezek a kalap, ing, nyakkendő, öv, nadrág, harisnya, cipő és ezek tartozékai) *milyen darabokból álljon a „szabályos" cserkészfelszerelés:*

a) reggeltől estig tartó *kiránduláson*, illetve *szolgálatban*,
b) *éjszakázással egybekötött kiránduláson*, illetve szolgálatban,
c) két vagy több hetes *mozgótáborban*

A felszerelésnek olymódon kell az *a)*, *b)* és *c)* esetben összeállítva lenni, hogy az a leghidegebb téli időjárástól eltekintve kielégítő legyen.

d) Éjszakázással egybekötött *si vagy téli táborban*, végül
e) mely darabokból álljon a szabályos *őrsi mozgótábori felszerelés*.

A betűk alatt feltett kérdésekre *külön fejezetekben* kell válaszolni. A felszerelési tárgyakat *darabszámra* fel kell sorolni. Az egyes felszerelési tárgyakat *pontosan le kell írni*, méreteit és súlyát meghatározni. A feladat megoldásához tartozik annak a leírása, ahogyan az egy betű alá tartozó alkalom felszerelését málházzuk (csomagoljuk). A málha alakjára nézve semmiféle korlátozás nincs. Szabadon választhatók a legjobb meggyőződés szerint bármely hátiborjú (torniszter), egyszerű (pl. Uzsok, vagy Lomnic típusú), vagy különlegesen szabott (pl. Norvég), vagy hordállványos (Bergan Meiss, Tauern, BSA) hátizsák típusok. Az alkalmazott málha formája és méretei pontosan leírandók (figyelni az esetleges zsebekre és málhaszíjakra, karikákra és csattokra). Meg kell benne minden egyes felszerelési tárgy elhelyezését pontosan határozni és az ilymódon leírt csomagolást rajzzal szemléltetni. A rajz sikerült, vagy kevésbé tökéletes volta, ha egyébként érthető, a pályázati helyezést nem befolyásolja. Azon felszerelési tárgyak elhelyezését, melyek esetleg nem a háti málhába kerülnek, külön meg kell határozni (melyik zseb, esetleg oldalzsák, ruhazsák, stb.).

Első díjat nyer, aki valamely betű alatt feltett kérdésre a bírálóbizottság megítélése szerint leghasználhatóbb szabályzatot küldi be. A második díjat az illető kérdésre beérkező megoldások értéksorrendje szerint ítélik oda. A **nagyjutalmat az nyeri**, aki legalább 3 első díjat nyert és ezzel a kérdésben való különös jártasságáról, valamint a cserkészközösség javára szolgáló különleges szorgalmáról tesz tanuságot. Ez annyit tesz, hogy nincs kizárva az a lehetőség, hogy érdemes pályázatával mind az 5 első díjat és a nagyjutalmat, összesen tehát 200.— P-t ugyanaz a cserkész nyeri el. A bírálóbizottság tagjai a pályázaton sem közvetve, sem közvetlenül részt nem vehetnek. A bírálóbizottság döntése végleges és megfellebbezhetetlen. A díjazott pályamunkák felhasználási joga a Cserkészboltot illeti.

A pályázatok megítélésénél vezető szempontok: 1. tökéletesség, 2. egyszerűség, és áttekinthetőség, 3. könnyű súly, 4. olcsóság, 5. magyar áru legyen.

A pályázat eredménye alapul fog szolgálni a cserkészfelszerelés *nem kötelező*, hanem *útmutatásszerű* szabályozásához.

Tolnai-nyomda mélynyomása, Budapest.

CSERKÉSZBOLT
a Cserkészházban
Cserkészfelszerelés
Turistaruházat
Táborozási cikkek
Tornaruhák
Aluminium edény
Hátizsákok
Sifelszerelés, Sátrak
Túracipők stb.
BUDAPEST
V., NAGY SÁNDOR-UTCA 6.
(a Vilmos császár-út 48.számú háztól – villamos megálló – harmadik épület.)